

Giới thiệu Nhân Vật Phụ Nghịch Tập

Thể loại: ngôn tình, mau xuyên, xuyên không, hệ thống, nữ phụ

Tại sao lúc nào cũng phải làm nhân vật phụ? Vì thế nhân vật phụ không cam lòng? Nhân vật phụ oán hận? Nhân vật phụ có tâm nguyện nào chưa được thỏa mãn?

Cho nên nhân vật phụ hãy cứ vui vẻ trình lên Y Y đại nhân!

Ngay tức thì sẽ có nhân viên chạy tới thay người làm việc!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thư kí hắc đạo [1]

Trong tình không tối đen chỉ có duy bầu trời đầy sao là rõ ràng, nhiệt độ không nóng không lạnh vừa đủ cũng không thể sưởi ấm được cảm giác lạnh lẽo mà nơi này mang lại. Sơ Ảnh ngồi bệt ra giữa tình không, ánh mắt không có tiêu cự nhìn xung quanh, dung mạo mờ nhạt khiến người khác không thể thấy rõ, dường như lúc nào cũng có thể bị lãng quên, nhưng bộ dáng tựa như đứa trẻ đi lạc ấy khiến người khác nhìn thấy vừa bất đắc dĩ lại đau lòng.

Sơ Ảnh mím môi, nhìn bàn tay gầy như trong suốt của mình, trong tiềm thức không có chút giao động nào bỗng nảy ra nghi hoặc thật sâu, cô là ai? Trong lòng đang không ngừng suy đoán lung tung vì ngoài cái tên Sơ Ảnh cô chẳng nhớ gì cả.

"Không cần tự suy đoán, cô có cố thế nào cũng không nhớ ra được gì" Thanh âm lạnh lùng, hơi trầm một chút bỗng dung xuất hiện, nhưng kì lạ lại không hề khiến Sơ Ảnh cảm thấy gặt mình.

"Vì sao?" Sơ Ảnh nghe thế thì trầm mặc, ngón tay vô thức bấu vào góc áo, khó hiểu mở miệng, thậm chí quên mất hoài nghi giọng nói xa lạ kia.

"Vì linh hồn cô bị phân tán, đến khi linh hồn hoàn chỉnh mới có thể khôi phục trí nhớ" Thanh âm kia dường như cũng trầm mặc, thật lâu sau mới nói ra.

"Tại sao linh hồn tôi lại có vấn đề? Tôi phải làm gì để lấy lại linh hồn mình?" Sơ Ảnh đang xoắn quýt với khả năng lý giải của mình, được rồi không thể trách cô được không? Máy vấn đề này thật sự rất khó hiểu đó.

"Linh hồn cô vỡ vụn theo lực lượng ẩn vào trong các thế giới khác nhau, trùng hợp lại gặp được các linh hồn mang theo oán khí nên bị hòa tan" Thanh âm từ lưng lưng chuyển sang một loại cứng nhắc nghiêm túc khó hiểu "Cô cần tiêu trừ oán khí của linh hồn, lúc ấy mới có thể thu lại các mảnh vỡ linh hồn của cô"

"Họ tại sao lại có oán khí? Hơn nữa..." Sơ Ảnh cảm thấy đầu óc mình muốn hỏng rồi, càng lúc càng có nhiều nghi hoặc như măng non sau mưa. Nhưng lúc này lại có một nghi vấn khiến Sơ Ảnh thấy khó xử hơn, cái thanh âm này giờ nói chuyện với cô là ai? Nhưng bởi vì không biết nên lúc hỏi lại không biết gọi người đó thế nào...

"Bởi vì lúc sống trải qua nhiều chuyện không cam lòng, đến lúc chết đi khiến cho lệ khí quá nặng, họ nguyện dùng linh hồn để đổi một lần tâm nguyện được hoàn thành. Nói chính xác nhiệm vụ của cô là thực hiện tâm nguyện còn sót lại của họ. Và cô có thể gọi tôi là Y"

Sơ Ảnh gật gù đầu, tỏ vẻ bản thân đã nắm rõ, cũng ôm gối cúi đầu im lặng thật lâu. Cái này có thể gọi là cần thời gian để tiếp thu.

Nếu như hiện tại có một người bình thường ở đây chắc chắn sẽ cảm thấy Sơ Ảnh như một đứa trẻ cái gì cũng không biết, nhưng lại là một đứa trẻ nghe lời hiểu chuyện, rõ ràng còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng lại chọn tự suy nghĩ. Người đa nghi hơn sẽ tự hỏi là cô thông minh hay vô cùng ngốc nghếch đây?

Bỗng dung mấy ngôi sao sáng trên trời dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được đổ ào xuống trước thân ảnh của Sơ Ảnh, mấy ngôi sao cố định lại tạo thành một bảng tư liệu. Đợi khi Sơ Ảnh ngơ ngác ngừng đầu thì hơi giật mình nhìn bảng tư liệu, cô cũng không hiểu tại sao mình không nhớ gì nhưng khi nhìn bảng tư liệu thì đại khái có thể đọc được.

Tên: Sơ Ảnh

Giới tính: Nữ [Có thể thay đổi]

Trí lực: 40

Tinh thần lực: 11

Võ lực: 6

Kĩ năng:

Suru tầm:

Bảng tư liệu đơn giản đến không thể đơn giản hơn, hai ô kĩ năng và suru tầm để trống. Ngược lại ô tinh thần lực càng khiến Sơ Ảnh thắc mắc hơn.

"Ủm Y? Tinh thần lực có tác dụng gì?" Sơ Ảnh là đứa bé ngoan, sẽ cân nhắc thứ để hỏi, và cái này hiển nhiên cũng nằm trong thứ hỏi được, chẳng lẽ Y còn keo kiệt giải thích cho tân thủ sao?

Sơ Ảnh cũng trầm suy đoán trí lực là chỉ số thông minh, lại nhìn trí lực của mình còn chưa đạt tới tiêu chuẩn người bình thường, chắc có liên quan đến linh hồn bạo phát đi? Còn hai cái chỉ số kia lại không hiểu rõ lắm.

"Nhiệm vụ của cô là thay người ủy thác hoàn thành tâm nguyện bằng thân phận của họ, nên tinh thần lực đại biểu cho khả năng khống chế thân xác và cảm xúc của nguyên chủ để lại, hơn nữa tinh thần lực cao thì cũng có khả năng chống lại những thứ có khả năng đánh vào tinh thần" Y ngừng một chút, lại nói "Võ lực đại biểu cho khả năng nâng cao giá trị vũ lực"

"Sẵn sàng chưa?" Y không đợi Sơ Ảnh thời gian thắc mắc đã quyết đoán chặn lại lời nói chưa kịp phát ra của cô. Còn Sơ Ảnh lại ngây ngốc gật đầu.

Còn chưa kịp nghĩ ngợi gì Sơ Ảnh đã cảm giác được một cỗ lực lượng đánh vào linh hồn khiến Sơ Ảnh theo bản năng nhắm chặt hai mắt, nó không đau đớn nhưng rất dồn dập khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Một tiếng động lớn vang lên khiến Sơ Ảnh như tỉnh từ trong mộng, thân thể ướt đẫm mồ hôi lạnh, cả người khó chịu nóng bừng khiến cô khó khăn hé mắt, tiếng chuông báo thức từ điện thoại không ngừng vang lên.

Sơ Ảnh một mình lật người, cả người vô lực, đầu cũng ong ong lên như muốn làm hỏng luôn cô. Hiển nhiên dùng đầu gối suy nghĩ Sơ Ảnh cũng biết cô đang bị bệnh.

Sơ Ảnh cố gắng chống tay ngồi dậy, bản năng cơ thể để lại không ngừng nhắc nhở cô tìm thuốc, còn có chút chua xót khó hiểu quanh quẩn dưới đáy lòng càng khiến Sơ Ảnh khó chịu.

Hai cánh tay gầy không có chút sức hoàn toàn không nâng được Sơ Ảnh dậy, cô ngã nhào xuống nệm, cả đầu vùi vào trong gối mềm. Sơ Ảnh thờ dài, cố gắng chớp mắt thật nhanh lấy lại tỉnh táo, trong lòng vừa nghĩ hoàn cảnh hiện tại là như thế nào thì một đồng thông tin như bom nổ ồ ạt ào ra.

Sơ Ảnh cắn chặt răng, loại cảm giác bị thông tin to lớn đồng loạt ập tới hoàn toàn không dễ chịu chút nào, còn mang theo đau đớn như xé toạc não bộ của cô. Nhưng ngoài việc cẩn thận xem xét thì cô không còn cách nào khác.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, vừa vặn Sơ Ảnh cũng tiếp thu bối cảnh cùng trí nhớ xong. Lúc này đây cô đang sắp xếp lại hoàn cảnh.

Người ủy thác lần này tên gọi Dương Sơ Ảnh, xuất thân là một cô nhi, nhưng rất chịu khó lao động, đến lúc cô ấy học trung học thì cô nhi viện cô ấy ở gặp vấn đề về tài chính không thể giúp cô ấy trang trải tiền học phí. Dương Sơ Ảnh đành phải đi làm thêm, nhưng vì tuổi tác không lớn nên không nơi nào chịu nhận.

Đúng lúc Dương Sơ Ảnh sau khi bị đi xin việc thất bại thì bị một đám giang hồ làm trong đường dây buôn bán nội tạng bắt được. Nhưng may mắn cô được một nhóm người nhỏ cứu, hiển nhiên đây là hai nhóm xung đột, vừa vặn lại cứu cô một mạng.

Cầm đầu của nhóm người xung đột đêm đó là La Nhậm Thiên, lúc đây là thiếu gia của một gia tộc nhỏ trong giới hắc đạo, không biết ma xui quỷ khiến gì mà Dương Sơ Ảnh lại đề nghị đi theo La Nhậm Thiên làm việc, đổi lại cô muốn học hành.

La Nhậm Thiên cũng không từ chối, thu Dương Sơ Ảnh về dưới trướng, từ đây cô làm trợ lý theo chân hắn từ xung đột nhỏ tới giao dịch lớn, dần dần La Nhậm Thiên dùng thủ đoạn quyết liệt đem La gia từ một gia tộc nhỏ phát triển thành đại gia tộc đứng đầu hắc đạo phụ trách các đường dây cấm. Lúc hắn mở công ty giao dịch bất động sản nhằm che giấu tài sản thì Dương Sơ Ảnh cũng chen chân làm thư ký của hắn.

Người trong hắc đạo coi Dương Sơ Ảnh là người tình của La Nhậm Thiên, gọi cô một tiếng Dương tỷ, cô cũng được coi là người phụ nữ ở cạnh hắn lâu nhất, nhưng hiển nhiên người trong bang Sát Long do La Nhậm Thiên làm bang chủ ai ai cũng biết cô chỉ là cái bóng theo chân hắn. Mọi quan hệ rõ ràng tới mức chỉ là sắp lớn và cấp dưới.

Cũng một phần do Dương Sơ Ảnh làm một trợ lý quá mức tiêu chuẩn, hi vọng ai đó đều để trong lòng, chuyên tâm làm công việc của mình, do đó một thời gian dài khiến cho vui buồn của cô đều theo thói quen giấu kín, tình cảm dành cho La Nhậm Thiên cũng không một ai hay, có lẽ ngoại trừ cánh tay phải của La Nhậm Thiên là Mộc Phương thì đến La Nhậm Thiên cũng chỉ coi cô rất là trung thành và tận tâm.

Dương Sơ Ảnh đối tốt, cùng La Nhậm Thiên trải qua bao sóng gió máu tanh thì hắn cũng coi là đương nhiên, chưa từng đặt cô trong lòng, cũng khiến một mảng tâm tư của Dương Sơ Ảnh như dây leo sinh trưởng chậm rãi, chỉ có riêng cô biết nó mãnh liệt thế nào, còn người ngoài nhìn không ra chút khác thường.

Ai cũng nghĩ người đàn ông tàn bạo vô tình lãnh huyết nổi danh hắc đạo này cũng chỉ có Dương Sơ Ảnh có thể kiên trì ở cạnh. Thật không ngờ một ngày hắn bị thương nặng, được một đóa sen trắng vô tình cứu được, dịu dàng chăm sóc thì lại vô tình hữu ý đem đóa sen trắng mang tên Diệp Ai Ninh này về

trong lòng.

Loại người từ nhỏ đã sống trong bóng tối như La Nhậm Thiên khát cầu nhất là ánh dương ấm áp tràn đầy chính nghĩa như Diệp Ái Ninh. Diệp Ái Ninh cứ như một ngọn lửa sưởi ấm khoảng trống tối đen trong lòng La Nhậm Thiên, ngược lại bỏ quên cái bóng nhu hòa Dương Sơ Ảnh.

La Nhậm Thiên bắt đầu chú ý tới Diệp Ái Ninh, chú ý tới tính cách cương trực mạnh mẽ nhưng đầy thiện lương của cô ấy, cố tình tạo một cái thân phận tầm thường tiếp cận cô ấy, dùng cái cơ báo đáp mà dây dưa. Cứ lâu ngày sinh tình, Diệp Ái Ninh còn tiếp tục vót La Nhậm Thiên một mạng trong vô tình nữa, sau thời gian quấn quýt đó hai người đều yêu nhau cuồng nhiệt sâu đậm. Rồi thân phận thật của La Nhậm Thiên cũng bại lộ.

Vài thế lực trong tối núp một bên chờ ngày đem La Nhậm Thiên kéo xuống nước rục rịch, đem Diệp Ái Ninh bắt đi uy hiếp hắn. Dương Sơ Ảnh bắt đắ dĩ phải đi cứu Diệp Ái Ninh dù cho lòng không muốn, lại vì che chở cho La Nhậm Thiên một phát đạn mà chết, đến cuối cùng hắn cũng không chịu nhìn cô lấy một cái. Bởi vì hắn cho rằng đây là hiển nhiên, ngoài Diệp Ái Ninh ra không có người con gái nào xứng đáng nhận được tình cảm của hắn.

Dương Sơ Ảnh chết, đám tang cũng không có ai quan tâm, chỉ có Mộc Phương cùng dì Dương, người đã chăm sóc cô ở cô nhi viện đến dự.

Còn hai người kia thì hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau, nguy hiểm cũng không còn, La Nhậm Thiên một tay che trời đem Diệp Ái Ninh bảo hộ chặt chẽ.

Dương Sơ Ảnh không cam lòng mình trả giá mười mấy năm, cả tuổi xuân vui vào đấu đá chém giết, một lòng vì La Nhậm Thiên mà đến cả tương lai cũng không cần, vậy mà lại chẳng nhận được cái gì.

Trong khi Diệp Ái Ninh chỉ cứu La Nhậm Thiên hai lần, còn không bằng một phần mười cô liều mạng vì người đàn ông này, thế mà Diệp Ái Ninh lại có tâm của hắn? Dựa vào đâu?

Dù rằng Dương Sơ Ảnh biết rõ trong tình cảm không có công bằng, nhưng cô vẫn không cam lòng. Cô ghen tị với Diệp Ái Ninh, nhưng cũng biết rõ cô ấy vô tội.

Vì vậy lần này Dương Sơ Ảnh chỉ muốn vì bản thân mình mà sống, không cần vì bất kì ai mà hi sinh nữa. Và còn muốn La Nhậm Thiên nhớ rõ cô, đời này khắc sâu! Nhưng vĩnh viễn cũng không có được cô

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thư kí hắc đạo [2]

Sơ Ảnh lật người, cô thật không biết do đâu óc mình bị sốt hóng rồi hay sao mà cô chẳng thể nghĩ được phương án để hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ. Nguyên chủ vốn có hai tâm nguyện chính, thứ nhất là có thể sống vì bản thân mình, cái này thì không khó lắm, nhưng mà cái tâm nguyện thứ hai mới khiến người khác đau đầu. Làm thế nào để cho La Nhậm Thiên quý dưới chân mình hát bài ca hồi hận? Nguyên chủ trả giá mười mấy năm thanh xuân người ta còn không thèm liếc nhìn đó!

Sơ Ảnh đau đầu, Sơ Ảnh xoắn quýt, Sơ Ảnh không vui!

Sau một hồi tự dẫn vật mình Sơ Ảnh mới chợt nhớ ra phải đi làm, vội vàng muốn ngồi dậy, lại quên mất bản thân còn đang sốt cao, tiếp tục lần nữa toàn thân không theo khống chế mà ngã xuống đệm mềm.

Sơ Ảnh thờ dài, đầu tiên phải kiểm chút thuốc hạ sốt đã, nhưng cơ thể thật yếu đến không chấp nhận được. Sơ Ảnh khóc không ra nước mắt, đưa tay muốn tìm điện thoại, lại vô tình chợt nhớ ra không biết phải gọi cho ai.

Bỗng dưng có một bàn tay hơi lạnh mang theo vết chai rất dày dịu dàng cầm cánh tay mảnh khảnh của Sơ Ảnh đẩy vào trong chăn, giọng nói mang theo trách cứ nhưng rất nhỏ nhẹ như sợ làm kinh động đến cô.

“Ngao ngoãn nằm nghỉ đi, anh đã xin nghỉ giúp em rồi”

“Anh Phương?” Sơ Ảnh tầm mắt mờ mịt, trong vô thức thốt ra cái tên quen thuộc. Người có chìa khóa nhà cô ngoài Mộc Phương thì còn ai nữa.

“Vẫn còn nhận ra anh à? Hôm qua cứ cạy mạnh dầm mưa cho nhiều vào, nếu không phải anh lo em bị bệnh mà ghé qua thì chắc chết trong nhà luôn?” Mộc Phương cau mày nhìn khuôn mặt tỉnh tể thanh tú tái nhợt vì bệnh, hơi thở dồn dập nóng đến kinh người, bàn tay hắn đặt lên trán Sơ Ảnh, mày càng chau chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi.

“Em biết sai rồi” Sơ Ảnh cảm bàn tay mát lạnh khiến cô dễ chịu, hai má dụi vào lòng bàn tay Mộc Phương, trong lòng mềm mại.

Lúc này Sơ Ảnh cũng chợt nhớ ra hoàn cảnh bây giờ là lúc nguyên chủ bệnh nặng ba ngày liền, bởi vì hôm qua dầm mưa tìm kiếm La Nhậm Thiên bị thương nặng, cuối cùng Mộc Phương sau khi nhận được tin từ La Nhậm Thiên rằng hắn đã ở nơi an toàn thì cưỡng ép cô về nhà, cuối cùng bị bệnh đến không biết trời đất gì.

Sơ Ảnh cười nhạt, lúc này chắc Diệp Ái Ninh đang háo hức chăm sóc La Nhậm Thiên đi? Sau vụ này thì cũng là lần đầu tiên La Nhậm Thiên có hứng thú với một nữ nhân.

“Bướng bỉnh, anh đi nấu cho em chút cháo” Mộc Phuong thờ dãi, tét lại góc chần cho Sơ Ảnh rồi đi nấu cháo cho cô.

Sơ Ảnh nhìn theo bóng lưng Mộc Phuong rồi hốt hoảng nhắm lại, tình cảm từ miễn trong đáy mắt của Mộc Phuong cô có thể nhìn ra, nhưng cảm xúc nguyên chủ để lại thì vô cùng mơ hồ với Mộc Phuong, không rõ là áy náy hay yêu thương khiến Sơ Ảnh không dám nhìn anh quá nhiều.

Mộc Phuong vốn cũng là cô nhi được La gia nhận nuôi bồi dưỡng thành thủ hạ cho La Nhậm Thiên. Người này lạnh lùng tàn nhẫn lại thị huyết, đầu óc linh mẫn, nhưng không hiểu vì sao lại yêu thích Dương Sơ Ảnh. Chỉ tiếc người này biết nguyên chủ thích La Nhậm Thiên, chậm chạp không chịu theo đuổi nguyên chủ, cuối cùng để lại tiếc nuối một đời cho cả hai.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Sơ Ảnh chìm vào giấc ngủ ngắn nhưng tương đối sâu. Một chiếc khăn lông mềm thấm nước ấm nhẹ nhàng chạm lên gò má Sơ Ảnh khiến cô bừng tỉnh, khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng giờ phút này lại lộ ra lo lắng, môi Mộc Phuong mím chặt, góc mặt tuấn tú, một đôi mắt màu nâu nhạt sâu không thấy đáy giờ phút này tràn ngập tình cảm nồng đậm.

“Đậy rồi sao? Ăn chút cháo đi rồi uống thuốc” Mộc Phuong đem khăn lông bỏ vào chậu nước, đỡ lưng Sơ Ảnh giúp cô ngồi dậy, lại chèn một cái gối mềm sau lưng cô, ai lại nghĩ con chó điên trung thành của La gia cũng có một mặt săn sóc thế này? Xét theo nhiều góc độ, Mộc Phuong và Sơ Ảnh quả thật rất hợp nhau, không phải sao?

Sơ Ảnh nhìn Mộc Phuong từng thìa lại từng thìa cẩn thận thổi cho nguội bớt rồi đút cho cô, cô cũng từng ngậm từng ngậm ăn hết, trong miệng không có mùi vị gì hết nhưng vẫn khiến cho cô bỗng dưng cay sống mũi. Tới khi tô cháo trắng gần chạm đáy thì Sơ Ảnh mới giữ lại cổ tay Mộc Phuong, vẻ mặt có đôi chút ngập ngừng.

“Em có chuyện muốn hỏi” Sơ Ảnh thật sự đang muốn hỏi về La Nhậm Thiên, mà không phải về tình hình của hắn, mà là cách để khiến hắn quý xuống hát bài ca hồi hận. Được rồi Sơ Ảnh thừa nhận mình ngốc, nhưng cô thật sự không nghĩ ra được không? Mộc Phuong ở cạnh tên đấy còn lâu hơn cô. Hơn nữa cô tin người này sẽ giúp cô.

“Ăn hết rồi hỏi” Mộc Phuong trong lòng không hiểu vì sao lại bất an, chỉ muốn trốn tránh câu hỏi của cô, hắn mơ hồ cảm thấy câu hỏi này có liên quan tới La Nhậm Thiên.

Sơ Ảnh rất ngoan ngoãn ăn hết tô cháo đầy, đợi Mộc Phuong đặt tô không sang một bên rồi mới dè dặt mở miệng.

“Có cách nào để khiến một người nhớ mãi không quên không?” Sơ Ảnh trải qua hàng ngàn từ ngữ, chọn lọc để tránh gây hiểu lầm hết mức.

“Em vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc sao?” Hiển nhiên Mộc Phuong lại hiểu lầm rồi, dù rằng nguyên chủ rất thích La Nhậm Thiên, nhưng Sơ Ảnh thì không, hơn nữa nguyên chủ chết tâm từ rất lâu rồi, nên cô không chút nghĩ ngợi lắc đầu. Mộc Phuong từ lúc cô hỏi đã đen mặt bây giờ mới hòa hoãn được chút ít, nhưng vẫn không dễ chịu chút nào.

“Em chỉ không muốn mười mấy năm của mình vô nghĩa thôi, với lại em muốn rời xa chốn này” Bây giờ cô đã 27 tuổi, đi theo La Nhậm Thiên lúc 14 tuổi, quả thật có chút đáng tiếc.

“Em muốn đi đâu?” Mộc Phuong trầm giọng. Vẻ mặt lại lần nữa đen thui, hại Sơ Ảnh giật mình.

“Em muốn đi thực hiện mấy ước muốn nhỏ nhoi của mình, không muốn phí hoài thời gian nữa” Sơ Ảnh vội vàng cầm chặt tay Mộc Phuong, trong lòng thấp thỏm bất an. Còn đâu bộ dáng Dương tử mặt lạnh khí phách trên hắc trường nữa.

“Anh sẽ giúp em thuận lợi rồi đi, nhưng không thể giúp em khiến La gia nhớ mãi không quên, cùng với điều kiện phải nghe lời anh. Còn bây giờ trước tiên phải uống thuốc” Mộc Phuong nhìn ánh mắt trong suốt của Sơ Ảnh, thái dương giật mấy cái, cuối cùng thỏa hiệp. Nhưng hắn chắc chắn sẽ không giúp cô làm gì có ảnh hưởng tới La Nhậm Thiên.

Sơ Ảnh nhìn mấy viên thuốc đỏ xanh trắng, ghét bỏ quay mặt, một chút cũng không quan tâm hành động ấu trĩ của mình. Dương tử nổi danh không sợ trời không sợ đất, nhưng có ai biết cô chỉ sợ đắng. Cái này là thói quen của nguyên chủ ảnh hưởng đến Sơ Ảnh, chứ cô mà biết mình lại sợ mấy viên thuốc thì chắc khóc không ra nước mắt mất.

Mộc Phuong thờ dãi, bản tính vốn không biết ăn nói, lúc này ngoài việc kiên trì gờ thuốc viên trong tay cùng ly nước ra thì chẳng biết làm gì.

Sơ Ảnh sau một hồi cũng đầu hàng nhận thua, nhận lấy thuốc bỏ vào miệng rồi vội vàng uống một ngụm nước lớn, Mộc Phuong trước khi cô kịp than thở đã đẩy một viên kẹo đường vào miệng cô.

Sơ Ảnh lờm Mộc Phuong một cái, thấy vẻ mặt của hắn vẫn bình chân như vại thì bất lực nằm xuống giường. Lúc thấy hắn chuẩn bị rời khỏi phòng thì không hiểu vì sao lại hốt hoảng nắm lấy cánh tay hắn, sau đó lại vội vàng buông ra, chầm chần giả vờ ngủ.

Có lẽ là do đang bệnh nên đặc biệt yếu đuối, cũng có thể là do trí lực quá thấp nên bị bản năng chi phối quá nhiều. Còn Mộc Phuong có chút giật mình nhưng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng cô thiếu cảm giác an toàn, ra ngoài còn không quên nhẹ tay đóng cửa.

Sơ Ảnh sau một hồi tự suy nghĩ, vì sốt cao cũng chìm vào giấc ngủ.

Chương 3: Thư kí hắc đạo [3]

Sơ Ảnh nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt dễ nhìn tinh tế không chút cảm xúc, quần bò đen kín đáo ôm trọn cặp chân dài, áo sơ mi trắng cùng gile màu đen, đôi mắt như hoa đào bị che bởi cặp kính gọng đen, tóc búi cao khiến cho khí thế nghiêm cẩn càng bộc lộ không sót một chút.

Không biết có phải vì do không hề lo lắng cho La Nhậm Thiên như nguyên chủ hay không mà Sơ Ảnh chỉ sốt cao một ngày, ngày hôm sau đã có thể đi làm rồi. Mặc dù khuôn mặt vẫn trắng bệch, nhưng Sơ Ảnh đánh chút phấn hồng thì nhìn cũng đỡ hơn rất nhiều.

Sơ Ảnh thờ dài, nhìn đồng hồ đeo tay rồi cầm theo túi xách ra cửa, cô muốn đến công ty giải quyết hết tất cả công việc để có thể thuận lợi nghỉ việc. Hơn nữa danh tiếng của nguyên chủ không nhỏ, không giải quyết cho tốt thì chỉ sợ kéo không ít phiền phức.

Ánh mắt Sơ Ảnh hơi tối, không hiểu vì sao cô không hề muốn rũ bỏ mọi thứ nhanh như vậy, cảm giác phải trải đường tốt cho La Nhậm Thiên mới được. Cái này không nằm trong thứ nguyên chủ nói cho Sơ Ảnh, nhưng mà cô vẫn muốn thỏa mãn nguyên chủ, để nhiệm vụ được kết quả tốt thì cũng cần bỏ ra ít sức không phải sao?

Xuống tới hầm giữ xe, nơi Sơ Ảnh ở là một chung cư cao cấp nằm gần ngoại ô thành phố S nên nơi này cũng không có quá nhiều người, hầm giữ xe vào sáng sớm vô cùng yên tĩnh. Sơ Ảnh nhìn xung quanh rồi nhanh chóng kiểm được xe của mình, cô lái xe dựa theo trí nhớ tới tổng công ty bất động sản La thị nằm trong trung tâm thành phố.

Lái xe vào bãi đỗ xe dưới hầm của công ty, trong hầm cũng có lác đác vài người tới sớm, họ vừa thấy Sơ Ảnh thì tươi cười chào hỏi, thuận tiện hỏi thăm tình hình sức khỏe vị thư kí mặt lạnh nổi tiếng nghiêm cẩn này. Trong lòng ai cũng đều có chung suy nghĩ không hổ là người hiệu suất làm việc tiêu chuẩn 5 sao, mới một ngày mà đã có thể khỏe mạnh lăn lộn rồi.

Sơ Ảnh gật đầu chào, cũng không hề qua loa kiên nhẫn đáp lại mấy câu hỏi rồi mới tới thang máy chuyên dụng của Chủ tịch. Toàn bộ quá trình lạnh nhạt nhưng vẫn không thất lễ, hoàn mỹ đến mức khiến người khác cảm thấy ê ẩm.

Nhấn chọn tầng cao nhất, Sơ Ảnh lấy thẻ nhân viên màu xám bạc quẹt xác nhận thân phận thì thang máy mới bắt đầu di chuyển, lúc thang máy luân chuyển thì Sơ Ảnh lấy từ trong túi xách một xấp tài liệu chăm chú đọc.

Cửa thang máy mở Sơ Ảnh cũng không ngần đầu lấy một cái, đi thẳng vào bàn làm việc. Sơ Ảnh nhìn bàn làm việc đối diện trống không, suy nghĩ chắc có lẽ Mộc Phương đang giải quyết mấy mớ hỗn độn thay La Nhậm Thiên.

Thật ra công việc của cô không khác gì một thư kí, còn Mộc Phương lại chuyên giải quyết các việc trong bang phái và quản lý các cuộc làm ăn ngầm. Sơ Ảnh cười nhạt nhẽo, suy nghĩ tới La Nhậm Thiên là trái tim cơ rút đau đớn, nhưng cô chọn cách phớt lờ xúc cảm đó, nếu đã không thể áp chế thì chọn không quan tâm, người thích vị nam chính cao cao tại thượng không ai với tới kia cũng không phải Sơ Ảnh cô.

Sơ Ảnh trải tài liệu ra bàn, chuyên chú gõ bàn phím, sắp xếp lại đồng lịch trình vì vụ tấn công hai ngày trước mà làm loạn. Thuận tiện nhắc điện thoại bàn áp lên tai, dùng vai đỡ lấy, liên lạc với vài đối tác làm ăn bàn bạc về vài hợp đồng có vấn đề.

Bởi vì có trí nhớ về những vấn đề sẽ xảy ra trong tương lai mà hiệu suất làm việc của Sơ Ảnh tăng lên rất nhiều, những công việc này ăn vào xương máu của cơ thể, thả ra trong vô thức cũng có thể hoàn thành vô cùng hoàn mỹ.

"Xin lỗi thư kí Kim, nhưng hợp đồng này quả thật có vấn đề, hi vọng chị có thể trình với Lâm tổng về vốn đầu tư" Sơ Ảnh chau mày cảm bút xoay trong tay, nhìn bản hợp đồng mà lợi thế rõ ràng nghiêng về phía vị Lâm tổng nào đó. Sơ Ảnh trầm mặc nghe đối phương nói rồi mới thông thả đáp lại "Chúng tôi đầu tư vào dự án khu nhà nghỉ của quý công ty chỉ có 20%, thư kí Kim đừng đùa tôi rằng Lâm tổng say quá lại quên mất điều kiện thỏa thuận ban đầu chứ? Tôi nghĩ rằng việc này không thể chỉ bàn bạc qua điện thoại hay thư từ được đâu."

Sơ Ảnh đang không vui, tập đoàn Lâm thị kia sau lưng có được thế lực chống lưng liền muốn làm càn, cũng không biết Lâm thị này muốn ăn miếng mồi béo bở La thị biết bao nhiêu đâu.

Sau khi sắp xếp lại lịch hẹn thì Sơ Ảnh mới thôi chen ép vị thư kí Kim đáng thương kia, vốn mấy chuyện này cũng không cần hỏi ý kiến La Nhậm Thiên, toàn quyền đều để thư kí là cô sắp xếp, chỉ cần thông báo và trình bày rõ là được. Còn sợ cô còn phải ra mặt thay nữa ấy chứ.

Sơ Ảnh bỗng khựng lại trong chớp lát, vội vàng nhìn kĩ lịch hẹn vào hai tuần sau ở nhà hàng khách sạn thuộc sở hữu của Lâm thị với Lâm tổng. Trong trí nhớ nháy ra một sự kiện Diệp Ái Ninh làm nhân viên ở đây, sau đó bị La Nhậm Thiên đang say bắt gặp, hai người liền thuận thể diễn một vở cường thủ đoạt hào trên giường. Sau đó theo mô típ phim truyền hình cầu huyết thì nữ chính giận dữ nhưng nhận ra bản thân cũng không ghét anh ấy lắm, còn nam chính thì ném qua tư vị nữ chính liền không kiềm được dục vọng, sau đó lại tiếp tục một vở cường thủ đoạt hào khác.

Trong lòng Sơ Ảnh có hơi rối rắm không biết có nên ngăn cản không, một bên thì không muốn xen vào chuyện của La Nhậm Thiên, một bên lại muốn

ngăn cản để chia rẽ tình cảm hai người kia. Nhưng sau một hồi tự hỏi lòng mà thật ra là hỏi nguyên chủ, Sơ Ảnh bỗng cảm thấy mất mát. Nguyên chủ này cũng rất không có lập trường gì cả!!!

Sơ Ảnh vỗ má, chau mày suy nghĩ sang chuyện khác, cô lấy một tờ giấy ghi vài sự kiện lớn trong tương lai sẽ xảy ra, ghi gần đến sự kiện Diệp Ái Ninh bị bắt cóc thì dừng lại quyết định không đề cập đến. Cô muốn dùng mấy thông tin này để bố trí trước giúp La thị và bang Sát Long bớt khó khăn, cũng coi như cô giúp nguyên chủ trả nợ ân tình trong lòng cô ấy đi. Dù rằng Sơ Ảnh rất ngốc, nhưng trong lòng cô có một loại cố chấp về việc này, thật ra là do Sơ Ảnh không nghĩ ra được kế nào tốt hơn...

"Đến công ty cũng không nói anh, để anh đến nhà tìm em thì không thấy em đâu" Mộc Phương từ thang máy đi vào, bóng dáng còn chưa rõ đã thấy giọng nói đã oanh liệt. Trong giọng nồng đượm trách cứ cùng giận dữ mà Mộc Phương cũng không hay biết.

"Còn không phải em sợ anh Phương bạn sao?" Sơ Ảnh đứng dậy, đem mảnh giấy ghi chú loạn xạ giấu dưới tay, nhìn người đàn ông quần tây cùng áo sơ mi màu xanh sẫm chỉnh tề, khuôn mặt lạnh lùng với cặp mắt màu nâu nhạt sắc bén bị che bởi cặp kính gọng vàng, khiến anh thêm vài phần cảm dục. Sơ Ảnh đang bắt đầu cảm thấy kính có công dụng tăng khí chất, nhìn cô và Mộc Phương là hiểu! Đồng chí kính uy vũ! Được rồi quay lại thực tại, quá lạc đề rồi.

Mộc Phương đem điểm tâm sáng để lên bàn Sơ Ảnh, còn có một hộp thuốc bên cạnh khiến Sơ Ảnh rụt lưỡi.

"Biết em thế nào cũng quên ăn sáng, chắc chắn cũng không chịu uống thuốc nên mang hộp em" Mộc Phương bắt đầu dĩm dáng, đồng thời lấy cà vạt từ trong túi áo ra muốn thắt.

Sơ Ảnh thăm bấu môi trong lòng, vội vàng tiến tới gần Mộc Phương cầm cà vạt giúp anh thắt nhằm lấy lòng thuận tiện ngăn anh cảm râm. Bộ dáng rất giống với "Sơ Ảnh" nhiều năm trước khiến Mộc Phương ngỡ ngàng.

Bởi vì Mộc Phương cao hơn Sơ Ảnh tận hai cái đầu, nhìn xuống cũng chỉ thấy được đỉnh đầu cô, nhưng không thể ngăn được ánh mắt tìm tòi của anh dành cho Sơ Ảnh.

Cô hơi khác, nhưng khác thế nào Mộc Phương lại không rõ. Dường như vẫn là cô mà không phải cô. Nhưng có một điều đáng mừng là cô gái này thân thiết với anh hơn không ít, cũng không bài xích mấy hành động quan tâm nhỏ của anh như trước.

Điều này thật ra có liên quan tới điểm trí lực và tinh thần lực của Sơ Ảnh, tinh thần lực thấp nên cô bị nguyên chủ ảnh hưởng nhiều, nhưng bởi vì chỉ số thông minh ít đến đáng thương, dù rằng cô có trí nhớ cùng bộ não thông minh của nguyên chủ nhưng vẫn không có cách nào khiến bản thân thông minh thật. Thậm chí hành động cũng ấu trĩ hơn rất nhiều, và cũng vì cảm xúc Dương Sơ Ảnh dành cho Mộc Phương là cảm thấy thiếu nợ anh, cái đầu Sơ Ảnh liền vận chuyển thành không được chọc anh sinh khí.

Chỉ tiếc cơ mặt của Dương ty liệt quá lâu, hành động lấy lòng cùng mặt liệt vẫn khiến người ta dở khóc dở cười.

Vượt phẳng lại nếp, Sơ Ảnh hài lòng nhìn tác phẩm của mình, lại đánh giá nam nhân anh tuần này một lần nữa. Lúc này mới quay trở lại bàn mở hộp điểm tâm bắt đầu ăn. Mặc dù Mộc Phương không thấy cô cười nhưng dường như tâm trạng cô rất tốt

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thư kí hắc đạo [4]

Sơ Ảnh chau mày uống thuốc với tốc độ nhanh nhất có thể, còn vội vàng cho viên kẹo đường vị cam vào trong miệng, lúc này Sơ Ảnh mới thỏa mãn thà lòng.

Mộc Phương ở bàn đối diện nghe điện thoại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo lưu loát nói một tràng tiếng Ý.

Sơ Ảnh gõ bàn phím, trong lòng cũng suy đoán được cuộc gọi điện ấy là của ai. Vốn là bang Sát Long và hai bang phái khác trực thuộc Nam Cung gia tộc và Phùng gia cùng hợp tác vận chuyển vũ khí hạng nặng từ Ý qua. Hai bang kia liên thủ cái cạm bẫy ở đường biên giới dưới mí mắt của La Nhậm Thiên trót lọt, khiến cho chính phủ cùng quân đội cũng nhúng tay vào.

Sơ Ảnh hồi tưởng lại, thuận tiện ghi tên vài con gián chui nhui, tính toán còn nửa năm nữa mới tới giai đoạn căng thẳng.

Mà vụ việc này còn có một sự kiện lớn là La Nhậm Thiên bị tập kích ở đảo tư nhân thuộc Đê gia, vốn là sân giao dịch lớn trong thế giới ngầm, mà chủ mưu cũng là hai bang phái nhà Nam Cung và Phùng gia, hiển nhiên là để một mẻ đẹp luôn thế lực La Nhậm Thiên. Các bang và thế lực khác mắt nhắm mắt mở không can thiệp cũng không nhúng tay, vài bang nhỏ quăng chút đá lăm gợn mặt hồ.

Nhưng cuối cùng La Nhậm Thiên hợp tác với một vị thiếu gia là con riêng Đê gia trốn thoát, lên tới đất liền thì thuộc hạ bị mấy bang khác làm cho rối loạn, cuối cùng La Nhậm Thiên dưới sự hỗ trợ của vài đàn em trung thành trốn được ở một vùng ngoại ô. Mặc dù tất cả đều nằm trong kế hoạch của La Nhậm Thiên nhưng rui ro vẫn cao kinh người.

La Nhậm Thiên còn bị thương, nữ chính Diệp Ái Ninh lại mặc danh kỳ diệu về quê cũng chính là vùng ngoại ô La Nhậm Thiên đang tạm lánh mạng hần về lần nữa. Thời điểm Diệp Ái Ninh cứu La Nhậm Thiên lần hai còn tận hơn một năm.

Sơ Ảnh ngã người ra sau, trông mắt trong suốt tinh tảo nhìn lên trần nhà sơn trắng, lúc này Sơ Ảnh đang đấu tranh nội tâm, kì thật đó là thời điểm để La Nhậm Thiên thu tóm quyền lực nên cô không định ngăn cản, chỉ là Sơ Ảnh có chút rối ren về sự việc của Diệp Ái Ninh thôi.

Thật ra thân phận Diệp Ái Ninh cũng không đơn giản, nhưng Sơ Ảnh không có ý muốn đi tìm hiểu. Cô muốn để sự việc phát triển đúng quỹ đạo, nhưng mà người cứu La Nhậm Thiên là cô.

Với loại người như La Nhậm Thiên thì đừng mong có mưa dầm thấm đất gì cả. Hần không có kiên nhẫn, Sơ Ảnh cũng vậy, nên phải một kích tất trúng!

Sơ Ảnh cong khóe môi cười, đáy mắt không chút tình cảm. Thật ra Dương Sơ Ảnh cũng chỉ là kẻ ích kỉ, không phải sao?

"Thế nào? Bên đây đồng ý thỏa thuận giao dịch chứ?" Sơ Ảnh nghiêng đầu nhìn Mộc Phuong, giọng nói lạnh nhạt tựa như chỉ thuận miệng hỏi một câu.

"Không vừa lòng với giá đã thỏa thuận. Bên hải quân bỗng nhiên phiền phức" Mộc Phuong cau mày, anh xoa thái dương, khuôn mặt vẫn không lộ chút mất kiên nhẫn nào.

"Sợ là thiếu gia nhà Nam Cung cùng gia chủ Đề gia cũng rất gấp. Em nghỉ ngơi vài con hàng mình gài ở hải quân cùng lũ chuột giám sát giao dịch" Sơ Ảnh đem tờ giấy ghi tên vài kẻ phản bội đưa cho Mộc Phuong.

Mộc Phuong nhìn rồi dùng bật lửa đem tờ giấy đốt.

"Đừng kinh động, vụ này giác quan phụ nữ của em nói không đơn giản đâu. La gia cũng chứng mất mấy nhà ấy lâu rồi, nếu có thể thì một lưới tóm hết" Sơ Ảnh nói liền một mạch, cô tin sau khi điều tra hết thấy thì La Nhậm Thiên vẫn sẽ hành động như cũ, gã này tạo hình tượng tùy tâm sở dục cũng không phải để chơi.

"Em tính khi nào rồi?" Mộc Phuong kiểm tra báo cáo, hữu ý vô tình hỏi Sơ Ảnh một câu.

"Sau khi hai nhà kia bị diệt" Sơ Ảnh cười nhẹ. "Nhưng sau vụ hợp tác em muốn anh giúp em che giấu hành tung, lão đại cũng không thể nói"

Mộc Phuong trầm mặc, liếc nhìn Sơ Ảnh rồi nặng nề gật đầu. Lúc này hai người mỗi người một tâm tư, đều phức tạp như nhau.

Sơ Ảnh quay lại bàn làm việc của mình tiếp tục công việc, kéo đến tận trưa, lúc Sơ Ảnh vẫn còn đang chăm chú trong giấy tờ thì Mộc Phuong đã dứt khoát đem cô kéo đi.

"Cần tin hay ngoài?" Sơ Ảnh nhìn Mộc Phuong kéo mình còn không quên lấy thuốc, đuôi lông mày cũng muốn giật mấy cái.

"Ngoài đi, có một quán ăn gia đình khá ngon ở cuối phố" Sơ Ảnh không chút nghĩ ngợi đề nghị, đừng có đùa, dù rằng cô không bài xích hành vi của Mộc Phuong nhưng cũng không có nghĩa cô muốn mọi người hiểu lầm quan hệ của cô và anh.

Mộc Phuong kéo cô tới thang máy thì buông tay, bởi vì bây giờ là giờ ăn trưa nên công ty nhân viên khá đông, vài người tò mò sẽ nhìn hai người Sơ Ảnh Mộc Phuong nhưng không dám nhiều lời, dù sao hai người này thường xuyên đi cùng nhau, vốn đã tạo thành thói quen của chủ tịch và trợ lý cùng thư ký cho mấy nhân viên văn phòng rồi. Chỉ có người trong cuộc vẫn không hay biết mà thôi. Hoặc có thể là ai đó cố tình không biết và ai đó vô tình không biết.

"Này tôi vừa thấy Dương tỷ với trợ lý Mộc ra ngoài đấy" Nhân viên Giáp vừa hí hửng xách cà phê vừa vội vàng bắt loa cho đồng bọn.

"Hai ngày không thấy chủ tịch đi làm, đang trợ lý Mộc đang suy đoán đại thần rước được nữ thần rồi à" Nhân viên Bích mặt không chút biểu cảm nói.

"Dương tỷ hâm mộ chủ tịch như vậy, trợ lý Mộc còn phải truy thê dài dài" Nhân viên Giáp thờ dài.

"Tổng tài như chủ tịch không phù hợp với tạo hình của Dương tỷ đâu, có khi hai ngày nay chủ tịch còn len lén hẹn hò với đóa sen trắng nào ấy chứ" Nhân viên Át đặt khay đồ ăn lên bàn, ngó nghiêng dọc rồi nhỏ giọng nói.

"Bất hạnh bất hạnh" Nhân viên Bích thờ dài theo.

"Mấy cô cậu bớt nhiều chuyện đi, đề lão thái bà phòng kế toán nghe được là lương tháng này không an toàn đâu" Trưởng phòng kinh doanh liếc nhìn xóm nhà lá nào đấy, quả giọng trách mắng nhưng thật chất là đồng tai nghe.

Đám nhân viên nhìn nhau rồi bắt đầu nhanh chóng ăn trưa, dạo gần đây công việc tăng cao, không đầy năng suất theo là mất việc như chơi. Bởi vậy nhân viên ai nấy đều sắp nhàm chán đến điên, thỉnh thoảng tự tìm vài tình huống rồi thêm mắm dặm muối là chuyện bình thường thôi.

Sơ Ảnh ngồi ở ghế lái phụ, cảm giác có chút khó chịu, cô chau mày thất vọng an toàn rồi nhanh chóng trở về biểu tình cũ. Mộc Phuong lái xe đến địa chỉ Sơ Ảnh nói, mặc dù nói là cùng một con phố nhưng bởi vì ở tận cuối nên đoạn đường vẫn tương đối dài.

Điện thoại trong túi áo Mộc Phuong vang lên đánh vỡ bầu không khí im lặng của hai người, Mộc Phuong nhìn vào hàng số lạ, ấn nghe. Chưa đầy năm

giây cuộc gọi đã kết thúc, Sơ Ảnh nghi hoặc nhìn sang.

“Lão đại kêu tới đón” Không phải kêu người mà là gọi anh, hiển nhiên hành động này cũng khiến Mộc Phương kinh ngạc, không lẽ nơi đây có gì đặc biệt không thể để người biết?

“VẬY ĐI LUÔN ĐI” Sơ Ảnh không ngạc nhiên lắm, cô ngã người ra sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Mộc Phương xoay đầu xe, đi về hướng ngược lại.

Lúc này tại địa phương nào đó, La Nhậm Thiên cời trần nửa người ngồi trên ghế sofa, hai chân vắt chéo, khuôn mặt lai tinh xảo tựa như một pho tượng được chạm khắc tỉ mỉ lại lạnh lẽo đến cực điểm, vết thương thâm đỏ băng gạc quanh hông nhưng La Nhậm Thiên còn chẳng nhú mày lấy một cái. Hắn bình tĩnh xóa lịch sử cuộc gọi, đem trở lại hiện trạng cũ, lại nhìn vào trong bếp đang tản ra mùi thơm, cảm giác như đang ở nhà khiến La Nhậm Thiên có chút xiu dao động nhưng rất nhanh đã bị hắn áp chế xuống.

Dù rằng cảm thấy cô gái nhỏ kia rất đáng yêu, nhưng La Nhậm Thiên biết còn nhiều thứ hắn cần giải quyết, vết thương ở hông này cũng phải đi tạ ơn người gây ra chứ.

La Nhậm Thiên lấy áo sơ mi đã được Diệp Ái Ninh giặt sạch đặt một bên mặc vào rồi không tiếng động rời khỏi, đi đến điểm hẹn với Mộc Phương.

Diệp Ái Ninh cầm một chiếc sau vừa tỉnh ra gọi La Nhậm Thiên vào ăn cơm thì đã không thấy người đâu, cả căn phòng lạnh lẽo tựa như chưa từng có một người xuất hiện ở đây khiến Diệp Ái Ninh bỗng cảm thấy mất mát khó hiểu.

Quyết định cứu một người đàn ông lạ mặt còn đem người đó về nhà thật sự liều lĩnh, nhưng Diệp Ái Ninh bỗng có loại linh cảm nhất định phải cứu. Người này mặc dù có chút lạnh lùng nhưng cũng không có hành vi mạo phạm nào, hơn nữa còn khiến Diệp Ái Ninh có loại cảm giác của gia đình khi chăm sóc hắn.

Diệp Ái Ninh vỗ má, chắc là vì không có ai để mình chăm sóc quá lâu nên mới như vậy đi, nhưng mà cơm trưa thật sự quá nhiều, làm sao giải quyết đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thư kí hắc đạo [5]

Tại khu phố tồi tàn của tầng lớp lao động thấp có một chiếc xe đậu trong góc khuất, Sơ Ảnh im lặng ngồi trong xe còn Mộc Phương đứng bên ngoài trao đổi gì đấy với đám côn đồ trong khu, và hiển nhiên đám côn đồ này là tay chân của bang Sát Long gài vào trong khu phố này.

Kì thật khu phố này là một sân giao dịch ngầm hạng ba thấp kém, nhưng trong thị trường hàng cấm cũng có chút tiếng tăm nhỏ, bang Sát Long vốn nắm giữ hơn một nửa thị trường hàng cấm thì gài chút người vào các nơi giao dịch cũng là điều đương nhiên. Mộc Phương cũng vô cùng ngoài ý muốn khi nhìn địa chỉ đón La Nhậm Thiên đưa, mà lí do thật sự chỉ đơn giản vì đây là nơi gần hắn nhất mà thôi.

Từ xa Mộc Phương đã thấy một bóng người cao lớn quen thuộc đang thông thả đi tới, nhưng về mặt âm lãnh đã tiết lộ tâm tình người đấy thật sự không tốt chút nào.

"Lão đại, đám người Nam Cung đã nghi ngờ khu vực này của bọn chúng là do chúng ta nhúng tay" Mộc Phương cung kính nhìn La Nhậm Thiên hồi báo, khí thế của Mộc Phương còn mơ hồ thu liễm đi nửa phần.

"Trở về, vụ ẩu loạn mấy ngày trước cho người đi tra lại, coi chừng hỏa mù" La Nhậm Thiên chau mày, con ngươi màu xám sẫm như tối đi vài phần.

Mộc Phương cung kính đứng một bên nhẹ giọng đáp rồi mở cửa xe, La Nhậm Thiên khôi phục biểu cảm lạnh lùng không chút cảm xúc.

Sơ Ảnh đang ngoan ngoãn ngồi trong xe, nghe thấy tiếng động phía sau thì trái tim liền đập loạn không rõ là hưng phấn hay phần uất khiến Sơ Ảnh khó sở không thôi. Ngay lập tức Sơ Ảnh bật lên công tắc thư ký hoàn mỹ tiêu chuẩn mới có thể miễn cưỡng áp chế cảm xúc đang nhảy loạn trong mình, mùi máu tươi nhàn nhạt trong không gian kín của xe cũng khiến lòng người càng thêm bối rối.

“Tối nay có dạ tiệc sinh nhật của Liễu tiểu thư, lão đại muốn sắp xếp người đi thay hay tự mình đi tham dự?” Sơ Ảnh nghiêng người, nghiêm túc cầm một bìa hồ sơ xem lịch trình bên trên.

“Ài?” La Nhậm Thiên nhướn mày, tiểu thư mấy gia tộc có qua lại mờ ám với hắn không ít, nhất thời không thể nhớ ra được Liễu tiểu thư là vị nào.

“Con của vợ cả Liễu tổng, là người một tháng trước có cùng ngài ăn tối vài bữa” Sơ Ảnh nhanh nhẹn bổ sung thông tin.

“Cùng tôi đi” La Nhậm Thiên mơ hồ nhớ ra một khuôn mặt, cảm thấy không có gì đặc biệt lắm, lại bất giác nhớ tới khuôn mặt tươi cười ấm áp của Diệp Ái Ninh.

“Vâng” Sơ Ảnh không tiếng động quan sát nét mặt của La Nhậm Thiên, trong lòng chợt nảy ra cảm giác chua xót, cô thở dài, quay đầu không tiếp tục nhìn nữa.

Đồng thời Mộc Phương cũng đã giao phó và thu nhập chút tin tức xong, anh mở cửa ngò vào ghế lái. Nhìn Sơ Ảnh trầm mặc cúi đầu, lại nhìn La Nhậm Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, đưa tay ấn bật màn chắn giữa ghế trước và ghế sau ngăn cách xe thành hai khu độc lập.

La Nhậm Thiên mở mắt từ lúc màn chắn hoàn toàn được bật ra, có chút hứng thú suy nghĩ về hai cánh tay trái phải của mình, trực giác mách bảo cả hai người này dường như thay đổi ở đâu đó, nhưng La Nhậm Thiên rất nhanh đã không quan tâm nữa. Nhưng ngạc nhiên nhất vẫn là ánh mắt yên tĩnh không chút gợn sóng của Sơ Ảnh, vẫn là khuôn mặt nghiêm túc như cũ, lại dường như nảy ra mấy phần chán ghét hẳn.

La Nhậm Thiên mong là mình nghĩ quá nhiều đi.

Còn không gian đằng trước thì phi thường yên tĩnh, cả hai người đều tập trung vào vai trò của mình, còn nảy ra chút cứng nhắc khó phát hiện. Lúc này đây cả hai không phải anh em bằng hữu tốt gì cả, mà chỉ là cấp dưới có địa vị ngang hàng nhau mà thôi.

Chiếc xe lăn bánh trên đường lớn, di chuyển tới khu quy hoạch nổi tiếng trong trung tâm thành phố là khu dành cho người không quyền cũng tài phú ngập trời, và tất nhiên an ninh vô cùng đảm bảo, còn là khu quy hoạch đã được các chính quyền trên ngẫm đề nghị không xảy ra xung đột giữa các thế lực. Nhưng điều này hoàn toàn không có nghĩa là nơi này đơn giản, nhưng chỉ ít nó đảm bảo khi còn ở trong khu vực của nơi này thì không thể gây chuyện.

Mộc Phương đưa ra tấm thẻ xác nhận thân phận rồi lái xe một mạch tới cuối khu, đặc biệt càng vào sâu thì càng yên tĩnh, khoảng cách các căn nhà cũng được thiết kế cách xa nhau để đảm bảo quyền riêng tư của mỗi hộ.

Khi xe dừng thì Sơ Ảnh nhanh chóng xuống xe, mở cửa xe rồi đứng một bên, lúc La Nhậm Thiên vừa ra khỏi xe thì cô nhanh chóng tiến lên đỡ lấy hân, ngón tay Sơ Ảnh lướt qua góc áo sơ mi nơi hông La Nhậm Thiên, đầu ngón tay cảm nhận được ẩm ướt liền biết vết thương chắc chắn lại bị rách rồi.

La Nhậm Thiên liếc nhìn Sơ Ảnh một cái rồi cũng không cậy mạnh, để cho Sơ Ảnh dìu mình vào nhà, Mộc Phương đã thông báo với quản gia của La Nhậm Thiên nên lúc xe vừa đến quản gia đã có mặt, lúc này không nói hai lời tiến vào trong nhà lấy bông băng thuốc sát trùng.

Sơ Ảnh dìu La Nhậm Thiên vào phòng khách, thật cẩn thận để hân ngồi lên ghế sofa, cô quỳ xuống, lấy hộp cứu thương mở ra lôi một chai thuốc sát trùng cùng vài băng dầy.

“Phiền quản gia chuẩn bị một ít nước nóng vậy” Sơ Ảnh cười mỉm với bác quản gia đang đứng một bên, ông ấy gật đầu rồi đi làm ngay lập tức.

La Nhậm Thiên thần kinh bây giờ mới bắt đầu thả lỏng, cũng tùy ý Sơ Ảnh băng bó. Đầu tiên Sơ Ảnh thật cẩn thận dùng kéo cắt mảnh áo, đem băng cũ tháo ra, lại dùng thuốc sát trùng tỉ mỉ bôi lên vết thương đang hở ra rồi mới băng lại, động tác vô cùng lưu loát nhanh chóng, rất rõ ràng là đã làm rất nhiều lần.

“Lão đại có muốn gọi bác sĩ tới hay không?” Sơ Ảnh đóng hộp cứu thương, nhẹ giọng hỏi.

“Không cần” La Nhậm Thiên khoát tay một cái, hân đứng dậy đi vào phòng tắm, Sơ Ảnh vốn không tính đi theo nhưng La Nhậm Thiên liếc mắt ra hiệu nên đành ngoan ngoãn theo sau đuôi hân, cảm giác phức tạp lại tiếp tục như thủy triều đánh úp cô, điều này khiến Sơ Ảnh càng thêm kiên định phải tìm cách tăng giá trị tinh thần lên thật cao, cảm xúc của nguyên chủ để lại ảnh hưởng đến cô quá nhiều rồi.

La Nhậm Thiên cởi áo, xoay lưng lại với Sơ Ảnh khiến cho cô cảm thấy vô cùng nhức bĩ. Người này bị thương ở hông mà nào cũng bị tổn thương rồi à?

“Cái này không phải quản gia làm sẽ tốt hơn sao?” Sơ Ảnh cầm khăn lông mềm, nhúng vào nước ấm rồi vắt khô, nhưng vẫn cảm thấy rất khó hiểu.

“Cô theo tôi bao nhiêu năm rồi?” La Nhậm Thiên ngồi thẳng lưng, hai mắt nhắm hờ, giọng điệu không rõ vui buồn lại trầm thấp đầy từ tính, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy rét lạnh.

Sơ Ảnh im miệng ngoan ngoãn dùng khăn lông chà lau thân thể của La Nhậm Thiên, động tác tuy có chút cứng nhắc nhưng lại vô cùng cẩn thận. La Nhậm Thiên lúc này càng lúc càng cảm thấy trợ thủ của mình thay đổi rồi, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt như nhìn người lạ của Sơ Ảnh cũng là thật.

Ngược lại điều này càng khiến La Nhậm Thiên hứng thú, chỉ mới vài ngày mà điều gì lại khiến người yêu hân đến tận tâm liệt phổi mà bây giờ đứng trước hân lại chỉ có cung kính làm tròn bổn phận, ngoài ra không chút cảm xúc dư thừa nào. Nói khó nghe thì chính là coi hân không khác gì người xa lạ.

Lúc này Sơ Ảnh còn đang không biết mình đánh bậy đánh bạ mà lại khiến cho vị này để ý mình hơn. Nếu như Sơ Ảnh mà biết chắc chắn bừa bãi thâm thân đàn ông là sinh vật kì lạ, lúc người ta yêu thương thì coi là điều đương nhiên, lúc lạnh nhạt thì lại cảm thấy người này rất thú vị. Có thấy bản thân rất ngu xuẩn không hả?

Còn Diệp Ái Ninh giờ phút này thì đang rất đau đầu với vấn đề tiền bạc, hiện tại thì mẹ của Diệp Ái Ninh đang nằm viện vì bệnh tim, đang rất cần một số tiền để trang trải viện phí. Diệp Ái Ninh suy nghĩ đắn đo rồi quyết định gọi điện cho người bạn của mình.

“Tớ đây, công việc mà cậu nói tớ muốn nhận. Tớ nay luôn à? Ừ được, tớ hiểu rồi” Diệp Ái Ninh càng không biết mình thay cô bạn nhận làm phục vụ tại dạ tiệc, lại mặc danh kỳ diệu chọn trúng dạ tiệc của Liễu gia.

Mà vốn trong nguyên tác vì Dương Sơ Ảnh bệnh đến tận ngày hôm sau nên La Nhậm Thiên cũng quên bống luôn bữa tiệc, Mộc Phương thông báo thì

hắn đã về tới nhà cũng lười không muốn đi, thế là bỏ qua một màn gặp nhau của hai người.

Sơ Ảnh mà biết mình chỉ vì khỏi bệnh sớm mà xuất hiện hiệu ứng bướm bướm như thế chắc chỉ hận không thể cười to một trận cho thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thư kí hắc đạo [6]

Sơ Ảnh tô một lớp son môi màu đỏ trầm, lại ngưng mắt nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt với ngũ quan thanh thoát, đôi mắt hoa đào được tô vẽ tỉ mỉ lại tràn ngập bình tĩnh cùng lạnh nhạt không phù hợp, gò má phớt hồng, cánh môi quyến rũ cong thành độ cong nhân nhệ tiêu chuẩn, dạ phục màu tím sẫm trên người ôm sát đường cong, vừa thành thực lại không quá bảo thủ. Sơ Ảnh mơ màng trong chốc lát, thờ dài xỏ chân vào đôi guốc thấp màu đen, cô với lấy túi xách màu đen kiểu cách đơn giản rồi rào bước ra ngoài.

Bên ngoài chung cư đã có một chiếc xe hơi quen thuộc đậu sẵn, Sơ Ảnh tiến đến, chưa kịp chạm tay vào cửa xe đã thấy cửa sau mở ra, La Nhậm Thiên không tiếng động kéo Sơ Ảnh vào bên trong. Tài xế vừa lúc cửa xe đóng lại đã cho xe lăn bánh.

La Nhậm Thiên một thân âu phục xám trắng vừa vặn người, làm nổi bật lên cơ thể rắn rỏi săn chắc của hắn, khuôn mặt như được điêu khắc tỉ mỉ tràn ngập biểu tình lười biếng mỉa hoặc, hơi thở đậm mùi xam lược cùng ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy ấy khiến Sơ Ảnh như nghẹt thở, nhưng cô chỉ đơn thuần đang cảm thấy bị áp bức.

"Điều tra một người cho tôi" La Nhậm Thiên như có như không nhìn Sơ Ảnh.

"Cụ thể là ai ạ?" Sơ Ảnh khiêu mi, nghiêm túc đợi lệnh, bộ dáng nghiêm trang như sắp ra chiến trường.

"Một người tên Diệp Ái Ninh"

Sơ Ảnh gật đầu, vẻ mặt không có lấy một chút cảm xúc dư thừa. La Nhậm Thiên cũng không nói gì nữa, im lặng nhắm mắt dưỡng thần, dường như là bất an.

Còn Sơ Ảnh lại vô cùng chăm chỉ đánh một mệnh lệnh cho cấp dưới của mình qua điện thoại, trong lòng cô không hiểu vì sao cảm thấy không ổn lắm.

Không lâu sau cả hai đã đến biệt thự Liễu gia, ngoài cổng biệt thự đã treo đầy hoa cùng đèn, vô cùng khoa trương, người xung quanh ra vào cũng không ít, đa phần toàn là người có máu mặt, Sơ Ảnh thâm nghĩ quả nhiên là con vợ cả.

Sơ Ảnh trình thiệp mời cho người gác cổng xác nhận thân phận khách mời, sau đó vô cùng tự nhiên khoát tay La Nhậm Thiên, cùng hắn như một đôi tiên đồng ngọc nữ bước vào trong buổi tiệc, khác xa với khuôn mặt lạnh lùng thường ngày, Sơ Ảnh giờ phút này hoàn mỹ tươi cười, đối đáp trôi chảy với người khác, không uống danh con chó trung thành của La Nhậm Thiên.

Vừa bước chân vào tiền sảnh hoa lệ người qua người lại, Liễu tổng đang cùng một nhóm người vui vui cười cười, thấy La Nhậm Thiên liền buông vài lời khách sáo rồi như co cả chân lên chạy tới bên cạnh hắn. La Nhậm Thiên ngược lại không được nhiệt tình lắm, tám phần là Sơ Ảnh đối đáp, ban đầu còn chưa quen lắm, nhưng sau nửa tiếng thì Sơ Ảnh đã có thể thuần thục sử dụng kỹ năng này của nguyên chủ rồi.

Tới giờ thì Sơ Ảnh mỉm cười nhắc nhở Liễu tổng, ông ta mới bắt đầu phát biểu một tràng dài nội dung đại loại như cảm ơn các vị khách đã tới đây, rồi lại khiêm tốn khách sáo ha ha vài câu, rồi lại tặng hứng Liễu đại tiểu thư vài câu xong thì bữa tiệc mới chính thức bắt đầu. La Nhậm Thiên thì đang bị Liễu đại tiểu thư quán lấy, Sơ Ảnh cũng tùy tiện cầm ly rượu vang cho có lệ lui vào một góc nhìn khung cảnh xa hoa.

Đèn chùm vàng rực rỡ trên trần nhà chiếu rọi, bản nhạc du dương mềm mại cùng các cặp khiêu vũ, xung quanh ai nấy đều ăn mặc đẹp để quý khí, nói chuyện ôn hòa, giả tạo đến cực điểm khiến Sơ Ảnh cảm thấy chán ghét.

Bỗng một bóng dáng anh tuấn cao lớn ôn nhu lọt vào tầm mắt Sơ Ảnh, dung mạo tuấn mỹ theo kiểu thư sinh ôn hòa, dung mạo kiểu á đông nhưng vẫn không hề nhu nhược, âu phục tối màu càng như tăng thêm vẻ dịu dàng ôn hòa của người đó. Nhưng khiến Sơ Ảnh chú ý không phải dung mạo của người đó, mà là một tràng cảnh trong kí ức làm cho Sơ Ảnh bắt buộc phải để ý.

Người này là Bạch Tô Dung, một đứa con riêng của Bạch gia vốn là gia tộc quan lại bao đời này, người Bạch gia nắm giữ một thế lực vô cùng to lớn trong bộ chính phủ. Nhưng mà quan trọng hơn là nếu ta coi thế giới này là quyển tiểu thuyết máu cún thì nam nữ chính là Diệp Ái Ninh và La Nhậm Thiên, nữ phụ là Dương Sơ Ảnh, nhân vật nhỏ bé đáng thương là Mộc Phương, thì chắc chắn nam phụ thâm tình chính là Bạch Tô Dung!

Người này tính tình âm trầm, lại có một cái túi da thiên về ôn hòa tạo cho người khác ấn tượng tốt, nhưng cũng không phải hạng người tốt lành gì. Nhưng anh ta cũng giống La Nhậm Thiên, coi đóa sen trắng Diệp Ái Ninh là ánh sáng ám áp cứu rỗi cuộc đời đen tối của mình.

Mà nói về hoàn cảnh hai người này quen biết nhau thì cũng khiến Sơ Ảnh thấy sắc mùi drama, Bạch Tô Dung vốn là con riêng, bị vứt trong cô nhi viện, vì lí do quý quá nào đó mà hay chạy vào bệnh viện người ta chơi, thật đúng là sở thích thú vị mà. Mà quan trọng hơn hết cái bệnh viện đó là nơi mẹ của

Diệp Ái Ninh từng nằm. Thế là Bạch Tô Dung gấp gỡ đóa sen trắng thanh khiết ám áp động lòng người trong lòng, không biết từ lúc nào chỉ yêu mến cô. Hai người cũng có thể coi là thanh mai trúc mã.

Một thời gian sau Diệp Ái Ninh cùng mẹ chuyển đi thì Bạch Tô Dung mất liên lạc, sau đó nhà họ Bạch đón anh về, cho tới nay chắc cũng chục năm hơn Bạch Tô Dung điên cuồng tìm kiếm bé gái hay ngọt ngào gọi anh là “anh Dung”

Mà thân phận thật sự của Diệp Ái Ninh cũng tương đối phức tạp, mẹ Diệp Ái Ninh tên là Ngừ Kỳ, bà vốn xuất thân danh môn, gả vào Đê gia, nhưng người chồng từng một thời mặn nồng lại đem về cho bà không ít anh em cho Diệp Ái Ninh khiến bà chết tâm, không biết lấy dũng khí từ đâu bỏ trốn cùng đứa con gái độc nhất của mình.

Sau này gia tộc của bà cũng lụn bại, cha mẹ mất, gia tộc thì vào tay ông anh lòng lang dạ sói, Ngừ Kỳ lại quyết tâm không muốn dựa vào Đê gia, thế là mang một thân bệnh tim chạy loạn khắp nơi.

Diệp Ái Ninh tới năm mười ba tuổi thì gặp tai nạn mất trí nhớ, rất nhiều chuyện trước kia đều quên sạch sẽ, bao gồm gia thế hoàn cảnh của mình. Tới lúc nhớ lại thì tạo không ít kịch bản ngược luyến tàn tâm với La Nhậm Thiên.

Mà Sơ Ảnh hiện tại chẳng có tí tâm trạng nào quan tâm gì mà ngược luyến với La Nhậm Thiên, cô chỉ đang muốn chia rẽ cặp đôi nam nữ chính ấy thôi, nhưng trong thân tâm lại có chút không nỡ.

Sơ Ảnh giật khóe môi, yêu thì mong người ta hạnh phúc, mà còn muốn người ta nhớ mãi mình là thế nào? Không đùa được đâu, ca này nghiêm trọng lắm đấy. Bảo một người trí lực 40 như Sơ Ảnh suy nghĩ sâu xa hơn thì quá khó khăn rồi.

Suy nghĩ miên man như thế, nhưng tới lúc thấy Bạch Tô Dung gần đến chỗ mình thì Sơ Ảnh lại mỉm cười, đánh một ánh mắt cho anh, quả nhiên người thông minh không cần nhiều lời, Bạch Tô Dung đã nhanh chóng tiến lại gần Sơ Ảnh, thuận tiện cầm thêm một ly rượu vang.

“Duong tiểu thư” Bạch Tô Dung khách khí cười, ngữ điệu mềm nhẹ ôn hòa vô cùng dễ nghe, đặc biệt làm lòng người say đắm.

“Bạch thiếu gia, có muốn làm một cuộc giao dịch không?” Sơ Ảnh vào thẳng vấn đề.

“Giao dịch gì? La tổng hôm nay cũng có hứng thú giao dịch với người như tôi rồi cơ à” Bạch Tô Dung mặt không đổi sắc, vẫn nụ cười ôn hòa nho nhã.

“Không phải với La tổng, mà là với tôi. Chẳng phải Bạch thiếu gia đang rất muốn biết tin tức của mối tình đầu năm xưa sao?” Sơ Ảnh thu lại nụ cười.

Quả nhiên Bạch Tô Dung trầm xuống, vẻ mặt như đang ẩn chứa cảm xúc bạo động khó phát hiện, chưa tới ba giây sau đã khôi phục đáng vẻ cũ.

“Duong tiểu thư muốn giá như thế nào?”

“Một thân phận giả, chỉ riêng tôi và Bạch thiếu gia biết” Sơ Ảnh cười tủm tỉm “Bạch thiếu gia chắc cũng hiểu mong muốn của tôi mà”

Bạch Tô Dung nhìn nữ nhân bộ dáng quyến rũ, nhưng trông mát lạnh nhạt trong suốt đến không thực, suy nghĩ trong chốc lát.

“Đừng có suy nghĩ muốn thủ tiêu tôi cái gì, tôi lựa chọn Bạch thiếu gia vì Bạch thiếu gia rất thông minh, hơn nữa Bạch thiếu gia thật sự cân nhắc vấn đề thiệt hơn chứ?” Sơ Ảnh vô tâm nói.

Bạch Tô Dung bỗng dưng mỉm cười, đồng ý giao dịch này, Sơ Ảnh cũng đưa cho Bạch Tô Dung một tí thông tin mà ít nhất phải ba tháng sau mới có thể tra ra toàn bộ, lại nhận một cái hứa hẹn từ anh ta. Cả hai người hoạt nhìn như đang nói chuyện phiếm, nhưng không khí chung quanh lại đậm mùi thuốc súng.

Sơ Ảnh nhấp một ngụm vang nhỏ, cảm nhận hương vị nồng nàn đắng chát trong khoang miệng, nhũu mảy rồi đặt ly vang sang một bên, cô nhắc từng bước nhỏ đi tìm La Nhậm Thiên.

Lúc vòng ra vườn hoa thì thấy La Nhậm Thiên đang ép một người nào đó vào góc, bộ dáng tùy tiện mang theo mị hoặc lười biếng, Sơ Ảnh nâng mi mắt nhìn người kia, con người bất chợt giãn rộng, Diệp Ái Ninh!

Sơ Ảnh cười tự giễu, cái này gọi là sức hút nhân vật chính à? Nhưng cô cũng không tiến lên làm phiền, chỉ im lặng đứng ở xa, đợi hai người kia sàng qua sàng lại xong đã.

Bỗng dưng cảm thấy con đường hoàn thành nhiệm vụ sao mà gian nan quá, hay là mình bỏ chón này, đi khắp nơi mà sống vì chính mình thôi?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thư kí hắc đạo [7]

Sơ Ảnh cung kính đứng sau La Nhậm Thiên, lúc cần thì lấy tài liệu ra cho hắn. Trước mặt Sơ Ảnh là Lâm tổng hai tuần trước đã bị Sơ Ảnh chen ép đòi sửa lại hợp đồng.

Hai người La Nhậm Thiên và Lâm tổng thoát nhìn có vẻ rất tốt, rất hòa hợp, nhưng trong lòng hai người này nghĩ gì thì quả thật khó đoán lắm. Sơ Ảnh thâm tính toán thời gian, trong lòng đếm ngược 10 giây, quả nhiên vừa đếm xong thì cuộc nói chuyện đã kết thúc.

“Tôi hơi mệt, nghỉ lại” La Nhậm Thiên sai bước nhanh, đưa một tay nói lỏng cả vạt, đi thẳng vào hành lang rồi vào thang máy lên thẳng khách sạn, có chút ưỡn oải ra lệnh.

“Vâng, phòng của ngài đã được chuẩn bị. Có cần kêu người tới hay không?” Người tới tất nhiên là mỹ nhân rồi, còn để hưởng thụ hay che giấu tai mắt thì tùy.

“Không cần” La Nhậm Thiên phiến chán xua tay, khóe mắt nhìn dung mạo ôn hòa nghiêm túc của Sơ Ảnh, không mặn không nhạt nói “Gần đây cô càng lúc càng xuất sắc”

Sơ Ảnh cười với La Nhậm Thiên, đáy mắt lại một mảnh tĩnh lặng. Thật đúng là một tên hồ ly, nguyên chủ sống chết yêu người này cũng có thể lý giải được. Nhưng Sơ Ảnh lại chỉ cảm thấy rất phiền não, thời gian gần đây Sơ Ảnh cảm thấy tinh thần mình càng lúc càng tệ, suy nghĩ cũng càng lúc càng ngu dốt đi không ít, không bao lâu nữa thì năng lực suy tư chắc chắn sẽ bị giảm rất nhiều.

Thật may vì Sơ Ảnh cẩn thận, cộng thêm kiên trì, đã đem chuyện có thể làm toàn bộ giải quyết sạch sẽ, tới mức quảng thâm dưới mắt như gấu trúc rồi, nhưng vẫn thật thỏa mãn.

Nghĩ tới nhiệm vụ, Sơ Ảnh không khỏi thở dài thật sâu, thật sự cô không biết làm sao để La Nhậm Thiên nhớ mãi mình, nhưng cô biết muốn như thế thì ít nhất hắn ta phải có ấn tượng tốt với mình nên gần đây vẫn rất cố gắng, nhưng lại thiếu mất tình cảm như xưa khiến La Nhậm Thiên ngoài ý muốn đề ý cô nhiều hơn. Đích thật là chó ngáp phải ruồi! Chỉ là Sơ Ảnh không đề ý thôi.

Sơ Ảnh biết cô càng không có năng lực khiến ai đó yêu mình, vậy nên cô cũng không có quá nhiều hi vọng vào nhiệm vụ lần này, nhưng vẫn rất cố gắng làm tròn bổn phận của mình. Còn Mộc Phương, Sơ Ảnh không muốn liên lụy hay dính dáng đến anh nên đã dứt khoát một lần.

Đến khi La Nhậm Thiên vào phòng, Sơ Ảnh cũng không nhanh chóng chạy đi mà là xuống quán cà phê ba tầng dưới để ngồi. Cô biết trong phòng của La Nhậm Thiên có rượu chứa thuốc kích dục, nhưng cô không có muốn đi ngăn cản hắn uống.

La Nhậm Thiên lúc làm loạn này vốn không có nhớ người cùng mình lăn qua lăn lại là ai, nhưng khi tỉnh lại thấy Diệp Ái Ninh thì mới vỡ lẽ. Còn Sơ Ảnh không muốn hai người họ phát sinh quan hệ, nhưng cô vẫn sẽ để hai người họ sáng qua một chút cho có lệ vậy.

Nhàn nhã đem ly cà phê uống sạch, Sơ Ảnh mới bắt đầu thông thả đi lên phòng của La Nhậm Thiên. Thử vươn tay đẩy một cái, quả nhiên không khóa.

Vừa mở cửa thì một cổ hương vị đậm mùi tình dục ướt át truyền đến, Sơ Ảnh chau mày, nhanh chóng chạy vào nhìn tình hình.

Đập vào mắt Sơ Ảnh là hình ảnh La Nhậm Thiên đem Diệp Ái Ninh đè dưới thân, một nửa áo sơ mi của cô ấy đã bị xé rách lộ ra làn da trắng thuần. Khuôn mặt Diệp Ái Ninh ửng đỏ, ánh mắt ngập nước mang theo uất ức cùng phẫn nộ, hai cánh tay bị La Nhậm Thiên gắt gao khóa chặt trên đỉnh đầu, hai chân thon dài cũng bị hắn thô bạo tách ra.

Sơ Ảnh không chút khách khí đem La Nhậm Thiên đẩy ra, lời Diệp Ái Ninh đáng thương cứu vớt khỏi móng vuốt của sói xám. La Nhậm Thiên lúc này vô cùng tức giận, Sơ Ảnh thâm than không ổn, vội vàng nhét một viên thuốc vào trong miệng La Nhậm Thiên, viên thuốc vừa vào miệng liền tan ra.

La Nhậm Thiên còn chưa kịp động thủ đem Diệp Ái Ninh đoạt về thì đã ngã xuống. Sơ Ảnh vuốt ngực, cảm thấy quyết định xin thuốc mê là vô cùng chính xác, cũng may nó không có tác dụng phụ gì.

“Cô không sao chứ?” Sơ Ảnh quay sang nhìn Diệp Ái Ninh, cẩn thận dùng áo khoác của mình choàng lên người Diệp Ái Ninh.

Diệp Ái Ninh có vẻ bị dọa không nhẹ, đôi mắt to tràn ngập sợ hãi, cũng không nói nên lời. Sơ Ảnh thở dài, mang Diệp Ái Ninh đến phòng nghỉ.

“Đừng hoảng” Sơ Ảnh nhẹ giọng, bàn tay mềm mại vỗ lên bờ vai đang không ngừng run rẩy của Diệp Ái Ninh.

“Tôi biết cô bị dọa không ít, nhưng anh ta cũng là bắt đắc dĩ thôi” Sơ Ảnh hí mắt, giọng nói càng thêm nhẹ nhàng.

“Anh ấy có vấn đề gì sao?” Diệp Ái Ninh gắt gao nắm chặt chăn giường, hai mắt ánh lệ ngập ngừng hỏi.

“Anh ta bị chuốc thuốc, tôi thấy khả nghi nên quay lại kiểm tra, thật may vì cô không sao” Sơ Ảnh ôn nhu đem Diệp Ái Ninh nằm lên giường, lại đưa tay tém chăn giúp cô ấy “Tôi sẽ giúp cô tìm một bộ đồ, cứ ngủ đi, bởi vì sắp tới gây ra chuyện không tốt cho nên chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Diệp Ái Ninh trong vô thức thuận theo Sơ Ảnh, thấy Sơ Ảnh có ý định rời đi thì vội vàng giữ chặt tay của cô, khuôn mặt không giấu được sự bối rối.

“Anh ta thật sự không sao chứ?” Sơ Ảnh buồn cười, bị thế này còn quan tâm tình trạng người ta, là nói cô quá tốt hay quá ngốc đây Diệp Ái Ninh?

“Thật sự” Gật đầu, lại trấn an vài câu.

Sơ Ảnh chuẩn bị quần áo giúp Diệp Ái Ninh sau đó mới về phòng của mình, mở laptop, kiểm tra lại giấy tờ thân phận mà Bạch Tô Dung cung cấp.

Cả một đêm cô không ngủ vì vội vàng đem chính sự giải quyết gần hết, càng lúc càng gần thời điểm bang Sát Long gặp đại họa rồi, không thể lười biếng!

Mãi cho đến khi Sơ Ảnh nhận được điện thoại từ La Nhậm Thiên, lúc này cô mới mệt mỏi xoa mắt, cẩn thận chỉnh trang lại mình rồi đi lên phòng của hân.

Sơ Ảnh cẩn thận đánh giá biểu tình La Nhậm Thiên, thấy hân không có vẻ gì là tức giận, chắc là không nhớ đi?

Sơ Ảnh thở phào nhẹ nhõm, lại không để ý tới ánh mắt đăm chiêu của La Nhậm Thiên nhìn mình. Kì thật Sơ Ảnh chẳng cảm thấy gì khi phá đám “chuyện tốt” của hai người này, trên nguyên tắc thì cô đã làm hỏng một kịch tính, nhưng dựa trên góc nhìn của người ngoài thì cô vừa cứu Diệp Ái Ninh đấy.

Còn về lí do thì Sơ Ảnh làm thế một phần không muốn La Nhậm Thiên bị phát hiện có một “thứ vu” chạy loạn bên ngoài, phần còn lại vì tư tâm không muốn tình cảm họ phát triển quá nhanh, nhưng xét ở góc độ nào cũng là phá hoại cao trào tăng tình cảm của hai người này.

Sơ Ảnh thú thật mình ích kỉ, nhưng ai chẳng vì bản thân? Nguyên chủ muốn được khắc ghi, Sơ Ảnh cũng chỉ muốn nhiệm vụ có thêm cơ hội hoàn thành. Còn muốn nhìn La Nhậm Thiên hạnh phúc? Xin lỗi nguyên chủ rất nhiều nhưng Sơ Ảnh hi vọng nhiệm vụ sau này của mình sẽ không gặp người ủy thác khẩu thị tâm phi như vậy nữa.

Nếu La Nhậm Thiên không yêu Diệp Ái Ninh quá nhanh, thì Sơ Ảnh sẽ có cơ hội xen một chân vào rồi, nhất là cô không còn nhiều thời gian. Đây cũng là cách mà Sơ Ảnh trăm ngàn cay đắng hỏi ý kiến dân tình trên mạng đấy... Bà con đã phân tích thiệt hơn, Sơ Ảnh thấy cũng có lý lắm...

Được rồi, Sơ Ảnh là cô gái EQ và IQ đều thấp. Không cần sĩ nhục!

La Nhậm Thiên lúc này đã mặc xong áo sơ mi, cầm lấy cả vạt, Sơ Ảnh không nói gì nhận lấy cả vạt, tí mĩ giúp La Nhậm Thiên thắt. Bất chợt lại bị một lực đạo như cuồng phong đẩy xuống giường, La Nhậm Thiên trông mắt như có lửa gắt gao nhìn chằm chằm Sơ Ảnh, đến mức hân có thể thấy được hình ảnh mình trong con ngươi cô, tựa như chỉ có thể dung mỗi mình.

Nếu là trước kia La Nhậm Thiên không nghi ngờ sẽ nghĩ vậy, nhưng cô của bây giờ thật khác.

Trong hai ngày bệnh có thể thay đổi khí chất sao? Lừa con nít ba tuổi còn được.

“Không ngờ cũng có ngày Sơ Ảnh của tôi quan nhiều đến vậy” La Nhậm Thiên nhìn biểu tình ngạc nhiên của Sơ Ảnh. Ban đầu còn đang tự hỏi có phải Sơ Ảnh bị đánh tráo không, hân đang rất muốn tí mĩ nhìn khuôn mặt cô để tìm dấu vết trùng tu, chợt phát hiện lại chưa từng nhớ rõ bộ dáng của người này.

Nhưng vụ việc tối qua lại khiến La Nhậm Thiên suy nghĩ nhiều.

Bệnh của người bá đạo là đa nghi à? Nghĩ nhiều thế không mệt sao? Đừng dùng dung lượng não nhiều đến chìm chết người ấy đi suy đoán tâm tư não thẳng như Sơ Ảnh được không?

Sơ Ảnh run rẩy theo bản năng, vẻ mặt không giấu nổi ngạc nhiên cùng hoang mang. Sơ Ảnh im lặng, quên mất cả phản kháng, nhưng không hề rối loạn như tưởng tượng, còn có chút đình trệ ngốc nghếch.

Bàn tay La Nhậm Thiên vuốt ve gò má của Sơ Ảnh, trong mắt lại chẳng có chút trù mến yêu thương nào, tựa như đang tìm cái gì đấy trong hồi lâu, hân cũng không nói thêm tiếng nào, biểu tình cũng đã khôi phục lại trạng thái lãnh đạm. La Nhậm Thiên nhìn Sơ Ảnh trốn tránh một hồi lâu, mới thả cô ra, trông có vẻ tức giận rồi đi.

Sơ Ảnh vẫn chưa hoàn hồn, cảm thấy trong lòng đắng chát, không khỏi cười khổ. Theo bản năng cũng muốn co rút tránh xa người này, người này quá nguy hiểm.

Lúc Sơ Ảnh rời khỏi khách sạn, quả nhiên nhận được thông báo cho nghỉ phép vài ngày. Sơ Ảnh không khỏi buồn cười, cái này là đang đề phòng cô lây tình cảm làm hỏng nghiệp tốt à?

Sơ Ảnh thăm phi nhở chính mình, lấy điện thoại ra tìm kiếm trong danh bạ, Sơ Ảnh gọi điện thoại cho Bạch Tô Dung.

“Bạch thiếu gia, tôi sẽ cho ngài một thông tin thú vị nữa, thế nào?” Giọng của Sơ Ảnh nhàn nhạt, vào điện thoại âm điệu lại càng dịu, hoàn toàn khó có thể liên tưởng nữ nhân về mặt nghiêm túc với chủ nhân giọng nói này là một người.

“Cô Dương không cần khách khí với tôi, có thể gọi tôi là Tô Dung.” Bạch Tô Dung trong giọng nói có vẻ như đang cười, cũng không vội vô vấn đề chính.

“Tôi thì lại hơi ngại gọi thẳng tên của ngài Bạch nên ngài đừng làm khó tôi. Tôi rất hi vọng Bạch thiếu gia có thể giúp tôi đem thân phận của tôi đánh sang hướng khác” Sơ Ảnh ngừng một chút “Bởi vì tôi cần tính linh hoạt hơn một chút”

“Tôi có thể biết lí do chứ?” Bạch Tô Dung giọng nói vẫn ôn hòa như vậy.

“A? Tôi bị đuổi?” Sơ Ảnh cười khẽ “Chắc Bạch thiếu cũng hiểu ý tôi mà”

“Cô Dương có suy nghĩ đến đầu nhập với tôi không?”

“Không đâu, tôi muốn rửa tay gác kiếm. Người con gái Bạch thiếu đang tìm tên Diệp Ái Ninh, hiện tại mẹ cô ấy Ngừ Kỳ đang bị bệnh tim.” Sơ Ảnh nói một tràng dài rồi gác máy.

Sơ Ảnh cười nhạt nhẽo, cô không tin người này, nhưng bù lại Bạch Tô Dung có khả năng tạo một thân phận mới cho cô, vậy nên đành để cho Diệp Ái Ninh rời xa vòng tay của La Nhậm Thiên chút vậy.

Nếu đã không có hi vọng hoàn thành tâm nguyện được khắc ghi, vậy thì tâm nguyện thực hiện mong muốn của nguyên chủ, Sơ Ảnh tuyệt đối phải làm tốt.

Sơ Ảnh đến ngân hàng đem tài khoản của mình rút hết, lại dùng thân phận mới tạo thêm vài tài khoản con phân đều tài sản vào.

Sơ Ảnh cũng sở hữu khá nhiều bất động sản, cô không chút do dự đem số bất động sản này bán sạch trong ba ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thư kí hắc đạo [8]

Sơ Ảnh thoải mái ngồi trên ghế, tay cầm một tờ tạp chí lật đọc, lâu lâu lại thoáng nhìn về phía cửa sổ, nhìn bầu trời trong vắt đến khó chịu.

“Nếu như quý khách có nhu cầu gì thì xin hãy nói cho tôi biết nhé?” Nữ tiếp viên hàng không mỉm cười, nói một tràng anh ngữ lưu loát với Sơ Ảnh, cô lễ phép gật đầu, tầm mắt lại chuyển về tờ tạp chí. Nữ tiếp viên hàng không thấy vậy thì cười với Sơ Ảnh rồi lui về vị trí làm việc của mình.

Đúng vậy, Sơ Ảnh đang ở trên máy bay, chuyến bay từ thành phố S tới thành phố A, “quê hương” của Dương Sơ Ảnh.

Sơ Ảnh dùng thân phận của mình mua một vé thương gia, nhưng cô vẫn còn một vé dùng thân phận mới của mình đến Châu Phi. Cô tính toán tham gia vào một đoàn bảo hộ động vật hoang dã, học thú y rồi tình nguyện chăm sóc các động vật bị thương ở Châu Phi. Sơ Ảnh cũng không hiểu vì sao nguyên chủ có chấp niệm mãnh liệt với thú y và các động vật lớn nhỏ khác. Có lẽ tiếc nuối lớn nhất của cô ấy cũng là cái này.

Ngả người ra ghế rồi tìm một vị trí thoải mái, Sơ Ảnh xem thân phận mới của mình, cư nhiên Bạch Tô Dung đem cô trở thành người họ Bạch. Tên là Bạch Sơ Ảnh, họ hàng xa với Bạch Tô Dung, nhà buôn bán nhỏ, tốt nghiệp cấp 3 nhưng chưa tốt nghiệp đại học. Thật là một thân phận đơn giản nhưng cũng đủ linh hoạt.

Sơ Ảnh vượt thái dương, mặc dù để họ Bạch sẽ chặn được một phần điều tra, nhưng điều này khiến Sơ Ảnh có cảm giác mình vừa mua dây buộc mình, nhưng phóng lao đành theo lao vậy. Cô cũng đã mua điện thoại và đổi số, căn hộ chung cư đang ở cũng bán nốt. Sơ Ảnh như muốn đem người tên Dương Sơ Ảnh hoàn toàn biến mất vậy.

Sơ Ảnh không tin ai có bản lĩnh tra ra mình, nếu như một người muốn trốn thì muốn tìm cũng không dễ, huống hồ thế giới này bao la rộng lớn như thế.

Sơ Ảnh sau khi tự rời ren thì quyết định nhắm mắt ngủ một giấc ngắn, hai thành phố cách nhau tương đối xa. Còn công việc? Bị đuổi rồi, không có trách nhiệm nữa, không cần chăm chỉ. Huống chi nguyên chủ chẳng nợ bang Sát Long cái gì, nói quá quắt thì chính là nơi ấy nợ cô.

Nhưng Sơ Ảnh còn chưa ngu tới mức đi đòi nợ.

Suy nghĩ miễn man Sơ Ảnh ngủ lúc nào cũng không hay. Tới khi nữ tiếp viên hàng không ban nãy đánh thức thì cô mới mơ màng tỉnh dậy.

Sơ Ảnh kéo vali ra khỏi sân bay, bắt taxi chạy tới một khu mua sắm, Sơ Ảnh nhanh chóng mua chút đồ để về thăm “nhà” – trại mồ côi Dương Tâm, nhưng kì thật cũng chỉ là căn nhà nhỏ chứa chấp trẻ mồ côi được duy trì bằng tiền quyên góp thôi.

Đó là nơi nguyên chủ sinh sống, so với bang Sát Long thì nguyên chủ càng coi nơi này quan trọng hơn, chỉ là chưa từng nói với ai, đây cũng có thể coi là một trong số ít chấp niệm của cô ấy. Bởi vì nguyên chủ không có cơ hội chăm sóc nơi này, mới mong muốn Sơ Ảnh thay cô ấy làm điều này.

Sơ Ảnh xách một đồng hồ linh kinh, còn kéo theo vali, nhìn có vẻ giống dân chạy nạn. Đám trẻ trong trại mồ côi đang phơi đồ trong sân, nhìn thấy Sơ Ảnh đều vui mừng chạy ào ra.

“Chị Sơ Ảnh! Chị Sơ Ảnh về rồi tụi bay” Một đứa trong đám trẻ ấy lớn tiếng kêu gào, rõ ràng nguyên chủ rất được đám trẻ này yêu quý.

“Đến đây cho chị xem mấy đứa nào” Sơ Ảnh đem đồng hồ trong tay đặt xuống đất, ngồi xổm vẫy tay với đám trẻ, giọng nói dịu dàng, khuôn mặt lạnh lùng cũng nhu hòa không ít, con người ôn hòa nhìn không ra cảm xúc.

Đám trẻ này tầm bốn năm đứa quay quanh Sơ Ảnh, còn rất hiểu lòng người giúp Sơ Ảnh cầm đồ. Sơ Ảnh từ ái xoa đầu từng đứa.

“Xem nào, tiểu Thần càng lúc càng lớn, ra vẻ anh cả rồi đấy. Còn mấy đứa nữa, có học hành chăm chỉ không?” Vừa đi vừa nói, mỗi đứa đều vui vẻ hi hi ha ha kể chiến tích cho Sơ Ảnh nghe.

“Tụi em luôn lấy chị Sơ Ảnh làm tấm gương mà chăm chỉ đó” Một đứa bám lấy tay cô lay lay, vẻ mặt sùng bái nhìn Sơ Ảnh khiến cô bật cười.

“Lần này chị ở lại bao lâu vậy chị?” Một bé gái khác có chút rụt rè, nhưng cũng vẫn thân thiết hỏi cô.

“Một tuần, một tuần này chị Sơ Ảnh sẽ chơi với mấy đứa” Sơ Ảnh cười khẽ, bỗng nghĩ tới tay nghề nấu ăn của nguyên chủ, cô cũng đang muốn rèn một chút, cảm thấy cái này là kỹ năng mềm cần phải có.

Kì thật trại mồ côi này chỉ có tầm bảy tám đứa trẻ mà thôi, còn lại đa phần đều đã trưởng thành đi làm. Nhưng bởi vì trại trẻ mồ côi này không lớn nên những đứa trẻ đều rất thân với nhau, cũng bao gồm những người cũ và mới. Cho nên vừa nghe Sơ Ảnh ở lại tới một tuần, làm mấy đứa chạy như bay cất đồ, không muốn lãng phí thời gian chút nào cả khiến Sơ Ảnh nhìn mà cười bất đắc dĩ, trong lòng cũng có chút chua xót.

“Sơ Ảnh đây à? Sao về mà không báo?” Di Dương cũng là chủ trại mồ côi, người chăm sóc nguyên chủ khi nhỏ tiến đến bắt lấy tay Sơ Ảnh, giọng nói trách cứ nhưng cử chỉ lại rất trù mến, cũng không hỏi lý do cô về.

“Muốn cho đi và mấy đứa một bất ngờ” Sơ Ảnh cười, choàng tay qua cổ di Dương ôm nhẹ.

“Lớn rồi còn chơi trò trẻ con” Di Dương phì cười, nhìn quảng thâm mắt của Sơ Ảnh không khỏi đau lòng, lại tiếp tục trách cứ cô không quan tâm bản thân.

Sơ Ảnh mỉm cười nghe, cũng không quên lôi kéo di Dương vào trong nhà, mấy đứa trẻ khác như lôi hết nhân lực ra mà quần Sơ Ảnh hết cả sức lực.

Tới lúc khuya, khi cả đám trẻ đều ngủ hết, Sơ Ảnh ngồi ở phòng khách, cô ôm gối đọc sách. Di Dương không tiếng động ngồi cạnh Sơ Ảnh.

“Tay nghề nấu ăn của con tệ hơn rồi” Di Dương không khách khí nhận xét, Sơ Ảnh có chút xấu hổ, cô sẽ cố gắng.

“Đã lâu rồi con chưa nấu cho ai nên lụi tay nghề một chút” Sơ Ảnh đặt cuốn sách sang một bên, ôm lấy cánh tay di Dương, nhẹ giọng giải thích.

“Nói đi, có phải công việc có vấn đề không?” Đứa trẻ này là bà nhìn mà lớn lên, cũng biết con bé đã chịu khổ nhiều rồi.

“Đúng là không giấu được dĩ” Sơ Ảnh thờ dãi “Nhưng di đừng lo, con ổn lắm, ngày mai đi nhớ ra ngân hàng xác nhận tài khoản nhé, con có chuyển một ít”

Di Dương xoa mu bàn tay Sơ Ảnh, thở một hơi sâu “Con tội gì phải làm khó mình?”

“Đề di lo cho mấy đứa trẻ, con biết di cũng không dễ gì” Sơ Ảnh cười tủm tỉm

“Cũng trẻ rồi di mau đi ngủ đi, ngủ trẻ không có lợi cho sức khỏe di đâu” Di Dương nhìn Sơ Ảnh, muốn nói lại thôi. Thôi vậy, đứa bé này quá cố chấp, lại không biết yêu chính mình, bao nhiêu năm bà cũng không khuyên được.

Sơ Ảnh nhìn bóng lưng của di Dương trầm mặc, cảm thấy hứng thú đọc sách đều bị quét sạch.

“Di, con không khổ, thật đấy” Sơ Ảnh ánh mắt sâu kín, cô vốn không phải nguyên chủ, cũng không thấy khổ sở. Nhưng điều này không ai biết là tốt nhất.

Sơ Ảnh mệt mỏi nằm trên ghế sofa, cũng mặc kệ không có chăn gối mà nhắm mắt.

Tới lúc trời vẫn còn chưa sáng rõ thì Sơ Ảnh đã tỉnh, cô vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Di Dương dậy khá sớm, lúc vào bếp thấy cô thì có chút giật mình, nhưng cũng nhanh chóng vào phụ, thuận tiện lại hỏi thăm Sơ Ảnh vài câu, không khí vô cùng hài hòa.

“A! Chị Sơ Ảnh đảm đang rồi mấy đứa ơi” Lão đại trong đám nhóc gọi Tiểu Thiên, lúc này gào lên, bộ dáng khoa trương khiến Sơ Ảnh phải cảm muối rượt vài vòng để phát vào cái mông thằng bé.

“Sơ Ảnh mỹ nhân bớt giận, em không dám nói chị không đảm đang thực nữ nữa” Tiểu Thiên đang cầu xin sao? Thật sự đang cầu xin sao?

Sơ Ảnh dùng tay trong chốc lát, quyết định phát mạnh hơn.

Mấy đứa trẻ khác túm tới thêm mắm dặm muối, nhất thời cả căn nhà như sáng hẳn lên. Di Dương đang chuẩn bị bữa sáng mỉm cười, nếp nhăn khóe mắt bà càng lúc càng rõ, nhưng tuổi già vẫn thấy lũ trẻ hòa thuận là tốt rồi, thật sự rất tốt...

Sơ Ảnh cũng phì cười, giả vờ lạnh mặt hăm dọa Tiểu Thiên vài cái rồi vui vẻ tiếp tục làm bữa sáng, cô vô cùng quyết tâm phải rèn luyện kỹ năng nấu ăn mới được. Thật may là cô Di Dương bàn tay thần sầu làm gì cũng ngon dạy dỗ. Sơ Ảnh không tin mình không giỏi được.

Còn lúc này tại thành phố S, La Nhậm Thiên nhưn mảy nhìn Mộc Phuong.

“Đang ở thành phố A?” Giọng nói lộ ra mấy phần âm lãnh.

“Vâng” Mộc Phuong xác nhận, nhớ tới thời điểm cô cười nói với hân đưng yêu thích cô nữa, cũng đưng xen vào chuyện của cô, trong lòng có chút phiền nảo.

Nhưng Mộc Phuong vẫn lựa chọn che giấu tin tức khác mà mình tra được.

“Lui ra đi” La Nhậm Thiên phát tay, nghĩ tới bộ dáng của Sơ Ảnh, không nghĩ tới cô còn có tâm trạng đi chơi cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thư kí hắc đạo [9]

“Này Chris, đưa nhò nhà cô lại tìm cô đấy” Người đàn ông da trắng thân hình to lớn mặc trang phục dành cho tình nguyện viên màu vàng, mặt mũi cương nghị mang theo chút tiểu ý trêu đùa, cả người gả ta dựa vào xe jeep, khoanh hai tay nhìn chăm chăm Sơ Ảnh đang cúi đầu ghi sổ sách. Bob mở miệng nói ra một tràng tiếng lóng bâng chắt giọng đặc Anh của gả, nhưng nghe cũng ra được chút phong tình.

Sơ Ảnh nhìn Bob cũng chính là người đàn ông da trắng chung nhóm với cô, thật không biết là có duyên hay cố tình mà trong vòng một năm cô tham gia tình nguyện luôn chạm mặt tên này.

“Nghiêm túc lên đi Bob, kéo tôi đem anh làm phân bón” Cô chau mày, không khách khí đẩy vai Bob, anh ta cũng chỉ cười chứ không giận, bộ dáng vô lại vác theo thùng đồ bỏ lên xe jeep.

Một năm nay Sơ Ảnh vừa học thú ý vừa cứu trợ động vật hoang dã bị săn bắn bất hợp pháp, bởi vì vừa học vừa thực hành nên cô cũng tương đối có tiến bộ. Cũng quen biết với rất nhiều người, cuộc sống cũng được tính là phong phú, mặc dù cơ sở vật chất không tốt nhưng bù lại người nơi này rất hòa đồng, có thể trải nghiệm được rất nhiều chuyện vui vẻ.

“Chris đấy à, con hồ con này cứ gào to từ nãy tới giờ đấy, không phải cô thì không chịu” Một người chung nhóm khác với cô là Irena, cô ấy là người nam mỹ, làn da rám nắng lại mang theo nét quyến rũ khó tả. Lúc này đây Irena nhìn Sơ Ảnh với ánh mắt cầu cứu, bởi vì trong tay Irena là một con hồ con đang không ngừng làm loạn.

Sơ Ảnh bật cười, cũng vội vàng tiến tới nhận lấy hồ con từ Irena, cô ấy như trút được gánh nặng chạy trốn chết, còn Sơ Ảnh về mặt bất đắc dĩ sờ cái đầu đầy lông của hồ con trong lòng.

“Người ở đây sẽ không hại em, em không cần hoảng sợ” Sơ Ảnh nhẹ giọng nói, cũng không quản hồ con có hiểu không. Cô đặt hồ con lên trên một tấm thảm mềm, cẩn thận xem vết thương ở chân do bẫy kẹp của chú.

Bé hồ con này là do nhóm cô trong lúc đi tuần tra phát hiện đang bị một cái bẫy thú kẹp, là Sơ Ảnh ra tay giải cứu chú cho nên chú có vẻ ý lại với cô. Sơ Ảnh vốn tính toán chăm chú hồ này cho lành vết thương rồi lại thả về tự nhiên.

Chú hồ con không ngừng làm loạn thế mà giờ đây vô cùng dịu ngoan để mặc Sơ Ảnh động chạm, cái đầu đầy lông dụi vào tay Sơ Ảnh, ngao ngao mấy tiếng, cái đuôi không ngừng lắc qua lắc lại vô cùng đáng yêu.

“Chris! Tôi vừa nghe tin nhóm khác phát hiện xác của một con hồ mẹ bị thương nặng, nghe nói nhóm ấy tóm được đám săn bắn lậu, nhưng không cứu được con hồ mẹ” Irena ra ngoài không lâu đã vội vàng quay lại la to, Sơ Ảnh nghe vậy thì trầm mặc, ôm hồ con đi xem cái xác.

Băng qua vài cái lều trại thì Sơ Ảnh đã thấy một nhóm người tụ quanh một chỗ, cô vội vàng tiến tới xem, nhìn thảm trạng của hồ mẹ mà trong lòng có chút ê ẩm, cả người nó đầm máu, hiển nhiên là do va chạm, còn có vết tích của thuốc gây mê loại nặng. Sơ Ảnh chán nản, nhìn bộ dáng của hồ mẹ có thể đoán được tư thế oai hùng của nó trước khi chết, cô vốn đang tính ôm hồ con đi thì chú đã nhảy ra khỏi lòng cô chạy tới cái xác của hồ mẹ. Nó bị thương kêu vài tiếng, đầu dụi vào như muốn lay tỉnh hồ mẹ.

Vài người xung quanh đã nhìn không được mà rơi nước mắt, trong miệng không ngừng mắng, Sơ Ảnh lại chỉ im lặng đứng một bên, nhìn hồ con như phát điên mà đập móng vuốt lên người hồ mẹ. Đợi đến khi hồ con đau đớn phát hiện mẹ của nó đã không có cách nào tỉnh dậy thì nó mới ỉu xiu chạy tới dụi vào chân Sơ Ảnh.

Sơ Ảnh bế nó lên, dịu dàng lau nước mắt đang chảy trào thấm cả lông nó. Cô thở dài, vuốt ve bộ lông mềm của nó, ôm nó trở về lều trại của mình.

“Từ giờ chị nuôi em nhé?” Sơ Ảnh đặt hồ con lên đùi, ôn tồn vuốt ve đầu nó, cũng nhẹ giọng hỏi như đang thương lượng “Từ giờ chị gọi em là Sơ Hoàng nhé?”

Ngoài ý muốn hồ con lại lắc lư cái đầu của nó như đồng ý, Sơ Ảnh ngạc nhiên, cười khê ôm Sơ Hoàng lên hôn vào cái mũi của chú.

“Ngày mai chị sẽ đi xin quyền trông coi em” Sơ Hoàng ve vẩy đuôi, nhảy vào trong lòng Sơ Ảnh cuộn tròn người.

Sơ Ảnh dịu dàng bọc Sơ Hoàng lại, vô thức liếc nhìn qua điện thoại hiển thị lịch. Nhớ tới thời điểm La Nhậm Thiên bị đuổi tới vùng ngoại ô thuộc thành phố D. Sơ Ảnh tự hỏi cô đem toàn bộ lai lịch của Diệp Ái Ninh cho Bạch Tô Dung thì cô ta còn cơ hội cứu La Nhậm Thiên bị chấn thương không?

Vậy thì cái này lại có một phần trách nhiệm của Sơ Ảnh, bảo cô biết mà bỏ qua thì không được. Nhưng lỡ có gì đó phát sinh mà cô không biết mà thay đổi thì sao? Liệu La Nhậm Thiên có con bị thương phải trốn tới vùng ngoại ô đó không?

Nhưng càng nghĩ càng băn khoăn, Sơ Ảnh vẫn là thờ dãi, đặt Sơ Hoàng sang một bên rồi quyết định đi xin phép, chắc là phải xin nghỉ để đi xem xét, nếu thật sự có chuyện gì, cô cũng sẽ khó chịu, hơn nữa nguyên chủ không muốn La Nhậm Thiên gặp vấn đề gì, dù sao cô ấy đã yêu La Nhậm Thiên quá sâu đậm, không thể chỉ vì vài lần không cam lòng mà hết yêu ngay được.

Đến khi Sơ Ảnh sắp xếp mọi thứ ổn thỏa thì cũng đã là hai ngày sau, trước khi đến thành phố D thì cô ghé thăm di Dương cùng lũ trẻ, cũng may hai thành phố gần nhau, chỉ mất hai giờ đồng hồ đi xe là có thể đến rồi.

“Oa! Chị có thể nuôi được cả hồ sao?” Tiểu Thiên hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm Sơ Hoàng trong tay Sơ Ảnh, bộ dáng thèm thuồng lại lo ngại.

Sơ Ảnh phì cười đưa Sơ Bác cho Tiểu Thiên, lại cẩn thận dặn dò một chút rồi mới đi tìm di Dương, cũng vì Sơ Hoàng mà cô mất tới hai ngày để sắp xếp, vốn dĩ họ không đồng ý để cô ôm Sơ Hoàng đi cùng, nhưng cũng may cô vẫn đàm phán được, chỉ là phải kí cả mấy tờ hợp đồng đảm bảo quyền lợi cho chú nhóc này thôi.

“Sao con về sớm thế?” Di Dương đang nấu ăn trong bếp, nghe tin cô về cũng vội vàng tiến ra ngoài.

“Con có chút việc ở thành phố D cần giải quyết, tiện đường ghé qua thăm. Mọi thứ vẫn ổn chứ ạ?” Sơ Ảnh cười, cũng đến phụ di Dương một tay.

“Ồn lăm ồn lăm, cũng nhờ con mà mọi thứ được giải quyết triệt để” Di Dương không nhịn được mà cười rộ lên, trong mấy đứa nhỏ thì chỉ có con bé Sơ Ảnh là quan tâm nơi này nhất, khiến cho thân già của bà bớt khổ không ít.

Sơ Ảnh cười không đáp, lại kể cho di Dương nghe một chút chuyện lý thú bên ngoài chọc bà cười như hoa nở. Rồi đơn giản ăn bữa trưa một chút rồi đi nghỉ, không quên ôm Sơ Hoàng bị đám trẻ vây quanh tới mức ông đều lộn xộn, Sơ Ảnh cũng vô cùng ngoài ý muốn rằng Sơ Hoàng của cô không hề hung dữ như các con hồ sống ngoài tự nhiên khác, lại vô cùng có linh tính.

Sơ Ảnh ở lại hai ngày, sáng sớm đã mua vé xe lửa tới phụ cận thành phố D, bởi vì nơi La Nhậm Thiên trốn trong nguyên tác là nằm ở một vùng núi nên cô cũng không muốn vào trung tâm làm gì.

Lên xe lửa, Sơ Ảnh nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, đến lúc tới nơi mới ôm cái lồng có chứa Sơ Hoàng cùng balo đựng đồ xuống, cô nheo mắt nhìn cánh rừng dưới chân núi, tính toán thời gian một chút rồi quyết định trước tiên đi tìm một nơi trú chân trước.

Sơ Ảnh tìm khu nghỉ dưỡng gần khu rừng mà cô đã tra, đặt phòng rồi thả Sơ Hoàng khỏi lồng, để nó tùy ý chạy loạn. Sơ Ảnh ngăn người nằm trên giường, cô một năm nay triệt để bị hóa ngọc, chỉ có việc học tập vẫn tương đối tốt, nhưng cảm xúc rất dễ giao động, mặt cũng không biết che giấu tâm tình nữa. Điều này khiến Sơ Ảnh cảm thấy rất phiền muộn.

Nhưng tự dằn vặt mình vậy thôi, Sơ Ảnh vẫn đứng dậy thay quần áo leo núi, mang một cái ba lô nhỏ chứa chút ít đồ, cô ra cửa, vốn muốn để Sơ Hoàng ở lại thì nó đã chạy theo cô, một bộ dáng tiểu gia không muốn bị bỏ rơi.

“Đi theo cũng được, nhưng không được đi lạc nghe chưa?” Sơ Ảnh phì cười, ngồi xổm sờ đầu Sơ Hoàng vãi cái rồi đi vào trong rừng.

Bởi vì khu rừng này là địa điểm cắm trại nên khu nghỉ dưỡng có cung cấp bản đồ, cô nhớ tới nơi Diệp Ái Ninh phát hiện ra La Nhậm Thiên là một khu vực gần thượng nguồn con suối cho nên Sơ Ảnh cứ canh theo đó mà đi.

Đường núi cũng tương đối bằng phẳng chứ không khó đi, khu rừng cũng phần lớn là cây thân cao nên không có mấy cản trở, Sơ Ảnh còn thuận tiện hái nấm, một bột đáng thoải mái tùy ý.

Lúc tới thượng nguồn thì quả nhiên Sơ Ảnh thấy một người đàn ông đang dựa vào tảng đá to, không biết là thức hay tỉnh, trong không khí còn thoang thoảng mùi máu tanh tươi, bước chân của Sơ Ảnh trong vô thức cũng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thư kí hắc đạo [10]

Nhìn người đàn ông bình thường cao cao tại thượng, lúc này lại như kẻ bại trận. Quần áo đều không còn nguyên vẹn, trên người chằng chịt vết thương vẫn đang rỉ máu, đến cả khuôn mặt tuấn mỹ lúc này cũng vô cùng chật vật, nhưng con người lại tràn ngập sát khí, cơ bắp trên người La Nhậm Thiên căng cứng như lúc nào cũng có thể phát động tấn công.

Sơ Ảnh cuống quýt nâng La Nhậm Thiên dậy, bàn tay vỗ vào má không bị thương của hắn. La Nhậm Thiên tầm mắt mờ mịt, thấy có người tiến lại liền không khách khí vung tay, Sơ Ảnh không cẩn thận bị hắn đánh trúng vai, xương bả vai đau nhức, nhưng cô vẫn kiên trì ôm lấy hắn.

“Là tôi, La Nhậm Thiên! Tôi là Sơ Ảnh” Cô vốn đã dự liệu trường hợp thấy người này, nhưng khi thật sự nhìn thấy cơ thể vẫn không có cách nào bình tĩnh nổi.

La Nhậm Thiên vốn muốn tung thêm một quyền, nghe thấy thanh âm quen thuộc thì nhất thời buông lỏng, cũng cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo mà nhìn người trước mặt.

Vẫn là khuôn mặt quen thuộc, có vẻ đã đen hơn trước, nhưng cũng dễ nhìn hơn trước rất nhiều. Chắc bởi vì người con gái này đã bớt giấu cảm xúc của mình đi hơn chăng? Hay là do ánh mắt mang theo tình cảm mãnh liệt ấy thật sự rất đẹp.

“Thật là tình cờ” La Nhậm Thiên sau khi xác định rõ người này là Sơ Ảnh thì cũng không cảnh giác như ban đầu nữa, hắn cũng chẳng quan tâm mình đang được Sơ Ảnh ôm.

“Lúc nào rồi còn đùa” Sơ Ảnh không hề phát hiện trong giọng nói của cô cơ hồ biến thành nghiến răng nghiến lợi.

La Nhậm Thiên bỗng dưng bật cười, ánh mắt như có sương mù giăng thật dày khiến Sơ Ảnh nhìn không rõ cảm xúc trong đáy mắt hắn, lại có chút sợ hãi vì sự bình tĩnh của người đàn ông này.

Sợ hãi từ trong tim, từ linh hồn cô, khiến cô cảm thấy rét lạnh.

Gã điên!

“Đừng cười nữa, ngài còn đi được không?” Sơ Ảnh kịch liệt áp chế cảm giác khủng bố trong lòng, thật cẩn thận đỡ La Nhậm Thiên ngồi dậy.

Trong lúc tầm mắt Sơ Ảnh nhìn vào các vết thương trên người La Nhậm Thiên, cô chau mày thật chặt, tìm kiếm trong ba lô của mình hộp cứu thương loại nhỏ. Vốn đã tính mang loại lớn, nhưng bởi vì muốn nguy trang bản thân đi du lịch, lại chỉ chọn loại nhỏ. Bây giờ mới cảm thấy suy nghĩ đó ngu xuẩn đến cỡ nào!

La Nhậm Thiên không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô, Sơ Ảnh cũng không muốn quan tâm tam quan vận vẹo của người đàn ông này. Sơ Ảnh cẩn thận tách áo sơ mi ra khỏi các vết thương, bởi vì thời gian quá lâu mà vết máu khô lại, dù rằng cô đã rất cố gắng làm nhanh và nhẹ nhưng vẫn khiến La Nhậm Thiên nhũn mày.

Sơ Ảnh dùng nước suối thấm ướt khăn tay, nhẹ nhàng chà lau vết máu, lại nhìn vết thương do dao găm rạch một đường chéo trên lồng ngực của hắn, tay không tự chủ nhẹ đi rất nhiều. Mặc dù công việc khiến cô bị thương rất nhiều, cũng nhìn qua các loại vết thương, nhưng một người bị chém một vết sâu như vậy lại không hề để lộ một chút đau đớn nào vẫn khiến cô cảm thấy đồng tình.

Nhưng cũng chỉ giới hạn trong đồng tình mà thôi.

“Vết thương này cần phải khâu, hiện tại không tiện nên tôi băng bó cho ngài trước vậy” Không phải trung cầu ý kiến mà là thông báo.

“Không cần tìm bác sĩ” La Nhậm Thiên nhắm mắt, cả người hắn dựa vào tảng đá, giọng nói có chút thều thào.

“Vâng” Sơ Ảnh rũ mi, đem vết thương xử lý đơn giản rồi đỡ La Nhậm Thiên theo lối đường mòn trở về. Người này đa nghi, chính cô cũng không thể tin người khác hướng chỉ hắn.

“Một năm qua có vẻ cô gặp được rất nhiều chuyện lý thú nhỉ?” La Nhậm Thiên thân thể to lớn lại được một người phụ nữ đỡ, mặc dù trông có vẻ mất mặt, nhưng hắn cũng không để ý lắm, bù lại con hổ cứ lẩn quẩn sau đuôi Sơ Ảnh lại càng khiến hắn cảm thấy hứng thú hơn.

Vốn là La Nhậm Thiên ban nãy không để ý, lúc này mới thấy con hổ này xuất hiện. Chỉ vì Sơ Ảnh xuất hiện mà hắn lại mất cảnh giác đến thế, đúng là thói quen giết chết một người.

Sơ Ảnh cũng nhìn theo tầm mắt La Nhậm Thiên, thấy Sơ Hoàng nhe răng trợn mắt nhìn La Nhậm Thiên, lại đáng thương hề hề đi theo sau cô, ánh mắt ngập nước.

Sơ Ảnh im lặng hồi lâu, hai ánh mắt đầy cô không nhìn lầm đó chứ?

Được rồi hãy thông cảm cho Sơ Ảnh, việc này cũng không hợp khoa học chút nào, không đúng, việc này thật sự quá kì lạ rồi. Nhưng nghĩ ngợi Sơ Hoàng không có sát khí với cô, vậy thì làm như không thấy không biết vậy.

“Thú cưng mới, vô tình cứu được, về sau nó cũng theo tôi.” Giọng của Sơ Ảnh có chút trào phúng “Ngược lại ngài có vẻ chẳng thoải mái lắm”

“Ừ, nhưng mấy thứ cô để lại thì rất khiến tôi ngoài ý muốn” Giọng nói của La Nhậm Thiên rất trầm, không hẳn là khó nghe, nhưng nó lại khiến người

khác không phân biệt được đâu là tức giận, đâu là tán thưởng.

“Tôi sẽ coi đó là lời khen” Sơ Ảnh không hề hay biết toàn bộ bất mãn đều thể hiện trên mặt của cô, La Nhậm Thiên kín đáo thương thức, đáy mắt hần lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Cả hai người đều im lặng, khung cảnh rừng núi vốn hoang sơ lại bị không khí từ hai người khiến cho tiêu điều. Không khí trong lành cũng mang theo hơi thở âm ỉ, thỉnh thoảng lại có tiếng lá khô bị dẫm lên, cảnh là xum xuê che đi ánh nắng, vài tia nắng len qua kẽ lá chiếu lên bóng lưng cả hai, khiến người khác cảm thấy hoa mắt.

Thế lực của Sơ Ảnh tương đối ổn, nhưng thế trọng của La Nhậm Thiên lại khác xa cô, bởi vậy một đường núi đồ hằn về đến phòng của mình vẫn tốn rất nhiều sức lực.

“Ngài đợi tôi đi kiểm dụng cụ y tế xử lý vết thương cho ngài” Để La Nhậm Thiên ngồi lên giường, Sơ Ảnh lạnh nhạt nói.

La Nhậm Thiên gật đầu, ác ý túm lấy Sơ Hoàng đang chuẩn bị lần theo Sơ Ảnh.

“Đừng có làm cho người này bị thương nghe chưa?” Sơ Ảnh không ngăn cản, cũng chỉ nhàn nhạt dặn dò Sơ Hoàng, lí do là gì thì cô không rõ, chắc vì sợ La Nhậm Thiên tức giận đem hồ con lẳng trì đi?

Sơ Hoàng vốn muốn cào người đàn ông xa lạ này, nghe thấy chủ nhân dặn dò thì ỉu xiu, cái đuôi như lê lét quẹt qua quẹt lại tỏ cáo tâm tình bất mãn của nó.

Sơ Ảnh xoay người đi ra ngoài, La Nhậm Thiên lại vô cùng hứng thú với vật nhỏ có linh tính này.

“Mày có vẻ ghét tao?” Hung tợn túm một nhúm thịt trên cổ hồ con xách lên, mặc dù bị thương, nhưng La Nhậm Thiên vẫn có khí lực vô cùng lớn, nếu không phải vì quanh người hần toàn mùi máu tươi thì chắc hẳn rằng chẳng ai nghĩ tới người này đang bị thương vô cùng nặng.

Sơ Hoàng ngao ngao hai tiếng, La Nhậm Thiên mơ hồ còn có thể nhìn ra ghét bỏ trên mặt của nó. Hần đem hồ con thả ra, còn mình thì nhìn chằm chằm trần nhà, nghĩ tới người làm mình thành bộ dáng này thì trong lòng không khỏi cười lạnh.

Bao nhiêu vết thương hần sẽ trả lại bấy nhiêu vết thương, một người cũng đừng nghĩ trốn được.

Muốn khâu nối đường dây hàng cảm thì cũng phải có hần đồng ý mới được. Nào có chuyện nào ngon lành mà dễ dàng ăn như vậy?

Bỗng dưng có một bàn tay chạm vào vai hần, theo phản xạ La Nhậm Thiên liền mạnh mẽ bóp chặt cổ tay người đó, cơ hồ muốn vụn nát xương cốt của chủ nhân bàn tay này.

Nhưng khi tầm mắt nhìn rõ là Sơ Ảnh thì hần mới buông tay, nhìn khuôn mặt nhưu chặt vì đau của cô.

“Tôi quên mất hiện tại không phải ở nơi an toàn” Sơ Ảnh cũng ý thức được mình làm việc thất thố nên mở miệng nhận lỗi.

La Nhậm Thiên lại chỉ tùy ý gật đầu, không có nói gì, Sơ Ảnh vẻ mặt khó hiểu, nhưng cũng không quên mất nhiệm vụ chính của mình.

Sơ Ảnh vội vàng đem thuốc sát trùng tẩy rửa sạch các vết thương nhỏ, băng vài vòng băng thật dày mới cầm kéo cắt đi mảnh băng băng vết thương ở ngực.

Nhìn vết thương cơ hồ sắp bị nhiễm trùng, Sơ Ảnh thở dài rửa vết thương, lại luồn chỉ y tế rồi khâu vết thương lại, động tác có chút run rẩy nhưng vẫn không sai lệch lắm.

Sơ Ảnh xử lý ổn thỏa hết các vết thương lớn nhỏ trên người La Nhậm Thiên thì mới để ý đến vết thương khác trên má hần. Cô vội vàng nhìn kĩ, dự định giải quyết luôn thì bất ngờ La Nhậm Thiên kéo cô, khuôn mặt hai người áp sát nhau, đồng tử trong mắt Sơ Ảnh co rút mang theo cảm xúc không thể tin được.

"Có đôi khi, lựa chọn trở thành người quyết tâm mới là lựa chọn đúng đắn. Nhưng bởi vì không thể để lý trí áp chế tình cảm nên mọi thứ có thể trở nên tồi tệ hơn theo hướng mà bạn chẳng bao giờ có thể nghĩ tới."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thư kí hắc đạo [11]

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt như đang phần nộ của La Nhậm Thiên, Sơ Ảnh bỗng cảm thấy chột dạ mà không rõ nguyên do, cảm tưởng như bản thân đang trần trụi bị La Nhậm Thiên nhìn rõ mồn một.

Cảm giác này không tốt, và cũng không thể yêu thương nổi.

“Có chuyện gì sao?” Sơ Ảnh cũng nhận ra giọng nói mình có chút run rẩy, cô giằng tay mình ra khỏi bàn tay La Nhậm Thiên, lại vô tình phát hiện lực tay người này căn bản không muốn để cô đi.

“Trở về” La Nhậm Thiên thu hồi biểu tình thất thố ban nãy, khí tràng mạnh mẽ cũng bị hấn thu lại trong phút chốc.

Khuôn mặt tuần mỹ đến cực điểm của La Nhậm Thiên vẫn khiến người khác cảm thấy khó thở như ngày nào.

Sơ Ảnh bỗng dưng cảm thấy nực cười, người này vốn biết rõ nguyên chủ yếu hấn tới mức nào.

Bởi vì biết quá rõ, mới dám dùng.

Sơ Ảnh không hoàn toàn hiểu rõ được hết tình cảm, nhưng vẫn có thể nhận thấy tâm trạng của mình lúc này rất tồi tệ.

“Ngài nghĩ tôi vẫn sẽ muốn quay trở lại, ngài kêu một tiếng thì tôi phải vẫy đuôi vui vẻ vì ngài làm việc sao?” Sơ Ảnh cười lạnh, cô không phải nguyên chủ, sẽ không vì thái độ của La Nhậm Thiên mà rung động.

“Mặc dù tôi nợ ngài một mạng, nhưng tốt xấu gì tôi cũng đã theo ngài vào sinh ra tử, không có công lao cũng có khổ lao” Vừa nói Sơ Ảnh vừa kéo áo khoác của mình xuống, áo ba lỗ hoàn toàn không thể che chắn được các vết sẹo chằng chịt trên da thịt màu bánh mật vì phơi nắng của cô. Những vết thương đủ lớn đủ nhỏ, đủ sâu đủ nông rải đầy người.

Khuôn mặt Sơ Ảnh như một con thú bị chọc giận, ánh mắt hằn cả tia máu, bàn tay nắm lấy cổ La Nhậm Thiên, dù rằng lực đạo trong tay siết chặt nhưng không hề có sát khí, phút chốc lại buông ra như bưng bình. La Nhậm Thiên lại chỉ chăm chú nhìn Sơ Ảnh, tựa như cả hai chưa từng gay gắt với nhau như vậy.

“Tôi biết rõ bản thân không có cách nào thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn này, chỉ hi vọng ngài tha cho tôi một con đường.” Sơ Ảnh khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt kéo áo khoác trở lại, cô không có muốn chơi trò ngược luyến tàn tâm rồi hạnh phúc gì đó.

Sơ Ảnh không phải nữ chính của cuộc đời hấn, nguyên chủ cũng không phải, căn bản đây chỉ là quá trình một vật hi sinh nhỏ nhỏ mong muốn trở thành nữ phụ có chút vai trò trong cuộc đời của nam chính mà thôi.

“Cô thay đổi rồi” La Nhậm Thiên cười nhẹ, nụ cười tựa như nhìn đứa trẻ của mình trưởng thành, điều đó càng khiến Sơ Ảnh chán ghét hấn hơn.

Nhưng cơ thể lại hành động không theo ý muốn, điều này khiến Sơ Ảnh cảm thấy càng lúc càng không ổn.

“Ai cũng có lúc muốn thay đổi” Sơ Ảnh lạnh mặt gạt tay khỏi tay La Nhậm Thiên, nếu có thể thay đổi thì mọi thứ sẽ tệ như vậy sao?

Sơ Ảnh vào phòng tắm đổ một thau nước ấm, lại lấy khăn bông mình mang theo ra giúp La Nhậm Thiên lau người. Toàn bộ quá trình La Nhậm Thiên vô cùng phối hợp.

Đợi đến khi Sơ Ảnh dọn dẹp xong mọi thứ thì La Nhậm Thiên mới tiếp tục mở miệng.

“Nói đi, biết được bao nhiêu?” Sơ Ảnh đang sắp xếp đồ có chút ngơ ngác không hiểu câu hỏi, phải một lúc lâu sau mới có thể hiểu được.

“Suy đoán thôi, bọn chúng lộ liễu đến vậy cơ mà” Sơ Ảnh chau mày chăm chọc “Ngài cũng có sở thích nói chuyện phiếm rồi cơ à?”

“Mới phát hiện ra sở thích này” La Nhậm Thiên lại cũng không giận, còn rất ung dung bình tĩnh đáp trả. Sơ Ảnh ghen hờn, cảm thấy vừa buồn bực lại vừa vui sướng.

“Ổn rồi thì tôi sẽ thả tin tức cho người đến đón ngài” Thở dài thườn thượt.

“Cô muốn cái giá gì để trở về?” La Nhậm Thiên chưa muốn ép Sơ Ảnh, người này cái gì cũng tốt, chỉ có quá mức cứng đầu và có chủ kiến, càng ép càng phản.

Hơn nữa cô thật sự là một trợ lý hoàn hảo, cũng theo hấn nhiều năm, trình độ ăn ý tốt.

Sơ Ảnh lại không muốn tiếp nhận ý tốt đó.

“Tôi muốn ngài thì có được không?” Sơ Ảnh không nhận được chăm chọc tiếp.

Thật có lỗi quá, càng lúc Sơ Ảnh càng khó ưa và dễ xúc động rồi, hậu quả của việc cái giá trị gì cũng thấp thật sự quá kinh khủng!

“Được” La Nhậm Thiên mặc dù trước đây không hài lòng vì hành vi tự ý quyết định của cô, nhưng nó cũng không lớn đến mức từ bỏ một cấp dưới tốt không phải sao?

Loại người như La Nhậm Thiên, chỉ cần có lợi là được, nếu như tình cảm chưa đủ sâu thì cần bản chẳng có khiến hấn để tâm được. Nguyên chủ cũng quá xui xẻo khi yêu một người như vậy, nhưng biết làm sao khi chính cô ấy tự nguyện chứ?

Quyết định ngăn cản tình một đêm của Diệp Ái Ninh và La Nhậm Thiên theo một cách nào đó cũng là một quyết định chính xác.

Sơ Ảnh không trả lời, cũng chỉ là xúc động mà cô nói vậy thôi, trở về à? Chỉ tính nhiệm vụ của cô không có mục đó, chứ đừng nói là cô ghét tiếp xúc với loại thích chơi đùa tâm tư người khác như La Nhậm Thiên.

Sơ Ảnh không muốn nói chuyện với La Nhậm Thiên nữa, mặc dù cô ghét, nhưng cô không có thích tự ngược tới mức về cây cuốc thay hấn, rồi chắc được cái danh vợ bé nhỉ?

Vợ lớn khỏi cần nói cũng biết là ai rồi.

Trong lúc đó Mộc Phuong chỉ huy một đám lính trong kho hàng xử lý sạch lũ chuột nhắt.

“Anh Phuong, lão đại đã tới nơi an toàn, nhưng bị thương” Mộc Phuong nghe một tên đàn em bẩm báo, giật dừ quát hấn ra xa.

“Người theo lão đại đâu?” Mộc Phuong tựa như muốn gầm lên.

“Người của ta nhân lúc đánh lạc hướng bọn chúng đã mất tung tích lão đại. Nhưng tại nơi không có dấu hiệu lão đại để lại” Tên đàn em bị quát ra xa cũng không dám phát tác tính tình, đến cả vết máu bên khoe môi cũng không lau, tiếp tục kính cẩn báo cáo.

Mộc Phuong bỗng dừng nghĩ tới cái gì đó, bộ dáng hiểu rõ, cũng không chần chừ mà huy động lực lượng cài trong Nam Cung gia cùng Phùng gia bắt đầu hành động, thuận tiện lại hỏi tin tức của vị con riêng Đề gia.

“Anh Phuong, vết đạn trên vai anh cần được xử lý” Cấp dưới của Mộc Phuong đợi anh sắp xếp xong hết mới dẫn theo vị nữ bác sĩ bộ dáng quyền rũ, cười như mầu đơn nỏ rộ tiến lại, ánh mắt lại lạnh lẽo, hiển nhiên là người không đơn giản.

"Mau ngồi xuống để em gấp viên đạn ra nào" đến cả giọng nói của nữ bác sĩ cũng rất yêu mị, ngọt lịm nhưng không ngáy, cô ta ngồi một bên ghế, lấy ra dụng cụ chuẩn bị gấp đạn trên vai Mộc Phuong.

Mộc Phuong lúc này mới nhớ ra cơn đau trên vai, ảo não ngồi phịch xuống ghế tùy ý để nữ bác sĩ gấp viên đạn ra. Tình hình quả thật căng thẳng đến cực điểm, cũng may là lão đại dự liệu trước, đã sắp xếp từ trước, nếu không thì không biết bang Sát Long còn giữ được hơn phân nửa thực lực hay không.

Bỗng dưng Mộc Phuong nhớ tới Sơ Ảnh, lại nhớ tới những đầu mối cô không biết là vô tình hay cố ý để lại, La Nhậm Thiên cũng dựa vào đó mà có thể hiểu rõ hết kế hoạch bên kia mà làm một màn kịch, dự rằng sau vụ này thì hai bên đen trắng cũng phải yên ổn một thời gian.

Chi khác của La gia cũng phải ngoan ngoãn hơn một tí, ít ra là như vậy.

Còn Diệp Ái Ninh vốn phải đi cứu La Nhậm Thiên một mạng thì giờ phút này đây đang bị Bạch Tô Dung dây dưa, cô đi trên đường cái bị người đàn ông trông có vẻ nho nhã, khuôn mặt anh tuấn lịch sự giữ lại.

“Xin lỗi nhưng tôi đang vội lắm” Diệp Ái Ninh nhìn đèn đỏ, đang muốn chạy tới bệnh viện thì lại bị người đàn ông này là Bạch Tô Dung giữ lại.

Không biết vị nào giấu tên tài trợ phẫu thuật cho mẹ Diệp Ái Ninh, cô đang muốn đi đến thông báo cho mẹ mình tin vui.

Bạch Tô Dung đang muốn mở miệng nói hấn sẽ chờ cô đi thì cô bỗng nhiên giằng tay chạy vội qua vạch kẻ đường. Đồng tử hấn co rút nhìn chiếc xe tải bị lượn tay lái sắp xù tống vào Diệp Ái Ninh.

Thân thể Bạch Tô Dung lao như tên bắn khỏi cung đẩy Diệp Ái Ninh ra, cả hai đều va chạm dẫn đến va đập mà ngất xỉu.

Người qua đường lúc này mới hoảng hốt gọi xe cứu thương. Bọn họ vẫn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ xảy ra nghe có vẻ dài nhưng lại nhanh đến kì quặc.

Máu chảy lan ra mặt đường, thêu lên bức tranh nhạt nhòa sắc thái quỷ mị.

Có ai đó từng nói với bạn một câu như thế này chưa?

"Có một tình yêu không thể đến được, cũng không thể buông tay"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thư kí hắc đạo [12]

Sơ Ảnh ngồi ở hành lang bên ngoài phòng, bởi vì khu nghỉ dưỡng có cung cấp dịch vụ phòng ở là dạng một căn nhà nhỏ riêng biệt nên vấn đề riêng tư được đề cao rất nhiều, Sơ Ảnh không chút do dự đổi phòng, lấy dạng phòng gia đình hai phòng ngủ. Lúc này trong tay Sơ Ảnh là mấy tảng thịt bò, lúc Sơ Hoàng ăn xong một tảng lại quăng tảng khác.

Sự thật là Sơ Hoàng chẳng hề kén ăn chút nào, chín hay sống đều ăn, cũng đỡ nhọc công tập nó ăn thịt chín. Chỉ là hiện tại không được tiện để làm thịt chín, đành ủy khuất nó ăn thịt sống vậy.

Một tuần này Sơ Ảnh chạy đôn chạy đáo chăm lo vết thương cho La Nhậm Thiên, lại còn phải cố gắng che giấu hành tung của hắn. Mẹ kiếp! Thế quái nào Diệp Ái Ninh giấu được vị hung thần này hay đến vậy?

Hào quang sáng chói của nhân vật chính à?

Không khoa học!

Cảm giác yêu thương chết tiệt! Nghiêm túc mà nói tư duy suy nghĩ một việc mà hành vi lại suy nghĩ việc khác nó rất khiến người khác cảm thấy phiền não. Cái này gọi là gì? Tiền ý thức và ý thức xung đột à?

Sơ Ảnh rất có cảm giác mình không thể điều khiển được toàn bộ cơ thể, rõ ràng trong những giây phút gỡ nút đều dựa trên cảm xúc nguyên chủ mà làm việc, nó mải mồm lý trí của Sơ Ảnh đến cực độ.

Bỗng Sơ Hoàng vô cùng hiểu chuyện cọ đầu vào người cô, dường như muốn thu hút sự chú ý của Sơ Ảnh. Chắc nó phát giác tâm tình của Sơ Ảnh không ổn định.

“Cảm ơn em” Sơ Ảnh thờ dài sờ lỗ tai Sơ Hoàng, xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay như chạm nhẹ qua suy nghĩ tự phức tạp hóa của mình, cô có cảm giác bản thân đã khá hơn rất nhiều.

Chuông báo thức Sơ Ảnh cài để gọi cô đứng giờ thay băng cho La Nhậm Thiên vang lên, Sơ Ảnh nhìn vào khoảng không ngăn người tầm năm phút rồi mới đặt Sơ Hoàng sang một bên, nó có vẻ bất mãn nhưng không ồn ào, găm giữ trong cổ họng vài tiếng rồi vui mặt tiếp tục ăn thịt.

Sơ Ảnh phủi lông hổ dính trên quần áo, bởi vì hôm nay cô mặc áo len trắng tay dài nên lông hổ dính đầy trên người, nếu La Nhậm Thiên mà thấy thì lại bắt đổi quần áo mới rồi cho đựng vào người hắn. Sơ Ảnh cũng bất lực, một tuần chăm sóc La Nhậm Thiên khiến cô bắt đầu có thói quen chăm sóc người khác và để ý đến tâm tình của họ hơn trong vô thức.

Sơ Ảnh không nói tiếng nào gõ cửa phòng La Nhậm Thiên vài cái rồi vặn nắm cửa đi vào thẳng trong phòng luôn, cô tự nhiên đi tới góc phòng lấy hộp cứu thương rồi mới tới chỗ La Nhậm Thiên đang ngồi, hắn ngồi gần kê ban công, trên bàn vẫn còn vương mùi cà phê đen tỏa ra tan nhè nhẹ vào không khí, trên tay La Nhậm Thiên là tờ báo buổi sáng Sơ Ảnh lấy giúp hắn.

Trên người La Nhậm Thiên là quần kaki trắng, áo thun màu xám không họa tiết cổ tim đơn giản, thoạt nhìn La Nhậm Thiên trông hết sức khỏe mạnh, không ai nghĩ lúc này hắn vẫn ở trong trạng thái yếu ớt của cơ thể.

Căn bản là La Nhậm Thiên quá ung dung quá tự tại, nào có bộ dáng của người đang trốn? Đó là nói khó nghe một chút, dễ nghe hơn thì là đang tránh tai mắt.

La Nhậm Thiên dùng đuôi mắt liếc mắt nhìn Sơ Ảnh, hắn đặt tờ báo xuống, cởi áo thun ra. Sơ Ảnh cũng thừa nhận mình là người không thích thân cận lắm, có vẻ tính cách hơi lạnh nhạt, cô không rõ có phải là do bị ảnh hưởng bởi nguyên chủ không? Nhưng tóm lại Sơ Ảnh không thích nói chuyện nên chỉ im lặng giúp hắn.

Sơ Ảnh gỡ lớp băng cũ, nhìn vết thương đã không còn dọa người như ban đầu nữa thì mới hài lòng dùng ngón tay quệt một lớp thuốc khác rồi bôi lên vết thương đang kết vảy của La Nhậm Thiên.

“Thật sự không trở về?” La Nhậm Thiên vẫn dùng ánh mắt khiến người khác cảm thấy khó hiểu nhìn Sơ Ảnh.

“Không, tôi cũng có tuổi rồi” Sơ Ảnh chán nản tìm bừa một lí do, người này rõ ràng là nói tai này đi tai đó mà. Mỗi ngày Sơ Ảnh chắc phải dùng một lí do khác nhau để thoái thác.

Phải biết rằng nữ nhân lẫn lộn trong giới giang hồ này muốn được yêu đương là quá xa xỉ nên suy ra đây cũng là một lí do hợp tình hợp lý.

“Không lẽ cô chê tôi?” La Nhậm Thiên dường như không muốn buông tha vấn đề này chút nào.

“Tôi không có chê” La Nhậm Thiên nhướn mày. Không chê, nhưng không thích.

Sơ Ảnh nhìn biểu cảm in mấy chữ tôi không có chê mà sao cô cứ thích dùng lí do này hoài vậy?

Sơ Ảnh giật khốe môi, đến cả khốe mắt cũng giật nót. Hình như cô đang cảm thấy cúc hoa co rút thì phải.

“Không dám” Sơ Ảnh phát hỏa gắt giọng. “Tôi nghĩ ngài vẫn chọn đàn em khác thì hơn, người giỏi không thiếu, nhất là với người có thể lực như ngài”

La Nhậm Thiên giờ phút này mới không nói nữa, hần mặc lại áo, lúc Sơ Ảnh quay người không để ý thì La Nhậm Thiên kéo cô.

Mặc dù Sơ Ảnh có phòng bị nhưng vẫn bị động tác của La Nhậm Thiên làm cho giật mình, vừa muốn mở miệng nói thì cảm nhận trên lưỡi có gì đó vừa tan ra, cả người dường như mất sức, hai chân mềm nhũn bị La Nhậm Thiên kéo vào trong ngực.

Chết tiệt! Là thuốc mê dạng viên nhanh tan, La Nhậm Thiên lấy lúc nào?

Trước khi hoàn toàn rơi vào hôn mê, Sơ Ảnh vừa bực vừa chỉ biết cảm thán gậy ông đập lưng ông.

La Nhậm Thiên nhếch môi nhìn nữ nhân ngã vào trong vòng tay mình, bình thường lạnh nhạt và gắt gỏng, giờ phút này mới dễ nhìn hơn một chút.

Trong mắt La Nhậm Thiên như ẩn chứa giông bão đang chờ phát động, hần đã sớm hết kiên nhẫn, một tuần là quá dài để cho cô lựa chọn.

“Lão đại” Một người cung kính gõ cửa rồi mới lên tiếng.

La Nhậm Thiên ôm Sơ Ảnh vào trong ngực, mở cửa gạt đầu người mặc đồ đen, lạnh giọng mở miệng.

“Trở về được rồi, đã bắt được đầu lĩnh hai bên chưa?”

“Đã bắt được rồi, vẫn chờ lão đại trở về quyết định” Người áo đen đáp, anh ta ấn một nút trong túi quần, không lâu sau đã có một chiếc Bentley chạy tới, rõ ràng nơi này thuộc sở hữu của La Nhậm Thiên.

Sơ Ảnh kì thật cũng biết nơi này thuộc sở hữu của La Nhậm Thiên, chỉ là người này lòng nghi ngờ rất mạnh. Nếu Sơ Ảnh đem hần đi chỗ khác, chỉ sợ càng khiến mọi thứ phức tạp lên rất nhiều, chẳng bằng để cho La Nhậm Thiên đến một nơi an toàn với hần còn hơn.

Sơ Ảnh rất ngốc, nên cô cũng sẽ biết loại người như La Nhậm Thiên ghét nhất là mọi thứ vượt quá tầm tay của mình, cũng không thích ai đó biết quá nhiều mà còn nhón nhơ, vậy nên cô hợp tác với Bạch Tô Dung cũng chỉ tranh thủ cho mình chút thời gian thôi, chứ trừ phi hần muốn thả cô, không thì cô không có cách nào chạy thoát được cả. Mặc dù một tuần nay Sơ Ảnh liên tục tỏ thái độ với La Nhậm Thiên thì cũng chỉ để khẳng định bản thân đã sớm không còn muốn dính dáng quá sâu tới La Nhậm Thiên và công việc cũ nữa, nhưng cô cũng không chắc La Nhậm Thiên có đồng ý buông tha mình không, vậy nên mọi thứ chỉ trong giới hạn bao dung của hần mà thôi.

Có lẽ cũng có điểm may mắn bởi cô vẫn không khống chế được cơ thể, nên khi đối phó với La Nhậm Thiên đều theo bản năng, cũng bởi vì Sơ Ảnh chỉ tựa như đứa trẻ mới sinh, không có kinh nghiệm đối phó với đủ loại người. Điều đó lại giúp Sơ Ảnh giữ được một mạng trong nhiệm vụ.

“Liên lạc với bác sĩ chuyên khoa thần kinh” La Nhậm Thiên an ổn ngồi ghế sau, tùy tiện để lại một câu mệnh lệnh.

Tài xe đáp văng rồi tập trung lái xe, La Nhậm Thiên kéo cả người Sơ Ảnh ngồi lên đùi mình, sửa tư thế cho cô, cảm xúc mềm mại trong lòng cũng không tệ lắm.

La Nhậm Thiên vuốt ve gò má Sơ Ảnh, ánh mắt thâm thúy nhìn đỉnh đầu cô, lại đưa tay vén mấy lọn tóc xòa trước mặt Sơ Ảnh, động tác ôn nhu tựa như đã làm rất nhiều lần. Nhưng không hề có chút tình cảm nào lắng đọng trong con ngươi màu xám bạc lạnh lẽo ấy.

“Ninh Ninh, em sao rồi? Có không ổn chỗ nào không?” Bạch Tô Dung vui mừng nhìn chăm chăm Diệp Ái Ninh vừa tỉnh dậy, giọng nói anh mềm nhẹ mang theo trêu mếu.

Bạch Tô Dung đầu quấn một lớp băng gạc, trên gò má cũng dán một miếng băng, từ khuỷu tay trở lên cũng quấn nót, bộ dáng thê thảm nhưng vẫn không che được khí chất ôn hòa nhã nhặn, khuôn mặt anh tuần diệu dàng hơi trắng cũng không hề mang theo nét nhu nhược chút nào.

Diệp Ái Ninh vừa tỉnh dậy chưa kịp định thần lại thì phát giác đầu mình như muốn nổ tung ra, cô đau đớn ôm đầu, không nhận được mà rên rỉ thét lớn, cả người lăn qua lăn lại, Bạch Tô Dung hoảng hốt tiến lại sát hơn nhìn không chớp mắt như sợ cô lăn xuống giường bệnh.

Hàng loạt thứ như một pháo đài bị hồng, đổ ập xuống tâm trí của Diệp Ái Ninh, trí nhớ như thủy triều từng đợt từng đợt đánh lại, Diệp Ái Ninh cắn môi, khổ sở nhớ lại từng chút một.

“Anh Bạch...” Diệp Ái Ninh đau đớn ngã vào lồng ngực Bạch Tô Dung, cô tựa như đã tìm được cành cây nắm lấy giữa vực thẳm, gắt gao bám chặt.

“Anh đây, anh đây, em sao rồi? Có gì không ổn” Trong lúc Diệp Ái Ninh lăn lộn thì Bạch Tô Dung đã kêu bác sĩ, vừa vặn bác sĩ cũng vừa tới.

Diệp Ái Ninh mệt mỏi đến muốn ngất đi, không chịu được lâu đã bất tỉnh nhân sự.

"Có đôi khi bạn chỉ có bất lực trước mọi thứ, bởi vì rõ ràng bạn biết rất nhiều nhưng lại vô thức phản kháng. Cũng bởi vì bạn biết quá rõ nên lựa chọn bảo tồn cho mình sức lực cuối cùng. Cái thứ gọi là cứ cố gắng sẽ có được thứ mình muốn không đáng tin chút nào."

Chương 13: Thư kí hắc đạo [13]

Ánh nắng mặt trời xuyên qua lớp màn cửa màu trắng chiếu lên gương mặt Sơ Ảnh khiến cô khó chịu, một bàn tay to hơi lạnh mang theo vết chai ôn nhu che đi ánh nắng hắt thẳng vào mắt Sơ Ảnh.

Sơ Ảnh mơ màng bị trạng thái như vậy làm cho tỉnh giấc, vòng eo bất ngờ bị một cánh tay kéo lại, sau lưng Sơ Ảnh đập lên lồng ngực một ai đó, cô giật mình quay phắt lại.

Gương mặt La Nhậm Thiên gần trong gang tấc, Sơ Ảnh thậm chí có thể nhìn rõ từng thớ trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, nếu dùng từ xinh đẹp thì có vẻ quá khoa trương và không hợp cho lắm, nhưng dù Sơ Ảnh nhìn La Nhậm Thiên bao nhiêu lần vẫn cứ cảm thấy cụm từ “xinh đẹp” ấy hình dung là chính xác nhất.

Lông mi rất dài, không cong và hơi chùng xuống, tựa như một tấm rèm che phủ màu sắc xám lạnh lẽo của con người. Ngủ quan rất tỉ mỉ, gộp chung với nhau cũng không khiến nó trông diêm dúa mà lại rất đẹp, cánh môi hơi mỏng, bình thường luôn mím thành đường thẳng tằm giờ lại cong nhẹ. La Nhậm Thiên không mặc áo, chỉ mặc quần thun kéo dây, thân thể thon gọn mạnh mẽ phô ra không sót cái gì.

Sơ Ảnh nhìn đến mê mẩn.

“Có đói không?” La Nhậm Thiên trầm giọng nói, hần vươn tay vén tóc rũ xuống mặt Sơ Ảnh, động tác quen thuộc đến không thực.

Sơ Ảnh ngẩn người lắc đầu, lại gật đầu, hiển nhiên là vẫn còn chưa tỉnh táo.

La Nhậm Thiên phì cười, tiếng cười trầm nhẹ khiến Sơ Ảnh hồi hồn, cô giật nảy người muốn thoát khỏi vòng tay La Nhậm Thiên lại phát hiện mình hoàn toàn không có lực chút nào.

La Nhậm Thiên lại nhìn cô một hồi mới ngồi dậy, tiện thể ôm luôn Sơ Ảnh đang muốn trốn đi rồi để người hầu đưa cô đi. Hần phát hiện cô càng lúc càng ngốc, khác hẳn với lúc xưa sát phạt quyết liệt, nhưng bộ dáng hiện tại rất giống với thời điểm cô lúc mới đi theo hắn.

Sơ Ảnh đi theo chỉ dẫn của người hầu nữ, lúc cô hồi hồn đã ngồi lên bàn ăn rồi, mặc dù thuốc mê không có tác dụng phụ nhưng không hiểu vì lý do gì mà lại tác động lên Sơ Ảnh, lúc này cô triệt để hóa ngốc luôn rồi.

Trong bụng rất đói, Sơ Ảnh thấy điểm tâm sáng được bưng ra thì đã không chịu được nữa bắt đầu ăn luôn, nhưng cũng không có khoa trương tới mức ăn như hổ đói, chỉ có hơi vội vàng thôi.

Khoan! Sơ Hoàng của cô đâu?

Sơ Ảnh nhìn chung quanh, không thấy Sơ Hoàng mà lại thấy La Nhậm Thiên ăn mặc chỉnh tề ngồi một bên nhìn mình.

“Sơ Hoàng đâu?” Sơ Ảnh kéo tay áo La Nhậm Thiên, chau mày hỏi.

La Nhậm Thiên phát tay với quần gia, quần gia cúi đầu rồi lùi đi. Hóa ra con hổ đó cũng có tên, Sơ Hoàng? Có ý tứ.

“Ăn xong rồi sẽ đưa con hổ đó tới” La Nhậm Thiên khó có dịp nói năng nhỏ nhẹ, hắn đang cực kì không hiểu vì sao cô lại biến thành bộ dáng ngu đần này.

Rõ ràng thuốc không có tác dụng phụ. Cơ thể cũng bình thường. Rõ ràng không phải giả bộ, cũng không thể diễn được như vậy, là hóa ngu thật.

La Nhậm Thiên là người theo chủ nghĩa duy vật nên chắc hẳn rằng không nghĩ tới linh hồn không phải, Sơ Ảnh không phải Dương Sơ Ảnh. Không biết là nên vui hay nên buồn đây?

Sơ Ảnh a một tiếng, cũng ngoan ngoãn tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Ăn xong thì Sơ Hoàng đã chạy từ cửa tới, nhảy vào lòng Sơ Ảnh, nó dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn La Nhậm Thiên, bộ dáng trung tâm bảo vệ chủ.

Sơ Ảnh vỗ đầu Sơ Hoàng, nó lè lưỡi liếm lòng bàn tay cô lấy lòng, mùi vị của nam nhân nguy hiểm kia khiến nó không thích.

La Nhậm Thiên cười khẽ trao lại cho Sơ Hoàng một ánh mắt, Sơ Ảnh nhảy cảm ôm Sơ Hoàng, nhìn La Nhậm Thiên với vẻ mặt đề phòng.

“Không đụng vào nó là được, không cần nhìn tôi với vẻ mặt đó” La Nhậm Thiên chống một tay, hứng thú nhìn một người một hổ.

“Sao lại bắt tôi?” Sơ Ảnh từ lúc tỉnh dậy tới giờ mới nhận ra mình bị bắt tới, mọi thứ thật sự mơ hồ, tựa như cô thời điểm mới ‘tỉnh dậy’ vậy, thật khó chịu...

“Vi em không nghe lời” La Nhậm Thiên thành thật nói.

“Tôi không muốn ở đây” Sơ Ảnh bất mãn, hoàn toàn không để ý tới xưng hô của La Nhậm Thiên.

“Đợi một thời gian thì chuyển chỗ là được” La Nhậm Thiên tiếp tục không sao cả đáp.

“Không phải với ngài!” Sơ Ảnh chính thức nổi nóng.

“Không nghe lời sẽ lột da con hổ đó” Híp mắt, La Nhậm Thiên không chút khách khí. Hắn không đe dọa, mà là nói thật.

Sơ Ảnh giật mình ôm chặt lấy Sơ Hoàng, cũng không có phát hỏa khí nữa, nhưng ánh mắt lại chứa phần hận không chút che giấu. La Nhậm Thiên cũng vừa lúc phát hiện con người của Sơ Ảnh trong sạch hơn rất nhiều, tựa như một viên bảo thạch phát sáng, vì lửa giận mà càng xinh đẹp không sao tả xiết.

La Nhậm Thiên bỗng nhiên nhớ tới con mèo anh lông dài hắn từng nuôi, rất dễ bị chọc giận, hắn cũng từng rất thích nó. Giờ phút này Sơ Ảnh lại trông rất giống nó, rất đáng yêu.

La Nhậm Thiên cảm thấy bộ dáng Sơ Ảnh bây giờ cũng rất tốt, ánh mắt cô như mãi nhìn về hắn, điều đó khiến hắn cũng rất vui thích. Mà La Nhậm Thiên chưa bao giờ là người ủy khuất chính mình.

Sơ Ảnh cảm thấy nguy hiểm, cô vui mặt vào đồng lòng của Sơ Hoàng, cảm giác kinh khủng đó khiến Sơ Ảnh không thể ngừng run rẩy, Sơ Hoàng cũng như nhận ra điều gì, găm giữ với La Nhậm Thiên.

La Nhậm Thiên thu hồi lại tâm tình, kéo Sơ Ảnh dậy, hắn không thích bộ dáng cô ý lại vào con hổ đó.

Sơ Ảnh tức giận đến dậm chân, nhưng cũng sợ bản thân liên lụy đến Sơ Hoàng mà ngoan ngoãn để mặc La Nhậm Thiên kéo. Cô nhìn thì thấy đường có vẻ quen, nơi này cũng có vẻ quen, hình như đi tới tầng hầm nhỉ? Sơ Hoàng chạy theo phía sau, vẫn vô cùng cảnh giác.

Gọi là tầng hầm nhưng không hề tối chút nào, cả một đoạn đường đều được thấp sáng, cầu thang dẫn tới một hành lang dài, La Nhậm Thiên kéo Sơ Ảnh tới căn phòng cuối cùng, hai người mặc đồ đen đứng canh cửa thấy La Nhậm Thiên tới thì mở cửa, không dám tùy tiện đánh giá nữ nhân được La Nhậm Thiên nắm trong tay.

Sơ Ảnh nhìn xung quanh hành lang lúc đi vào thì đã phát hiện rất nhiều căn phòng có mùi máu thoang thoang, không nồng lắm, còn mơ hồ có tiếng nước nổ và rầm rì của nhiều người, nhưng cô không hề ngạc có nửa điểm ngạc nhiên, giống như đã rất quen thuộc vậy.

Bây giờ nhìn thẳng mới phát hiện căn phòng này là một căn phòng bốn bề đều màu trắng, không hề có sắc màu khác. Ở giữa phòng là hai người đàn ông bị trói trên ghế cũng màu trắng nốt, hai người thoạt nhìn không có gì không ổn, nhưng ánh mắt hận thù nhìn chằm chằm La Nhậm Thiên như sói đói.

Mộc Phương không dấu vết nhìn Sơ Ảnh rồi thu hồi tầm mắt.

“Tên khốn!! Hóa ra mày đã sớm phát hiện mọi thứ” Nam Cung gia chủ bật cười tự giễu, ông nhìn La Nhậm Thiên dửng dưng.

La Nhậm Thiên xoa đầu Sơ Ảnh hưởng thụ những sợi tóc mềm như tơ lụa trong tay.

“Nếu không thì để chúng mày tự tung tự tác chắc? Giờ rồi nên ngu ra sao?” La Nhậm Thiên cười khẩy, Sơ Ảnh cũng hiểu được một chút, trong lòng chỉ cảm nhận được là bang Sát Long đã ổn rồi, tâm tình cũng thả lỏng chút ít.

Sơ Ảnh không thêm quan tâm nữa, cô ngồi xuống cái ghế đặt ở sau mình lúc nào không hay, Sơ Hoàng cũng không để ý ngồi dưới chân cô.

La Nhậm Thiên liếc nhìn cô một cái rồi cũng ngồi xuống cạnh Sơ Ảnh, hắn gác chân, nhìn hai người đàn ông bị trói như nhìn vật chết.

“Tao quả nhiên không nên đấu với mày” Nam Cung gia chủ tựa như đã phát điên, trong miệng thêu thào vài câu không rõ.

“Đem đi, nhớ trả bộ phận cho lũ con lão ta” La Nhậm Thiên không thêm suy nghĩ nói, một gã mặc áo đen từ phía sau đi tới lời Nam Cung gia chủ xuống.

La Nhậm Thiên liếc cũng không thêm liếc, hắn sớm đã nói bao nhiêu vết thương tạo ra cho hắn thì hắn trả bấy nhiêu. Đã làm thì phải sớm suy nghĩ tới tiền căn hậu quả!

Phùng gia chủ thì có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Lão ta thâm trầm nhìn Sơ Ảnh trông có vẻ ngờ ngác rồi lại nhìn La Nhậm Thiên.

“Đương Sơ Ảnh? Hóa ra mày đã sớm có kim ốc tàng kiều. Chẳng trách con gái tao thất thủ”

“Chỉ bằng cô ta? Tao để cô ta lấy tư liệu mà cô ta cũng không lấy được, chỉ như vậy mà muốn làm La chủ phu nhân?” La Nhậm Thiên như vừa nghe được cái gì buồn cười lắm, hắn bật cười nhưng trong không cười.

Phùng gia chủ giận tím mặt, nhớ tới đứa con gái xinh đẹp nhất lại yêu say đắm La Nhậm Thiên, trong lòng rét lạnh.

Lão ta trong lòng phẫn hận, tên đó thổi gió vào tai bấy lâu nay mà lão ta không phát hiện ra, còn kích động muốn quăng lưới, hóa ra đều là quân cờ trên bàn cờ của bọn chúng.

“Con gái tao thể mà yêu mày đến cái gì cũng không cần” Phùng gia chủ trong một khoảng thời gian ngắn như đã trải qua vạn kiếp, thê lương nói. Lão ta vạn phần không nghĩ tới chính là La Nhậm Thiên lại có bản lĩnh như vậy.

“Không khác ông cho lắm” La Nhậm Thiên ra hiệu.

Yêu à? Từ khi hắn biết nhận thức tới nay chẳng biết yêu là cái gì, hắn chỉ biết tình cảm mà Sơ Ảnh bé nhỏ của hắn dành cho hắn là yêu, nhưng từ giây phút nào đấy thì nó đã biến mất rồi. Thật không vui chút nào.

Mộc Phương đẩy một nữ nhân vào trong phòng, nữ nhân thân hình là lướt, khuôn mặt quyền rũ phong tình, lúc vào phòng lại không thèm nhìn lấy cha mình một cái, à ta đi tới bên chỗ La Nhậm Thiên, lúc nhìn thấy Sơ Ảnh thì không dấu vết chau mày.

La Nhậm Thiên cười lạnh, đồ của hắn mà cũng bắt mẫn?

“Hiếu Như, con...” Phùng gia chủ nhìn Phùng Hiếu Như con gái mình vậy mà trong mắt chỉ có kẻ thù của mình, không thể tin được. Bộ dáng già nua đi trông thấy.

“Con đã sớm nói cha đừng đấu với anh ấy” Phùng Hiếu Như nhìn cha mình cười tươi, nào có bộ dáng của con gái nhìn cha mình, chỉ như đang nhìn một kẻ thâm hại.

Phùng Hiếu Như sà vào lòng La Nhậm Thiên, hắn cũng dang tay ôm eo à ta. Sơ Ảnh thấy vậy thì tự giác nhích ra xa, trong lòng chỉ cảm thấy người này dường như có địch ý với mình.

“Một cô gái ngoan” La Nhậm Thiên hôn một bên mặt Phùng Hiếu Như, à ta cười đến xinh đẹp ép mình vào trong lòng hắn vô cùng hưởng thụ, cơ thể cọ sát với lồng ngực La Nhậm Thiên, thầm mong mình phối hợp với hắn như vậy thì mình sẽ có cơ hội.

Phùng gia chủ mà biết con gái lão ta đến giường cũng không lẫn được với La Nhậm Thiên mà chỉ có ra tới bàn làm việc nói chuyện chính sự thì chắc tức đến thổ huyết mà chết ngay tại chỗ mất.

“Đưa con bắt hiếu!” Phùng gia chủ xám mặt.

“Bảo bối dám giết cha mình không hừm?” La Nhậm Thiên dùng giọng điệu từ tính kéo dài câu hỏi, nó như ma chú truyền vào tai Phùng Hiếu Như.

Phùng Hiếu Như không chút nghĩ ngợi cười quyền rũ, à ta nháy mắt, cầm lấy con dao găm mà Mộc Phương đưa, à ta từng bước đi tới chỗ Phùng gia chủ bị trói, tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà như đánh thẳng vào tim từng người.

Sơ Ảnh trong nháy mắt vừa chán ghét lại vừa bình tĩnh, cô có chút không chịu được phát run, bàn tay lạnh lẽo xoa đầu cô càng làm cô run đến lợi hại. Sơ Ảnh cố gắng áp chế mình xuống, cúi đầu không nói gì.

Cô không sợ cảnh tượng sắp xảy ra, nhưng lại không chịu được cảm giác lạnh lẽo của người bên cạnh phát ra.

“Xin lỗi cha nhiều” Phùng Hiếu Như mở miệng, giọng nói rất ngọt ngào, cô cười híp mắt, còn đang suy nghĩ phải giết cha mình thế nào để làm hài lòng người đàn ông ấy đây?

“Tao không nên đẻ mày sinh ra” Phùng gia chủ giận tím mặt, lão ta không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn con dao ấy trong gang tấc.

“Nếu cha không chết con làm sao tiếp quản Phùng gia? Chỉ trách cha trọng nam khinh nữ, chỉ trách cha chưa từng coi con là con gái cha” Phùng Hiếu Như nhún vai, dùng giọng điệu tự nhiên lại khinh miệt “Ai là người nói con phải nhẫn tâm đây? Một đám vô dụng chẳng làm nên trò trống gì mà có thể có mọi thứ, còn con phải nghe lời à? Con việc gì phải làm con chó của cha và lũ đây đây?”

Phùng Hiếu Như không đợi Phùng gia chủ nói tiếp đã vung tay cắt luôn cổ lão. Động tác dứt khoát, trong mắt à ta không có lấy một tia cảm tình.

Tình cảm à? Cho chó ăn rồi.

La Nhậm Thiên khinh miệt hừ một tiếng, lại nhìn như thương thức Phùng Hiếu Như.

“Lui xuống hết đi” La Nhậm Thiên ôm Sơ Ảnh đi trở về, Phùng Hiếu Như híp mắt nhìn Sơ Ảnh, giác quan nói à ta cô gái trong ngực La Nhậm Thiên tuyệt đối không thể giữ lại.

Mộc Phương toàn bộ quá trình chỉ nhìn Sơ Ảnh, đến khi La Nhậm Thiên khuất bóng mới an bài mọi thứ, nhìn Phùng Hiếu Như một cái, có vẻ như lão đại rất thương thức cô ta ngoan tâm, không biết là trụ được ở nơi này bao lâu.

Hắn nhớ tới Sơ Ảnh, trong lòng chua chát, nhưng lại cảm thấy quá hồ thẹn khi so sánh cô ấy với Phùng Hiếu Như.

"Con người vốn thiên vị với người mình có hảo cảm, dù bạn có làm gì hay cố gắng làm mấy trò ngu xuẩn để gây sự chú ý thì đôi khi cũng phải chấp nhận rằng mình không bằng người ta. Những con người đó đáng hận lại cũng đáng thương."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thư kí hắc đạo [Xong]

Thời điểm Sơ Ảnh mở mắt tỉnh lại, phát hiện mình đang bị trói ở góc tường, xung quanh là kho hàng trống rỗng sạch sẽ. Dự cảm không tốt, Sơ Ảnh cố gắng nhớ lại tại sao mình lại ở đây, đồng thời thử cử động cố thoát khỏi dây trói, hiển nhiên người trói cũng đã tính tới trường hợp này nên trói vô cùng chuyên nghiệp, không quá chặt nhưng tuyệt đối không lỏng.

Sau một hồi vận vẹo cổ tay không thành công, Sơ Ảnh quyết định tìm hiểu trước hoàn cảnh của mình đã rồi tính tiếp. Cô nhớ là mình đang trong thư phòng của La Nhậm Thiên đọc sách, đọc đến mê say, đọc đến quên trời quên đất. Xong sau đó La Nhậm Thiên nắm cổ Sơ Hoàng ra ngoài thì phải?

Ban đầu Sơ Ảnh nghĩ là Sơ Hoàng cáo rách gấu quần La Nhậm Thiên nên hấn mới vác nó ra ngoài tâm sự mông, nhưng rõ ràng là không phải rồi. Rõ ràng là không lâu sau thì cô được một mùi hương rất ngọt, rồi bất tỉnh nhân sự luôn.

Mẹ kiếp! Lại có chuyện gì nữa đây? Có cái gì thì bàn trước một tiếng đã chứ!

Trong giây phút Sơ Ảnh tức giận vì bị lợi dụng, cô trong lòng thầm kéo La Nhậm Thiên vào danh sách đen. Thầm nghĩ nếu như được cô chắc chắn sẽ kéo hấn đồng vu quy tận thì tiếng gót giày nện trên sàn xi măng kéo hấn phách Sơ Ảnh quay lại thực tại.

Sơ Ảnh ảo não ngẩng đầu, vừa lúc tầm nhìn chạm lấy thân ảnh quen thuộc thì đồng tử cô co rút không thể tin được, cảm giác phức tạp mà hơn một năm Sơ Ảnh chưa trải qua, giờ phút này không ngừng xông thẳng lên trí óc cô.

"Diệp Ái Ninh. Đây là cách cô đối xử với ân nhân sao?" Sơ Ảnh lạnh lùng mở miệng.

Đến khi ánh mắt mang theo áy náy của Diệp Ái Ninh chạm vào Sơ Ảnh thì cô bắt đầu cảm thấy rét lạnh.

Thật ra Dương Sơ Ảnh chết trước khi người chủ mưu của vụ bắt cóc Diệp Ái Ninh xuất hiện nên cô không rõ vụ việc ấy lắm. Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì cứ thấy nó sai lệch quá nhiều.

Sơ Ảnh đang rất muốn phun một búng máu mà chết luôn đây, chỉ có không cho hai người Diệp Ái Ninh và La Nhậm Thiên làm một cú tình một đêm thôi mà diễn biến có thể sai lệch tới mức độ thế này sao? Thật sự quá khủng khiếp!

"Xin lỗi chị Dương, nhưng tôi hứa xong việc sẽ thả chị ra được không?" Diệp Ái Ninh khuôn mặt đáng yêu, nhưng lời nói lại khiến người khác phải nhìn lại.

"Cô coi tôi là đồ ngu à?"

Sơ Ảnh đang cảm thấy vô cùng nực cười, dù Diệp Ái Ninh thả cô thì người giật dây sẽ thả sao? Đùa nhau à? Nữ chính à, cô đã hắc hóa mà còn hắc hoa lương thiện à?

"Tôi thật sự xin lỗi, nhưng chỉ vì chị là người La Nhậm Thiên yêu nên tôi không còn cách nào khác" Trông Diệp Ái Ninh có vẻ hoảng hốt, nhưng ánh mắt quyết tâm kiên định.

"Ồ đâu ra tin tức tôi là người anh ta yêu?" Sơ Ảnh chính thức câm nín.

"Từ tôi" Thanh âm quyền rũ tương đối quen thuộc khiến Sơ Ảnh phải căng mắt nhìn người đang tiến đến gần

"Không nghĩ tới Dương đại tỷ cũng có ngày hôm nay, mới có một năm rửa tay gác kiếm mà tính cảnh giác thật giảm thế sao?"

Mộc Kỳ cũng chính là nữ bác sĩ đã gặp nạn giúp cho Mộc Phương nâng cảm Sơ Ảnh, giọng nói tràn ngập châm chọc rõ ràng đến không thể rõ hơn.

"Mộc Kỳ? Không ngờ mới hơn một năm không gặp mà cô cũng ngu ra" Sơ Ảnh hất cằm ra khỏi bàn tay Mộc Kỳ, neho mắt nhìn cô ta với vẻ chế giễu.

"Bị như thế này mà vẫn còn độc miệng"

Sơ Ảnh nhếch môi cười nhạt, cũng lười không muốn trả lời bọn họ, muốn làm quái gì thì làm, dù sao thì trên phương diện nào đó nhiệm vụ của cô cũng hoàn thành rồi, nhưng nếu La Nhậm Thiên đến cứu cô thì sẽ càng tốt hơn.

Bạch Tô Dung không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Diệp Ái Ninh, rõ ràng là bộ dáng bảo vệ khiến cho Sơ Ảnh bắt đầu suy đoán tình huống hiện tại. Cũng không thèm nghe mấy người đó nói cái gì, nhưng mấy từ mấu chốt thì Sơ Ảnh vẫn có thể tiếp thu được.

Sau khi gắn kết mọi thứ lại, Sơ Ảnh đã có thể đoán được Diệp Ái Ninh nhớ lại vài chuyện, cụ thể là La Nhậm Thiên cầu kết với bác cả làm gia tộc mẹ cô ta đổi chủ, rồi những tình nhân của ba cô ta ở Đê gia phần lớn là người của La Nhậm Thiên, rồi thế là muốn trả thù.

Mà Bạch Tô Dung thân là nam phụ tiêu chuẩn thì chắc chắn sẽ giúp Diệp Ái Ninh vô điều kiện, còn Mộc Kỳ thì đại khái là hợp tác với Bạch Tô Dung, còn lí do thì Sơ Ảnh không đoán được.

Nhưng hay là Bạch Tô Dung đầu quân vào chỗ nào đó Sơ Ảnh không rõ chứ không dùng thế lực Bạch gia, nghĩ tới chuyện này thì mọi thứ lại càng bị phức tạp hóa lên nữa.

“Này Bạch thiếu, tôi nhớ thứ này vượt quá phạm vi thỏa thuận của chúng ta rồi” Sơ Ảnh mặt mày bình tĩnh nhìn Bạch Tô Dung “Hơn nữa có thể cho tôi chỗ ngồi đằng hoàng hơn không?”

Nhìn mặt đất đầy ghét bỏ, Sơ Ảnh suy nghĩ cái này rõ ràng là mượn lực không báo trước, cũng nên có thái độ mượn người đi chứ? Sơ Ảnh không thích giấu nguyên vọng gì cả, cái này là đặc quyền của cô, cô phải đòi.

“Cái này là tôi sơ sót” Bạch Tô Dung mỉm cười, hẳn ta đi ra ngoài trong chốc lát thì đã có hai người khiêng một cái ghế sofa đơn lại.

Sơ Ảnh không chút nghĩ ngợi hất cằm với Mộc Kỳ, cô ta bật cười “Con tin kiêu ngạo nhất tôi từng thấy”

Nói xong Mộc Kỳ cũng đem Sơ Ảnh bị trói đặt lên ghế, lúc này cô mới thả lỏng dựa vào đệm sofa mềm mại, nhưng cơ bắp trên người căng cứng như luôn sẵn sàng phát động.

Sơ Ảnh nhìn xung quanh, ngoài ba người cô biết thì còn lại tầm mười mấy thủ hạ, nhưng nhìn sơ thì thân thủ không tồi. Người sau lưng này hiển nhiên cũng không muốn lộ ra dấu vết, vậy coi bộ vụ này chỉ là ân oán cá nhân mà thôi, không đáng kể lắm.

Tiếng cửa bị đẩy vang lên âm thanh kéo kẹt, Sơ Ảnh giương mắt nhìn thì thấy hai người đàn ông đẩy một nam nhân tuấn mỹ đi vào, trên người nam nhân ấy có dấu vết ma sát do đánh nhau, tay chân bị còng kim chặt.

Sơ Ảnh thiếu chút nữa nổi điên, La Nhậm Thiên cư nhiên mò tới đây?

“Giờ thả người của tao ra được chưa?” La Nhậm Thiên bị hai gã đằng sau đẩy cho quỵ xuống, nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, thần thái ung dung bình tĩnh.

Sơ Ảnh im lặng một hồi lâu, cô vừa giận dữ vừa uất ức lại vừa xót cho La Nhậm Thiên, điều này khiến Sơ Ảnh phải suy nghĩ lại mọi thứ một lần nữa.

“Anh thật sự cũng có trái tim à?” Diệp Ái Ninh nhìn không được bùm miệng, cảm giác xé rách đánh úp khiến cô không tài nào đứng vững được.

Bạch Tô Dung nhanh tay kéo cả cơ thể Diệp Ái Ninh vào lòng, hẳn ta tủm tỉm cười, nụ cười ôn hòa nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt.

“Xin lỗi nhiều nhé La tổng, nhưng bạn gái tôi hận ngài tới mức này, đành phiền La tổng chịu thiệt một chút vậy”

“Chịu thiệt thế nào?” La Nhậm Thiên cười lạnh, ánh mắt sáng rực nhìn người trong lòng Bạch Tô Dung.

Hắn cũng đã suy đoán được nhiều thứ rồi, chỉ còn đợi bọn họ khẳng định vài đáp án của hắn nữa là thu lưới được. Về còn phải bồi thường cho khá ái của hắn nữa, để cô thiệt thòi rồi.

“Em muốn La tổng đòi thứ gì để giải khuây mối hận của mình?” Bạch Tô Dung vuốt lọn tóc dài của Diệp Ái Ninh, thanh âm của hắn rất ảm, chỉ như đang hỏi với cô ta hôm nay ăn gì?

Nếu bảo Diệp Ái Ninh giết người thì cô ta không làm nổi, dù trong tâm tràn ngập hận ý nhưng đóa sen trắng vẫn là đóa sen trắng, thanh cao sao? Chỉ thấy quá mức ngu ngốc.

Ngẫm nghĩ lại tình yêu cũng thật khiến con người ta ngu ngốc, Sơ Ảnh cũng chỉ cảm thấy mình càng lúc càng như một người ngoài cuộc, dù người đang bị lôi vào là cô, nhưng ánh mắt Sơ Ảnh thủy chung chỉ như đang xem màn ảnh.

“Bàn tay” Bà vai Diệp Ái Ninh run rẩy, dù rằng đã suy nghĩ rất lâu nhưng thực sự làm vậy lại khiến cô ta cảm thấy nặng nề.

“Chỉ bằng cô ta?” La Nhậm Thiên cười khê “Một cô gái ngây thơ như thế cũng đáng để Bạch thiếu ra sức như thế, thật đáng ngạc nhiên. Nhưng Bạch thiếu bảo họ cô ta như thế, khiến cô ta quên mất hình hài thể giới rồi sao?”

“Người của tôi không mượn La tổng quân, tôi thấy nữ nhân của ngài cần được quan tâm hơn đây” Bạch Tô Dung vỗ tấm lưng gầy của Diệp Ái Ninh, thanh âm càng thêm ôn nhu mê hoặc lòng người.

Sơ Ảnh thầm cảm thấy không ổn, xúc động muốn cứu La Nhậm Thiên cũng bị lý trí cô dè ép đến cực hạn.

“Diệp tiểu thư muốn tôi làm gì với bàn tay của mình?” La Nhậm Thiên liếc nhìn Sơ Ảnh, lúc này mới đưa mắt nhìn Bạch Tô Dung, nhưng câu hỏi lại hướng về nữ nhân trong lòng hắn.

“Tôi...”

“Này, chẳng phải cô muốn trả thù sao? Sao không cho hắn hưởng thụ cảm giác cô từng trải ấy” Mộc Kỳ chưa đợi Diệp Ái Ninh nói hết câu đã xen ngang, cô ta có vẻ mất kiên nhẫn.

Bạch Tô Dung dùng bàn tay mình che lại ánh mắt Diệp Ái Ninh, kéo sát cô ta vào trong người mình, gắt gao nắm chặt bàn tay mềm ấy.

“Cô có yêu La tổng không Dương Sơ Ảnh?”

Sơ Ảnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua La Nhậm Thiên, chậm rãi suy nghĩ, yêu hay không?

Không, nhưng bảo tôi có sẵn sàng hi sinh hay không?

Có lẽ có đi. Không có nhiều cảm xúc lắm.

“Muốn gì nói thẳng đi, giữa tôi và Bạch thiếu còn cần khách sáo sao?” Sơ Ảnh ngốc lẳng, nhưng vẫn trung ra vẻ ngoài lãnh đạm, hừ lạnh.

“Dùng mạng đổi mạng, thế nào?” Bạch Tô Dung khẽ cười, vẫn tiếng cười trầm thấp đó, nhưng nội dung cũng không khiến Sơ Ảnh kinh ngạc lắm.

“Chỉ vậy thôi?”

“Chỉ vậy” Bạch Tô Dung không rõ lắm trọng lượng của cô gái này trong lòng người đàn ông kia. Nhưng hắn vẫn có thể xác định hắn ta tuyệt không muốn cô ấy biến mất.

Chỉ ít không phải trước mắt.

“La tổng, ngài vẫn thật lạnh lùng” Sơ Ảnh nhìn biểu cảm bình tĩnh của La Nhậm Thiên, phát hiện rõ ràng nắm tay của hắn siết chặt.

“Bạch thiếu, tôi đồng ý dùng mạng này đổi với Nhậm Thiên”

Không khí xung quanh im lặng đến đáng sợ, Sơ Ảnh nhẹ giọng nói. “Tôi mong cô Diệp sẽ giữ đúng lời hứa không hại anh ấy. Đây là việc cuối cùng tôi có thể làm, coi như nợ chúng ta đã hết”

Mộc Kỳ không biết lấy từ đâu ra con dao phẫu thuật, một đường cắt luôn mạch cổ của Sơ Ảnh. Sơ Ảnh chỉ chợt thấy một cơn đau kéo dài rồi chộp mắt.

La Nhậm Thiên từ lúc Sơ Ảnh mở miệng đồng ý đã thấy không thể tin được, hắn mạnh mẽ đứng dậy quật ngã hai người đằng sau, Mộc Phương từ trên mái nhà kho nhảy xuống.

Mấy người áo đen ủa vào Bạch Tô Dung đã lôi kéo Diệp Ái Ninh đi từ lúc nào không hay.

La Nhậm Thiên giận dữ đem thân thể vẫn còn nóng của Sơ Ảnh ôm vào lòng, giận dữ trong mắt không tài nào che giấu nổi.

“Được lắm Sơ Ảnh, tôi đã nói mạng em là của tôi, chưa cho phép đã muốn chạy? Đừng hòng.”

Mộc Kỳ ngoan ngoãn để Mộc Phương chế trụ, cô ta thờ dài, vẻ mặt vẫn ung dung thản nhiên.

“Sao phải làm vậy?” Mộc Phương nhìn người đã lớn lên với mình, cảm giác về Mộc Kỳ vẫn khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

“Đó là giao ước của con gái, đàn ông các anh thì hiểu gì?” Mộc Kỳ chỉ cười nói một câu rồi thôi.

Rõ ràng đêm nay chỉ là một kế hoạch, nhưng Sơ Ảnh không đồng ý theo đuổi tiến độ có sẵn, để lại trong lòng mỗi người một vết nhor.

Mãi cho đến nhiều năm về sau, kể cả khi La Nhậm Thiên đã đem Diệp Ái Ninh giữ bên mình, hắn vẫn không thể tìm ra bóng dáng lạnh nhạt vô tình, lại vô thức biểu hiện như chú mèo anh lông dài khi xưa nữa.

Mộc Kỳ cũng danh ngôn chính thuận trở thành tình nhân của hắn, nhưng La Nhậm Thiên một đời không có vợ. Chỉ có nhân tình.

Người xung quanh nói hắn không dung nổi nữ nhân nào ngoài Dương đại tỷ cũng chỉ có trong lòng hắn biết rõ hắn thực sự coi cô ấy là gì.

Nhưng dù hắn đã làm sai chuyện gì, hắn vẫn vĩnh viễn không cảm thấy hối hận về quyết định năm xưa.

"Có những con người chỉ khi mất đi mới biết quý trọng"

[Có người hỏi lão nương sao lại kết thúc thế giới này một cách sơ sài như vậy, nếu như trả lời thật lòng thì lão nương muốn thế giới này chỉ là bước đệm cho tính cách của Sơ Ảnh, và hơn nữa lão nương sợ mình sẽ nương tay cho La Nhậm Thiên, anh ta dù sao cũng là người đáng hận hơn đáng thương mà. Nhưng trong lòng lão nương vẫn thấy anh ta rất giống một hoàng đế, lý trí chọn giang sơn thay vì mỹ nhân, có lẽ anh ta lãnh tình như vậy cũng tốt, Sơ Ảnh nhà ta so ra còn tra hơn bất kì người nào!

Nếu nói lão nương thích tính cách ai nhất trong thế giới này thì chắc chắn là Mộc Kỳ, nhưng không có phiên ngoại gì về cô ấy đâu haha~

Còn về người lão nương cảm thấy đáng tiếc nhất vẫn là Mộc Phương, anh ta không đủ dũng khí thì đáng mà chịu, nhưng biết làm sao đây? Lão nương vẫn cứ cảm thấy người ta thật đáng thương.]

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14-2: Phiên ngoại La Nhậm Thiên: Thư kí hắc đạo

Tôi từ khi sinh ra đã được định sẵn là gia chủ của gia tộc. Không phải vì tôi sinh ra có kim quang hay gì, chỉ đơn giản mẹ tôi là vợ cả.

Cha tôi dù yêu thích mấy đứa con riêng cũng không dám chống đối mẹ tôi. Thật yếu đuối.

Lúc đấy tôi còn tự hỏi rốt cuộc tôi được sinh ra làm gì? Để giữ lấy trách nhiệm quản gia tộc mà tôi không hề mong muốn?

Mẹ tôi cũng nói tôi đáng lẽ không nên sinh ra, nhưng ngoài tôi thì không ai thích hợp hơn. Tôi không hiểu ý của bà, nhưng cũng không đi tìm hiểu ý nghĩa của nó.

Mẹ tôi còn nói tôi nếu không thể giấu tốt hoa cỏ bên ngoài thì đừng có trồng hoa ở nhà.

Cho đến khi tôi được bảy tuổi, món quà tôi nhận được là một con mèo anh lông dài. Con mèo rất xinh, đến cả tôi cũng thấy nó đáng yêu, nó cũng rất quấn quýt lấy tôi.

Nó kêu ngao đến khó chịu, nhưng tôi vẫn rất thích nó, chắc vì mỗi khi tôi không vui nó sẽ vươn lưỡi liếm tay tôi lấy lòng? Tôi không rõ nữa, nhưng tôi thích cảm giác đấy.

Tôi nuôi nó tận 3 năm, rồi một ngày mẹ tôi nói với tôi nếu tôi giết nó thì sẽ cho tôi quyền lực.

Tôi hiểu quyền lực trong câu nói của bà, nên tôi đã giết nó. Nhưng tôi vẫn yêu thương nó, nên tôi đã kết thúc mạng sống đáng thương của nó chỉ với một đao.

Vì sao? Vì nếu tôi có quyền lực thì tôi sẽ có rất nhiều con mèo khác.

Tôi cũng có thương tiếc nó, nhưng tôi không cảm thấy mình sai.

Mãi cho đến lúc tôi là thiếu niên mười tám thì tôi gặp một cô bé đang bị bọn buôn người bắt đi. Tôi thuận tay cứu cô bé ấy thôi, nhưng thời khắc cô bé ấy muốn đi theo tôi thì tôi lại đồng ý.

Không phải mềm lòng, tôi chỉ muốn nói cho mẹ tôi biết tôi có khả năng lật vùng trời mà bà tạo ra, cô bé chỉ là một người tôi thuận tiện lợi dụng, không hơn không kém.

Cô bé ấy rất biết điều, tính tình thì nghiêm túc lạnh nhạt, nhưng tỉ mỉ hơn nhiều so với Mộc Phương và Mộc Kỳ. Tôi cũng thích sự tỉ mỉ đó, nên quyết định cho cô bé ấy làm trợ lý của mình.

Ban đầu tôi còn đề phòng cô bé, nhưng một lúc nào đó tôi đã nhận ra mình buông cảnh giác với cô bé ấy. Cái này đại biểu cho cái gì? Tôi không rõ, cũng không thích.

Tôi bắt đầu quan sát cô bé ấy nhiều hơn, a cô bé ấy có tình cảm với tôi. Còn vọng tưởng tôi không biết, thật ngốc nghếch.

Tôi cũng chẳng phải người ghét ai đó có ý đồ với mình, nhưng cô bé ấy im lặng đến kì lạ, đôi khi tôi còn tự hỏi cô bé yêu tôi đến hèn mọn hay là thông minh thức thời?

Và tôi coi việc cô bé làm cho mình là đương nhiên.

Mộc Phương yêu cô bé, tôi biết, cũng muốn tác hợp cho hai người. Nhưng Mộc Phương lại bảo đó là gây khó dễ cho cô ấy.

Cậu ta nói tôi là một lãnh đạo tốt, nhưng vĩnh viễn không phải đàn ông tốt.

Tôi cũng nghĩ vậy, vì thế tôi muốn ai đó có thể khiến cuộc sống màu xám của tôi bớt ảm đạm. Nhưng không phải cô gái như cô bé.

Tôi một ngày tôi được một cô gái khác cứu, tên cô ấy là Diệp Ái Ninh nhỉ? Một người hiệp nghĩa trong sáng, rất hợp khẩu vị. Mang theo hương vị của nắng, có lẽ sẽ chiếu sáng cho tôi được.

Nhưng tôi còn chuyện quan trọng phải làm, đành để sau vậy.

Rồi tôi lại phát hiện cô bé thích tôi đã không còn thích tôi, rõ ràng vẫn là khung xác đó, nhưng cảm giác lại nói cho tôi là người khác.

Tôi lại bắt đầu để ý cô bé hơn.

Vẫn ti mi nghiêm túc, nhưng bộ dáng ngu ngốc hơn. Tôi hoài nghi cô bé bị sốt hồng đầu rồi.

A, cô bé còn dám ngăn cản tôi lăn lộn với một cô gái khác. Thật sự sốt hồng đầu rồi?

Tôi cho cô bé nghĩ để cô có thể suy nghĩ lại, tôi tin trợ lý tốt của mình sẽ nhận ra lỗi lầm.

Nhưng cô dám chạy trốn.

Vậy thì cho cô bé chơi đi, tôi cũng không truy cứu Mộc Phương che giấu giúp cô bé.

Rồi tôi nhận được mấy tin tức cô bé để lại, cô bé thành công khiến tôi chú ý rồi. Thậm chí những lúc rảnh tôi còn có thể nhớ tới khuôn mặt lạnh nhạt của cô bé ấy.

Và một ngày tôi bị thương phải chây trốn, kẻ thù thật ngu, nhưng mà tôi sẽ chơi với bọn chúng. Nhưng tôi lại chợt cảm thấy thế giới này vô vị quá.

Thì cô bé lại xuất hiện, lúc đấy tôi đã nghĩ cô bé ngu đi cũng tốt, làm điểm màu sáng trong bức tranh tiêu điều của đời tôi.

Cô bé còn nuôi cả hổ? Con hổ còn ghét tôi, nhưng không sao, tôi tin cô bé không để con hổ đã thương tôi. Vì tôi chắc chắn sẽ lột da nó nếu nó làm vậy.

Tôi đã kêu cô bé về, nhưng cô bé không chịu. Bướng bỉnh, nếu vậy thì nên rời xa tầm mắt của tôi mới đúng. Còn chọn địa bàn của tôi mà ở, thật đáng yêu.

Một tuần thì vết thương trên người tôi cũng tốt. Tôi bắt cô bé về luôn, tức giận thì sao? Cô bé sẽ không đâu.

Tôi còn không quên gọi bác sĩ kiểm tra. Nhưng bác sĩ nói cô bé bình thường. Tôi mặc kệ, để bên theo dõi là được.

Quả nhiên cô bé có dối, nhưng vẫn ngoan ngoãn, nếu nữ nhân quanh tôi cũng như cô bé thì tốt rồi.

Kể cả xử lý kẻ thù tôi cũng lười cô bé theo, tôi không muốn cô bé rời xa tầm mắt tôi. Và điều đó cũng là đương nhiên. Nhưng sao cô bé ấy cũng không có phản ứng gì với nữ nhân họ Phùng? Thật sự hết tình cảm rồi à?

Tò và cô bé ở cạnh nhau như nước vậy, cứ nhẹ nhàng đến lạ, tôi thích nhìn cô bé đọc sách, một sở thích kì lạ, nhưng cảm giác rất thoải mái, ở cạnh cô bé tôi cảm thấy cũng không vô vị như tôi tưởng.

Rồi tôi nghe tin người của chi thứ muốn phản động. Còn kéo được con riêng họ Bạch và nữ nhân Diệp Ái Ninh.

Nhưng tôi tò mò lí do kéo được hơn.

Tôi cho Mộc Kỳ đi nằm vùng đã lâu, giờ dùng được rồi.

Mộc Kỳ nói họ muốn bắt nữ nhân của tôi. Tôi cũng cho phép, cô bé hiểu tôi vậy. Sẽ phối hợp đi? Tôi cũng không nói trước để trông có vẻ thật hơn.

Mộc Phương đã rất giận, tôi biết chứ, nhưng cậu ta vẫn không nói gì. Tôi quá đáng? À có lẽ.

Tôi đi đến nơi hẹn, nhìn cô bé vẫn không xút mẻ gì. Cũng an tâm hơn rồi.

Thế mà có người còn dám bảo dùng mạng đổi mạng? Cô bé ấy tôi muốn, mà mạng tôi tôi cũng muốn.

Cô bé vẫn cứ lạnh nhạt như vậy, thậm chí còn yêu cầu đổi mạng. Tôi ngạc nhiên, nhưng sao tâm tôi lại khó chịu thế này? Đến mức tôi cứng đờ cả người, vừa định mang cô bé của tôi về để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng cư nhiên Mộc Kỳ dám giết cô bé. Tôi còn chưa ra lệnh.

Tôi tức giận, tôi đáng lẽ phải bảo Mộc Kỳ bảo vệ cô bé mới phải.

Nhưng tôi không có lý do trách phạt. Vì Mộc Kỳ lo cho tay tôi, và cũng nghe lời Sơ Ảnh. Tôi không hiểu hai người họ rốt cuộc suy nghĩ và có hợp tác gì.

Mãi về sau tôi vẫn không hiểu. Rốt cuộc tại sao cô bé làm vậy? Yêu tôi? Không, rõ ràng cô ấy không yêu tôi.

Là cô ấy, không phải cô bé.

Tôi cũng càng lúc càng khó chịu và bạo ngược. Vì không còn một điểm sáng làm dịu tôi như cô ấy nữa.

Thậm chí tôi không cho bất kì cô gái nào có điệu bộ giống cô ấy xuất hiện trước mắt tôi. Tôi khóa thư phòng không cho ai vào, tôi nuôi con hổ của cô ấy mà không cần lý do.

Những chuyện đó chỉ có Mộc Kỳ và Mộc Phuong hiểu rõ.

Tôi cũng không cưới vợ, tôi có cảm giác cô ấy không muốn tôi cưới vợ, nhưng tôi vẫn có nhân tình và con.

Nhưng không cô gái nào làm tôi cảm thấy yên lòng như cô ấy nữa. Thật đáng tiếc.

Bất quá tôi vẫn chỉ coi cô ấy như vết mực trong tâm, tôi không cưỡng cầu, nhưng nếu tôi còn gặp lại cô ấy, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ chọn kéo cô ấy về với mình, chỉ yên lặng ở cạnh tôi cũng tốt.

Tôi lúc đó đã hung ác suy nghĩ nếu có kiếp sau, tôi sẽ đi tìm cô ấy, linh hồn làm tôi để ý chứ không phải cô bé, điên rồ đúng không?

Nhưng tôi là kẻ vô lý như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [1]

"Chào mừng cô trở lại"

Sơ Ảnh vừa mở mắt đã thấy bản thân quay lại tinh không đầy sao, cảm giác lạnh lẽo từ nơi này mang lại lại vừa vặn khiến cho cô an tâm hơn rất nhiều. Tâm trạng cũng bất giác thả lỏng.

Chắc bởi vì vừa tiếp thu một kí ức hiện đại văn minh nên trong hồn thức của Sơ Ảnh cũng bất giác trưởng thành hơn một tí, không còn bộ dáng ngây ngô như ngày đầu Y gặp. Nhưng vẫn còn tương đối ngây ngô, bất quá thân ảnh Sơ Ảnh đã rõ ràng hơn một chút rồi.

"Nhiệm vụ có hoàn thành không?" Sơ Ảnh ngáp ngừng, thật ra phần lớn cô bị nguyên chủ ảnh hưởng, tâm trí không được minh mẫn nên cũng không dám chắc nhiệm vụ có thể hoàn thành như mong muốn, chỉ cần không thất bại thảm hại là được rồi.

"Người ủy thác rất hài lòng, cô ấy tặng cho cô một điểm giá trị thuộc tính, cô muốn thêm vào đâu?" Thanh âm của Y vẫn cứ lạnh lùng như lần đầu Sơ Ảnh nghe, nhưng tính ra cũng không khó nghe lắm, còn có mùi vị khiến người khác dễ chịu.

Y vừa dứt lời thì bảng tư liệu đã xuất hiện trước mặt Sơ Ảnh.

Tên: Sơ Ảnh

Giới tính: Nữ [Có thể thay đổi]

Trí lực: 40

Tinh thần lực: 12

Võ lực: 8

Kĩ năng: Nấu ăn sơ cấp

Sưu tầm:

"Tôi có thể hỏi vài câu được chứ?" Sơ Ảnh nhìn bảng tư liệu chằm chằm một hồi lâu.

"Được"

"Có cách nào để tôi không bị nguyên chủ ảnh hưởng đến không? Nhiệm vụ trước tôi toàn mê man thôi. Lúc tôi bị đánh thuốc mê thì đầu óc tôi triệt để hồng luôn" Sơ Ảnh chau mày, mặc dù nhiệm vụ có hoàn thành nhưng trong thân tâm cô vẫn không được vui.

"Bởi vì tinh thần lực của cô còn quá yếu, giá trị linh hồn cũng không cao nên không dung nhập được hoàn toàn vào thân xác nguyên chủ, trí lực cô bao nhiêu thì sẽ cư xử đúng như thế" Y dường như cũng nhận ra tâm tình cô gái nhỏ không ổn nên giọng nói cũng nhẹ đi một chút. Hoặc cũng có thể chỉ là do Sơ Ảnh nhầm tưởng.

Sơ Ảnh gật gù đầu, cô suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng nói "Tôi muốn thêm vào trí lực"

Bảng tư liệu trước mặt Sơ Ảnh lần nữa phát sáng rồi thay đổi.

Tên: Sơ Ảnh

Giới tính: Nữ [Có thể thay đổi]

Trí lực: 41

Tinh thần lực: 12

Võ lực: 8

Kĩ năng: Nấu ăn sơ cấp

Sưu tầm:

"Tôi còn một thắc mắc, kĩ năng luyện tập là sẽ lên đúng chứ? Với lại điểm thuộc tính ngoài được nguyên chủ thưởng thêm thì còn cách nào gia tăng?" Sơ Ảnh cảm thấy Y có lẽ là một người dễ nói chuyện, nên trong vô thức cô cũng có gì hỏi nấy.

"Đúng, trong quá trình làm nhiệm vụ sẽ căn cứ vào quá trình tiếp thu của cô mà gia tăng thuộc tính" Y cũng không để ý Sơ Ảnh hỏi nhiều, vẫn từ tốn trả lời.

"Cô muốn nghỉ ngơi một chút hay tiếp tục làm nhiệm vụ?" Y đợi Sơ Ảnh tiếp thu được lời Y nói rồi mới hỏi.

"Tôi muốn tiếp tục làm nhiệm vụ" Sơ Ảnh quả thật vẫn còn rất nhiều thắc mắc, nhưng cô thấy không nên quá làm phiền Y, cái gì không tự tìm hiểu được thì cô sẽ hỏi sau.

Thật ra cô còn muốn yêu cầu nhận nhiệm vụ dễ một chút, nhưng lại cảm thấy nó có vẻ hơi quá đáng nên thôi, dù sao nhiệm vụ đầu tiên cũng không tính là khó, dường như cô còn chẳng làm gì.

Trong lòng cũng có chút thất vọng với Y. Nhưng đại khái cũng chỉ là cảm kích thôi.

Một trận hoa mắt ập tới làm ý thức Sơ Ảnh tan rã. Bản thể của Sơ Ảnh ngã xuống được một cánh tay đỡ lấy.

Sơ Ảnh mở mắt thì thấy mình đang ngồi đối diện với máy tính, trên màn hình máy tính hiển thị trang tạo nhân vật của game kiếm hiệp, cô đưa mắt nhìn tìm tên game.

Đại khái là Sơ Ảnh vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô đứng dậy đi khắp phòng đánh giá một phen.

Đây là một phòng ngủ đơn giản với hai màu lam trắng chủ đạo, phong cách đơn giản hiện đại, nhưng vật dụng xa hoa biểu hiện rõ chủ nhân căn phòng là người có tiền.

Sơ Ảnh cũng không quá để ý mấy thứ này, cô chạy ra cửa khóa chốt để chắc chắn không ai làm phiền mình mới chạy tới ngã trên giường, nhắm mắt tiếp thu bối cảnh và hoàn cảnh nguyên chủ.

Cảm giác đầu như muốn nổ tung ra vẫn không suy giảm, Sơ Ảnh trầm ghì trong lòng lúc về phải hỏi Y cái loại tình trạng này, thật sự vô cùng khủng bố. Nhưng cô vẫn không ngừng sắp xếp lại hoàn cảnh, cũng nghiêm túc xem xét lượng thông tin khổng lồ này.

Nếu so với nhiệm vụ đầu tiên thì lượng thông tin lần này ít hơn, chỉ một tiếng đồng hồ hơn là cô đã tiếp thu hết được kí ức cùng bối cảnh rồi.

Đây thật ra là một câu chuyện xưa bình thường đến không thể bình thường hơn của một thiếu nữ phú nhị đại.

Nguyên chủ tên là Bách Sơ Ảnh, là thiên kim duy nhất của Bách gia. Bách gia vốn là công ty đứng đầu trong ngành giải trí, giàu nứt vách đổ đất, nguyên chủ ăn bám cũng có thể vui vẻ sống một đời với tài sản cha mẹ để lại.

Trên nguyên chủ có một người anh gọi Bách Tuấn Minh, người cũng như tên, tuần tú lịch sự, vóc dáng tốt, có gia thế, còn thông minh tài giỏi, quả thật là người tình trong mộng của biết bao nhiêu quý cô. Tương lai còn là người thừa kế Bách thị, quả là kim chủ cầu còn không được, nhưng Bách Tuấn Minh

làm người như cha, chưa từng để bản thân dính vô vụ bê bối nào, giá trị con người càng thêm tỏa sáng rực rỡ.

Mà quay lại nguyên chủ thì nguyên chủ có cuộc sống thuận lợi, cha mẹ yêu thương, anh trai thương yêu, không có anh em rơi rớt gì đó, nhưng mà lúc cô chơi game thì lại không được tốt như vậy.

Vốn game Cổ Kiếm Kỳ Mộng là của công ty bạn cha nguyên chủ phát triển nên cô chỉ chơi thử, không ngờ còn đắm chìm không dứt ra được.

Bách Sơ Ảnh sở hữu một giọng nói tràn ngập quyền rũ khí phách của một soái ca, phải, chính là soái ca. Điều đó khiến nguyên chủ đến nói chuyện cũng phải hạn chế. Nên lúc nguyên chủ chơi game Cổ Kiếm Kỳ Mộng tạo nhân vật nữ, lúc voice đánh phó bản thì liền bị thiên hạ đồn là nhân yêu.

Nguyên chủ thân là mỹ nhân như hoa như ngọc, được mọi người cưng như cưng trứng, hững như hững hoa, tự tôn cao ngất mà bị nói là nhân yêu, giận đến mức post ảnh chứng minh, nhưng sau đó có vị nào đó nói rằng ảnh đó là nguyên chủ lấy bậy!

Bách Sơ Ảnh làm người cũng vô cùng thành thật, có gì nói đó, nói là ngọt ngào thì không phải, nhưng cũng tính là ngây thơ trong sáng, bị thiên hạ đàm tiếu đến tức muốn ói cả máu.

Tiểu nữ nhân trong sáng Bách Sơ Ảnh còn chưa kịp chứng minh lại thì bị mấy người bạn cũ vốn ghen ghét cô tung tin đồn không hay, thế là Bách Tuấn Minh anh trai nguyên chủ nằm không cũng trúng đạn.

Mọi chuyện càng thêm rối tung lên, tình yêu của nguyên chủ vốn là đại thần vạn lượng kim cũng đi yêu thích một đoá sen trắng chính hiệu chứ không phải sen nửa mùa như nguyên chủ.

Nguyên chủ tức lần thứ n.

Mà nguyên chủ có bệnh tim nhẹ, trong một lần tức quá còn phát bệnh, thế là bị cấm chơi game.

Nguyên chủ không cam lòng mình như hoa như ngọc, còn tiền tài vung như rác cũng không hết mà phải rơi vào kết cục bị dân tình dè bieu như thế.

Rồi tóm lại nguyện vọng của nguyên chủ chỉ có một, trở thành đại thần hàng vạn lượng kim cầu còn không được. Tuyệt đối phải là đại thần dát kim cương sáng mù mắt cầu!

Một câu chuyện xưa cảm động thiết tha.

Cảm động cái rắm! Sơ Ảnh cực kì muốn mở đầu nguyên chủ ra nhìn xem bên trong chứa cái gì.

"Đại khái là đoá hoa trong nhà kính đôi khi phát triển quá mức sai lệch nên cần được chăm sóc kĩ hơn

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [2]

Nam nhân vận y phục màu tím, đai lưng đen tuyền cũng không thể buộc chặt được hết vạt áo khiến nó phiêu diêu theo gió. Đầu tóc dài màu trắng rủ tới tận góc chân, ngũ quan tỉ mỉ đặt chung một chỗ lại khiến người khác bắt phân nam nữ, nhất tiểu khuynh thành.

Trên đầu nam nhân có bốn chữ "Bích Lạc Hoàng Tuyền". Dung mạo tựa Bích Lạc, mị mầu tựa Hoàng Tuyền, con ngươi đỏ như máu u buồn sâu thẳm không tả nổi. Cả người đứng tại bờ vực, cao ngạo đảo mắt nhìn núi non giao triền.

Được rồi, Sơ Ảnh tạo hình nhân vật quá lố. Nhưng rất có phong vị cao ngạo cầu còn không được đứng chứ?

Sơ Ảnh vô cùng tự hào với nhân vật của mình, cô luôn lấy tiêu chí nhiệm vụ làm đầu, tất nhiên cũng phải tỉ mỉ tạo đại thần chứ. Tên nhân vật ban đầu của nguyên chủ cô vẫn giữ nguyên, nhưng mọi thứ đều được đổi lại một chút.

Cổ Kiếm Kỳ Mộng vốn là game được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên nên các môn phái cũng được giữ nguyên, ban đầu tạo nhân vật người chơi sẽ chọn môn phái trước, bởi vì trong game không cho phép đổi môn phái cho nên đó cũng là một bước tương đối quan trọng của người chơi.

Các môn phái cũng tương ứng với mỗi nghề khác nhau, Minh Giáo tương ứng với võ giả, là nhân vật chiến đầu bằng hai tay phòng thủ cao, lượng máu nhiều, da thịt dày đánh hoài không chết, cũng là quân cảm tử chuyên đi làm mỗi nhử thường thấy.

Cửu Âm là cầm sư, vú em siêu cấp, nhân vật hỗ trợ, thuộc tính phòng thủ ổn, các thuộc tính khác thấp, là loại nhân vật tương đối khó chơi.

Cổ Mộ là nhân vật tấn công tầm xa, vũ khí có thể là cung hoặc roi, giá trị thuộc tính ổn định, cũng là nhân vật dễ chơi nhất trong số các môn phái.

Hợp Hoan là kiếm khách, tấn công cùng bạo kích đều cao, các giá trị thuộc tính nhanh nhẹn cũng tương đối, nhưng phòng thủ thấp dễ bị vỡ nên thường đi đôi với Cừu Âm.

Còn có Thất Sát, kỹ năng lẩn trốn cùng nhanh nhẹn cao, các thuộc tính khác ở mức ổn định, là sát thủ, chiêu thức âm hiểm tàn độc, cũng là dạng nhân vật khó tiêu nhất, bị đông đủ anh em người chơi tránh xa.

Ngoài năm môn phái trên còn có một dạng nhân vật đặc biệt không thuộc bất kì môn phái nào, có thể sở hữu một nghề đặc biệt gọi là Chế Tác Sư. Trong game có một số trang bị chỉ có thể xuất hiện dưới bàn tay của Chế Tác Sư, và đá quý level 10 cũng chỉ có Chế Tác Sư mới có thể gắn vô trang bị. Nhưng mãi về sau người chơi mới có thể biết được vai trò quan trọng của nghề này.

Mà Chế Tác Sư muốn trở thành cần phải hoàn thành nhiệm vụ ẩn liên hoàn độ khó cao, điều kiện đầu tiên là không tham gia môn phái khác, làm một người chơi không nơi để về mới có thể nhận được nhiệm vụ ẩn. Nhưng NPC phân phát nhiệm vụ ẩn là ai và ở bản đồ nào thì cũng phải nhờ người chơi tự tìm. Quan trọng nhất là nếu đến level 40 mà người chơi vẫn còn chưa học xong nghề Chế Tác Sư thì sẽ bị máy chủ cưỡng chế vào phái Thiếu Lâm hoặc Nga My.

Gọi là cưỡng ép xuất gia, cả đời không thể kết hôn. Khiến bao thanh niên anh dũng vô song phải lén lút yêu đương vụng trộm.

Vì vô số thiệt hại về sau nên trong game Chế Tác Sư đã ít còn cao ngạo. Nhưng họ có tiền vốn để cao ngạo.

Hiện tại Sơ Ảnh đang làm người chơi không thuộc môn phái nào, muốn làm đại thần cầu còn không được thì nghề Chế Tác Sư quả thật hợp với cô hơn, hơn nữa cô biết điều kiện trở thành Chế Tác Sư, tại sao lại không làm, đúng chứ?

Cái này gọi là quyền lợi vạn năng, thân làm một đại thần đủ tiêu chuẩn, không cần nương nung vì mình xuất thân tốt.

Sơ Ảnh ngắm nhìn hết một lượt Thôn Tân Thủ, bởi vì cô được quyền chơi thử trước ba ngày nên hiện tại không có bất cứ người chơi nào, nên cô rất thông thả xem hết tư liệu trong trang chủ của Cổ Kiếm Kỳ Mộng, cẩn thận nghiên cứu một phen rồi mới tìm NPC nhận nhiệm vụ tân thủ.

Đồ họa của game vô cùng tỉ mỉ, tái hiện lại khung cảnh núi non trập trùng vô cùng sinh động, kể cả nhạc nền cũng êm tai vô cùng, khiến Sơ Ảnh thoải mái đến rung đùi hưởng thụ. Bỗng một nam nhân vận hắc y chạy ngang qua, phía sau nam nhân ấy là một con chó to hung dữ không ngừng đuổi theo.

Sơ Ảnh im lặng.

Đồ họa của game thật chân thật.

Sơ Ảnh sau một hồi cảm thán thì nhận nhiệm vụ tìm thảo dược, vừa định xoay người làm nhiệm vụ thì bóng đen ấy lại ủa qua trước mặt.

Cô giật mình nhìn Ác Khuyển đang dí người chơi “Đào Lý”, Sơ Ảnh nhớ tới cảnh báo không được tùy tiện công kích quái trong Thôn Tân Thủ trừ phi ngang cấp quái. Bởi vì trong bản đồ này quái được mặc định sẽ dí người chơi công kích đầu tiên cho tới khi một trong hai chết.

Con hàng này có bệnh, Ác Khuyển level 10, Đào Lý cũng chỉ mới level 2, còn là phái Thất Sát, nằm mơ cũng đánh không lại. Nhưng cũng may là môn phái chạy trốn xung đột nhị không ai dám xung đột nhất, đến giờ vẫn còn hơn hai phần ba cây máu.

[Phụ Cận] Đào Lý: Đại hiệp cứu mạng!!

Sơ Ảnh làm ngơ, không liên quan tới cô.

[Phụ Cận] Đào Lý: Bích ca ca, cầu huynh cứu đệ! Cứu một mạng người hơn xây bảy ngôi chùa.

Sơ Ảnh không nhìn, điểm như đào lý gì đó, bản gia không hứng thú làm việc thiện.

[Phụ Cận] Đào Lý: Bích ca ca, đệ nguyện vì huynh làm trâu làm ngựa, xin huynh hãy nhắc tay chi lao, cứu đệ khỏi thế lực tà ác~

Sơ Ảnh trả nhiệm vụ, con hàng này không lo chạy, còn có sức gỗ chữ à? Hình như nó càng lúc càng có xu hướng buồn nôn.

[Phụ Cận] Đào Lý: Bích ca ca, đệ nguyện vì huynh nâng khăn sửa túi. Hãy cứu đệ! Thế lực tà ác sắp sửa nhúng chàm đệ!

Sơ Ảnh rùng mình, khước môi cô co giật liên hồi.

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: 100 kim tệ.

[Phụ Cận] Đào Lý: Huynh là son tặc đúng không?!

Trong game tiền tệ là kim tệ, còn có vàng. Tân thủ cũng chỉ được phát 100 kim tệ, mặc dù hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được kim tệ nhưng level 2 cũng lắm chỉ mới có 120 kim tệ mà thôi. Sơ Ảnh mở miệng đã đòi tới 100 kim tệ quả thật không khác gì cướp của.

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Lăn ra xa cho lão tử!

[Phụ Cận] Đào Lý: Đùng mà, đệ trả đệ trả!! Mau cứu đệ!

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Giao tiền trước.

Sơ Ảnh cảm khái, sao không có nghề đạo tặc nhỉ?

[Phụ Cận] Đào Lý: Huynh... Vô lại!

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: ...

Sơ Ảnh nhìn thư tín, xác định Đào Lý đã gửi mình 100 kim tệ mới lần lần theo sau phóng chiều công kích cơ bản, chịu thôi, cô chỉ có đúng chiều này, cũng may Ác Khuyển không công kích cô, bởi vậy thông thả phóng hơn 30 chiêu thì Ác Khuyển đã ngã xuống.

Sơ Ảnh cũng vừa đứng lúc lên cấp vì kinh nghiệm đánh bại Ác Khuyển, cô hài lòng xoay người tiếp tục hướng tới NPC nhận nhiệm vụ, một chút cũng không muốn kết bái huynh đệ gì với Đào Lý, có thể xuất hiện giờ này thì cả hai đều ngầm hiểu thân phận đối phương, nhưng cũng không ai mở miệng vạch trần.

Cô miệt mài làm nhiệm vụ, mãi đến tận nửa tiếng sau mới phát hiện Đào Lý đang lảng vảng theo sau, thái dương Sơ Ảnh chợt cảm thấy đau không tả nổi.

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Có gì mau phun!

[Phụ Cận] Đào Lý: Huynh đã cứu đệ, tất nhiên đệ phải theo sau trả ân cứu mạng ~ \(/ω\/)/

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: ...

Sơ Ảnh nhận định mặt hàng này có vấn đề, nên quyết định sáng suốt nhất chính là mặc kệ. Nhưng Đào Lý không có ý định buông tha cô.

[Phụ Cận] Đào Lý: Huynh muốn làm nghề ăn ư? Oa! Theo huynh có thịt ăn hắc hắc hắc hắc o($\geq \nabla \leq$)o

Chỉ cần nhìn y phục cùng màu tóc nhân vật là đã đại khái đoán được môn phái của đối phương rồi. Tất cả môn phái chính đều là tóc đen, màu mắt có thể tùy chọn, riêng với Chế Tác Sư bị cưỡng chế tóc trắng. Còn Thiếu Lâm thì không cần nói cũng biết.

Đào Lý có thể chơi trước ba ngày chứng tỏ thân phận không tầm thường, biết cũng không có gì lạ. Nhưng Sơ Ảnh khó hiểu, tại sao trong trí nhớ không có nhân vật tên Đào Lý phái Thất Sát nào cả? Hoặc đây sau này chỉ là tài khoản phụ thôi?

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Chúng ta đường ai nấy đi, không cần làm phiền ta.

Sơ Ảnh quyết tâm làm một đại thần dát kim cương lãnh khốc băng sương, vì vậy tên đệ thần kinh bệnh này không thể giữ, quá mất mặt!

[Phụ Cận] Đào Lý: Nhưng đệ vẫn muốn đi theo huynh, đừng lo đệ sẽ bảo vệ huynh! \(*~*~*)

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Ác Khuyển cũng có thể dí người chạy hết bản đồ thì bảo vệ được ai?

[Phụ Cận] Đào Lý: Huynh...huynh..Đáng ghét! $\Sigma(\nabla \square \nabla \times)$

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: ...

Sơ Ảnh cảm thấy trái tim mình đang run rẩy, vì vậy để tránh cho tam quan đảo lộn, cô quyết định ngồi thiền, còn mình mở trang chủ của Cổ Kiếm Kỳ Mộng xem các hướng dẫn.

Đào Lý thao thao bất tuyệt một hồi lâu vẫn không thấy Bích Lạc Hoàng Tuyền trả lời thì cũng dừng lại, nhưng không hiểu vì sao hần thấy hứng thú mãnh liệt với huynh đệ muội tao này. Ban đầu cũng chỉ chơi thử, nhưng giờ lại cảm thấy cũng không nhàm chán như mình tưởng.

"Dòng đời xô đẩy đưa ta gặp gỡ những con người đánh không được đuổi không đi giữ không xong, chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ coi như không quen biết."

[Thật ra lão nương đã viết chương này rồi, nhưng vì có gì mà một đêm tinh dậy mắt sạch luôn, thế là phải viết lại viết lại viết lại. Thật khó *cần khăn*]

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [3]

Sau khi Sơ Ảnh thành công lên level 10 thì cô bật bản đồ tìm NPC Thọ Rèn.

Sơ Ảnh bỗng nhớ tới điều kiện để thành Chế Tác Sư, trong đó có ghi một câu "Suy tư thật tối giản" thì không khỏi buồn cười, muốn thành Chế Tác Sư thì cứ tìm Thọ Rèn để học nghề. Quả thật đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Thật ra đây cũng tính là cả một câu chuyện dài, người ta gọi ý rằng hãy tìm Chương Thông để xin học nghề, ai đọc tiểu thuyết kĩ sẽ biết Chiêu Thông vốn là Thọ Rèn sống ở một thôn nhỏ.

Bởi vì tác giả cách nhiều chương mới nói một chút về vị Chiêu Thông này, chúng ta ghép lại thành một câu chuyện thì đó cũng vừa vặn là nhiệm vụ ẩn liên hoàn. Biết được NPC rồi thì cứ chạy tới bản đồ dưới level 40 để kiếm Thọ Rèn là được, kiểu gì cũng dính.

Nhưng nói đơn giản thì không đơn giản, mà phức tạp thì cũng không phức tạp. Thế mà số lượng Chế Tác Sư vẫn ít ỏi đến đáng thương, điều đó cũng khiến Sơ Ảnh vô cùng tò mò không biết còn gì gây khó dễ, cô kì thật cũng chỉ biết chừng đây thông tin mà thôi.

Các Chế Tác Sư cũng chẳng đại gì mà tiết lộ thiên cơ cả.

Sơ Ảnh trước khi ấn vào NPC Thọ Rèn thì quay lại lướt nhanh tình tiết truyện mà cô ghi chép lại, lẩm bẩm vài đoạn quan trọng rồi mới quay lại màn hình game. Cô lo sợ nhiệm vụ sẽ có giới hạn thời gian đối thoại.

[NPC] Thọ Rèn: Công tử đến chẳng hay có việc chỉ?

Sơ Ảnh nhìn mấy câu trả lời, bắt đầu nhớ lại tình tiết truyện. Chiêu Thông vốn là truyền môn của một môn phái chuyên rèn đúc vũ khí, mỗi đời chỉ nhận một đệ tử, môn phái không có tên, cũng không ai biết rõ tên mỗi người trong phái, rèn đúc vũ khí cũng tùy tâm trạng, nhưng nhân sĩ giang hồ vẫn hạn không thể coi bọn họ là phật tử mà cúng bái.

Chiêu Thông cũng như sư phụ mình, kiêu ngạo tùy hứng, nhưng mỗi một đoạn đời của mỗi vị anh hùng đều có giai nhân bên cạnh. Chiêu Thông cũng không ngoại lệ, ông ta nhất kiến chung tình với Từ Yên, vốn là người của Thất Sát.

Từ Yên ban đầu tiếp cận Chiêu Thông là để lợi dụng ông ta rèn đúc binh khí cho môn chủ Thất Sát. Nhưng lâu ngày sinh tình, Từ Yên lại nảy sinh cảm xúc không nở.

Nhưng Từ Yên thân mang kịch độc, không thể trái lệnh, cuối cùng nàng ta lại mang thai, Chiêu Thông cũng biết mọi chuyện, vốn tính xin môn chủ Thất Sát trả tự do cho Từ Yên, nhưng bây giờ Từ Yên có thai, chắc chắn môn chủ Thất Sát sẽ lợi dụng Từ Yên để trục lợi.

Ban đầu Chiêu Thông có thể vờ như nhân nghĩa mà cứu Từ Yên một mạng, nhưng bây giờ bị phát hiện ra điểm yếu thì mọi chuyện lại không như ban đầu. Từ Yên hoảng loạn đem môn chủ giết chết, rồi cùng với Chiêu Thông chạy trốn.

Chiêu Thông mang Từ Yên đến Dược Vương cốc để chữa trị, bởi vì Dược vương từng nợ Chiêu Thông một ân tình nên chấp nhận cứu trợ, nhưng Từ Yên lục phủ ngũ tạng đều bị nhiễm độc quá nặng mà không qua khỏi, cuối cùng chỉ cứu được đứa bé của hai người.

Đứa bé sinh ra thân cũng mang độc bẩm sinh mà sống thực vật nhiều năm trời, Dược vương chỉ nợ một ân tình nay đã trả nên chỉ đưa Chiêu Thông một phương thuốc, yêu cầu ông ta tự tìm cách.

Chiêu Thông đành đem tro cốt Từ Yên cùng Chiêu Yên Nhi con gái ông ta quy ẩn ở một thôn nhỏ sâu trong núi.

Nên nhiệm vụ liên hoàn này chính là thu nhập phương thuốc. Thành công cứu sống Chiêu Yên Nhi thì mới có thể được Chiêu Thông truyền nghề.

Sơ Ảnh kết thúc dòng hồi tưởng, cô sâu kín thở dài, di chuột chọn lấy câu trả lời.

Bích Lạc Hoàng Tuyền: Tại hạ đến học nghề, kính xin Chiêu Thông đại nhân thu nhận.

Ngay tức khắc đối thoại của cô với Thọ Rèn biến đổi, tên Chiêu Thông cũng xuất hiện thay thế cho tên Thọ Rèn của NPC.

[NPC] Chiêu Thông: Kính mời công tử về cho.

Bích Lạc Hoàng Tuyền: Dược vương đã mách lối cho tại hạ tìm đến đại nhân. Dù phải xuống núi đao biển lửa tại hạ cũng quyết không từ bỏ.

[NPC] Chiêu Thông: Nếu tiểu tử ngươi có thể giúp ta thu nhập hết tất cả những thứ này thì ta sẽ thu nhận.

Đoạn đối thoại vừa tắt thì thông báo hệ thống xuất hiện.

[Hệ Thống] Chiêu Thông gửi bạn một tờ giấy.

Sơ Ảnh vào túi đồ xác nhận dùng tờ giấy thì nhiệm vụ ẩn được khởi động, có tổng cộng 52 nhiệm vụ.

Cô ấn vào nhiệm vụ lại nhận được thông báo từ hệ thống không đủ điều kiện. Máy không khởi chạy lại, đồng tử màu nâu nhạt của Sơ Ảnh ánh lên nghi hoặc.

Cẩn thận đọc lại tình tiết truyện, nhưng trong đây cũng không nói rõ tìm nguyên liệu còn phải thêm điều kiện gì. Sơ Phải đã phải suy nghĩ lại một hồi lâu.

Mãi đến tận nửa tiếng sau Sơ Ảnh mới mơ hồ nhớ tới người thu nhập nguyên liệu trong nguyên tác hình như có một người phái Thất Sát đi theo.

Sơ Ảnh mệt mỏi, đang suy nghĩ có nên tạo thêm một tài khoản Thất Sát để thử hay không thì nam tử vận hắc y thông dong đi tới.

[Phụ Cận] Đào Lý: Bích ca ca, hóa ra huynh ở đây. Oa! Huynh lên cấp nhanh thiệt nha! ✧(>▽<☆)

Sơ Ảnh nhìn Đào Lý cũng đã level 10 giống mình, phân vân trong chốc lát, nhưng suy xét thiệt hơn một chút thì vẫn quyết định mở miệng.

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Tôi có một nhiệm vụ liên hoàn cần phải hoàn thành, có thể phải cần đồng hữu phái Thất Sát giúp đỡ.

[Phụ Cận] Đào Lý: Đề nguyện vị huynh khuyh tẩn thiên hạ ٩(*~*~)٩

Ni mã! Ai đó hãy lôi tên buồn nôn này ra trăm đao hàng trăm lần cho bốn gia!

[Phụ Cận] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Tôi nợ cậu một ân tình, chỉ cần việc trong khả năng thì tôi chắc chắn sẽ hết sức.

Sơ Ảnh run rẩy đáp, cô bắt đầu có suy nghĩ bản thân sống tới bây giờ không còn gì để hối hận. Nay người anh em, tôi còn cảm thấy như thế, người anh em dám chắc các huynh đệ khác sẽ chịu được sao?

[Phụ Cận] Đào Lý: Bích ca ca đừng thẹn thùng, đệ chỉ cần đi theo huynh là được. ☆~(‘▽^人)

Sơ Ảnh hoàn toàn có thể tưởng tượng được điệu cười khả ố của Đào Lý. Cô cũng lười quan tâm mấy lời buồn nôn đó, gửi cho Đào Lý một lời mời tổ đội.

Đào Lý xác nhận vào đội thì trên thành nhiệm vụ cũng nhảy ra một nhiệm vụ mới.

[Nhiệm vụ liên hoàn: Đến Thiên Kỳ Sơn thu nhập sừng của Ngưu Giác (1/52)]

[Tổ Đội] Đào Lý: Bích ca ca, Thiên Kỳ Sơn là ở đâu? (￣~￣;)

[Tổ Đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Chờ tôi.

Sơ Ảnh nhìn điều kiện để thực hiện nhiệm vụ đã đủ, cô ấn vào biểu tượng nhiệm vụ thì tức khắc khung cảnh thay đổi thành một khu rừng tối tăm ẩm thấp, nhạc nền Cổ Kiếm Kỳ Mộng cũng tắt, thay vào đó là tiếng suối rí rách cùng âm thanh dã thú gầm gừ.

[Tổ Đội] Đào Lý: Hóa ra là map ản. Ngưu Giác chắc hẳn là Boss ở đây. Σ(°△°|||)

[Tổ Đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Tôi đang lựa chọn chiêu thức.

Sơ Ảnh nhìn bảng chiêu thức cơ bản của các môn phái hiện ra trước mắt mình, quyết định nói thật với Đào Lý, cô cũng không rõ lắm về các chiêu Đào Lý đang có nên hiện tại phải trung cầu ý kiến của hắn để lựa chọn cho chuẩn xác.

Tất nhiên Chế Tác Sư cũng có kỹ năng của riêng mình, nhưng cô vẫn còn chưa có nghề cụ thể nên phải mượn các chiêu của phái khác để làm nhiệm vụ ản.

[Tổ Đội] Đào Lý: Huynh có mic chứ?

Sơ Ảnh trầm mặc, cô hiểu vì sao Đào Lý hỏi vậy, đúng là lúc làm nhiệm vụ thì voice chat vẫn tiện hơn. Nhưng càng khiến Sơ Ảnh giật mình hơn vẫn là thái độ đột ngột nghiêm túc của Đào Lý.

“Tôi đây” Sơ Ảnh thử mở miệng, lại tới phiên bên kia trầm mặc.

Sơ Ảnh hoang mang, không lẽ giọng chưa đủ nam tính sao? Có nên dùng soft biến âm để chỉnh cho trầm hơn không?

“Giọng huynh thật gọi cảm đó nha, đến đệ cũng muốn cong luôn rồi” giọng của Đào Lý rất êm, không trầm quá cũng không chói, mọi thứ vừa đủ, cũng rất ản, nếu dùng loại từ so sánh thì chính là ôn hòa dễ nghe. Nhưng nội dung thì vẫn khiến Sơ Ảnh buồn nôn.

“Được rồi, tôi có thể chọn bốn chiêu thức, trong đây gồm có các chiêu loại cơ bản của các phái. Cậu có ý kiến gì không?”

“Hồi máu diện rộng, tăng nhanh nhẹn cho đồng đội, tấn công tầm xa, và tăng bạo kích diện rộng là được” Đào Lý nhanh nhẩu nói.

Sơ Ảnh cũng không hoài nghi, cô đã lựa chọn tin tưởng Đào Lý thì sẽ không có suy nghĩ khác. Lựa chọn bốn chiêu xong thì đột ngột xung quanh xuất hiện hàng loạt Ác Khuyển level 5.

Sơ Ảnh vẫn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Đào Lý phóng chiêu, đồng thời di chuyển quét sạch một hàng Ác Khuyển, chỉ chưa đầy 5 giây mà một nhóm quái đã ngã xuống.

Bug à?!!

“Đừng ngây ra đó, mau hỗ trợ”

Nghe thấy giọng nói hàm chứa ý tứ ra lệnh, trong giây phút vô thức Sơ Ảnh cũng liên tục dùng hai chiêu hỗ trợ tăng nhanh nện và bạo kích cho Đào Lý.

Có một toán quái phía sau số lượng tương đối ít thì Sơ Ảnh tự giải quyết, mặc dù Đào Lý giết nhiều quái hơn cô nhưng lượng máu của Sơ Ảnh tụt còn nhanh hơn cả cậu ta.

Sơ Ảnh thăm mắng hai tiếng quái vật, cô hồi máu cho cả hai.

Không nghĩ tới người anh em buồn nôn này lại có kỹ năng tốt như vậy.

Tâm hồn đại thần dát kim cương bị tổn thương nghiêm trọng, Đầu năm nay làm đại thần cũng thật sự không dễ dàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [4]

Sơ Ảnh nhìn chằm chằm vào Ma Điều không ngừng bay lượn quanh mấy tán cây. Cô căn môi nhìn lượng máu của mình chỉ còn một nửa, tâm trạng bất giác rơi xuống.

"Đệ có suy đoán gì không?" Sơ Ảnh nhẹ giọng hỏi Đào Lý. Đừng đề ý xưng hô, cô bị ép đấy.

Chẳng hiểu sao Đào Lý lại rất thích xưng đệ gọi huynh, dù rằng sau khi biết Sơ Ảnh nhỏ hơn hẳn vẫn cố chấp với loại xưng hô này. Còn nói cái gì mà cô là đội trưởng nên phải vậy.

Huynh đài thật sự xác định tôi là đội trưởng à? Sơ Ảnh dù trong lòng suy nghĩ như thế nhưng vẫn chịu thua trước mấy lời buồn nôn của Đào Lý.

Hiện tại thì là ngày thứ hai cô và Đào Lý kẹt trong bản đồ ẩn. Nhiệm vụ cũng đã hoàn thành 12 mục.

Nhưng tới nhiệm vụ thứ 13 thì cả hai đều bị Boss Ma Điều làm cho chật vật một tiếng rồi.

Ma Điều không ngừng bay loạn trên bầu trời, chưa tính công kích của Sơ Ảnh không thể với tới, các công kích khác của Đào Lý cũng không gây thương tổn được cho nó.

Bởi vì nhiệm vụ chỉ cho phép mỗi thành viên có ba mạng tất cả nên cả cô và Đào Lý đều vô cùng cẩn thận, cuối cùng vẫn bị một tiếng thét của Ma Điều làm cho tụt gần nửa cây máu.

"Vẫn chưa, huynh trước tiên kéo máu lại đã. Lỡ đâu chịu thêm một chiêu hống của nó thì mất mạng quá uống" giọng Đào Lý mang theo tiếng thở dài thườn thượt khó hiểu.

"Đề ta đi nghiên cứu lại tiểu thuyết, vốn game này đã hố người chơi, nhiệm vụ ẩn cũng không thể dễ chơi" Sơ Ảnh nhìn nam tử hắc y yên lặng đứng ở vòng sáng dưới chân mình, mái tóc thật dài buộc bằng vải thô phát qua vạt áo màu tím.

Không hiểu vì sao lại có cảm giác áp bức khó hiểu. Trong quá trình làm nhiệm vụ Sơ Ảnh cũng càng lúc càng nhìn không thấu Đào Lý, nhưng xét trên nhiều yếu tố, cô vẫn lựa chọn mắt không thấy tai không nghe.

"Chúng ta tựa như đang quy ẩn giang hồ" Đào Lý bật cười thành tiếng "Đệ nhận được rất nhiều vật phẩm không xác định, không biết nếu chúng ta hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên thì có thưởng gì không"

Mới đây đã tự tin hoàn thành nhiệm vụ? Thật là một người tự tin kiểu ngạo. Nhưng Sơ Ảnh cũng bất giác tràn đầy lòng tin.

"Ma Điều ghét nhất ai chạm vào cọng lông đuôi của nó" Sơ Ảnh dùng tốc độ ánh sáng lướt qua tiểu thuyết, kỹ năng trợ lý năm sao của thế giới trước nhanh chóng bắt lấy các từ khóa quan trọng.

"Chỉ thế thôi?" Đào Lý có vẻ không tin lắm. Sơ Ảnh bắt đầu nhấn mạnh lại lần nữa.

"Để đệ thử xem, huynh mau cách xa một chút, phạm vi công kích của Ma Điều có giới hạn"

Vừa dứt lời hắc y nam tử đã phóng lên một tầng đá cao, lấy đá chuẩn xác nhắm lên một cành cây, Sơ Ảnh chưa kịp suy nghĩ thì ngón tay đã động đậy đem nam tử áo tím lùi ra sau.

Sơ Ảnh mím môi nhìn Đào Lý, đến cả thở mạnh cô cũng không dám, chỉ sợ làm phân tâm Đào Lý sẽ khiến Ma Điều nổi giận công kích hắn. Cô rơi vào trạng thái luôn luôn sẵn sàng phòng ra chiêu thức hỗ trợ.

Có lẽ đối với người khác đây chỉ là trò chơi giải trí, nhưng đối với Sơ Ảnh là một việc tối quan trọng.

Cô cũng vô cùng rõ ràng bản thân không có kỹ năng tốt, cho nên luôn tự giác cố gắng không làm vướng chân Đào Lý.

Sơ Ảnh cũng sâu sắc hiểu được lý do tại sao Chế Tác Sư ít ỏi, nhiệm vụ liên hoàn vừa khó vừa tốn thời gian. Quan trọng nhất là cần một đồng đội có khả năng phối hợp cực tốt.

Không lẽ vì Chế Tác Sư không có khả năng tự bảo hộ, nên cần khảo nghiệm luôn cả bảo tiêu thì mới có thể cho ra đời một vị Chế Tác Sư sao?

Ma Điều di chuyển trên bầu trời một cách có quy luật, cứ lượn tầm 5 vòng nó sẽ sà xuống tán cây rộng gần nhất để đậu. Vừa lúc hai móng vuốt sắc bén của Ma Điều chạm lên cành cây, Đào Lý không tiếng động phòng tới phía sau nó.

Sơ Ảnh nhìn Đào Lý công kích vào cọng lông đuôi màu đen duy nhất của Ma Điều, chưa tới một giây Ma Điều đã rơi vào trạng thái cuồng bạo rống lên một tiếng, nó quay lại nâng lên móng vuốt hồng hào Đào Lý.

Đào Lý nhảy xuống khỏi tán cây, hắn chạy lại phía Sơ Ảnh, trầm giọng ra lệnh "Không thể gây sát thương với nó, chúng ta cùng lúc tấn công thử xem. Mau chóng tăng nhanh nhện giúp đệ, rồi cố gắng đi song song với đệ"

Sơ Ảnh trực trắc làm theo lời Đào Lý nói, lúc cô vừa dùng chiêu tấn công tầm xa duy nhất của mình đánh về phía Ma Điều đang sà xuống thì Đào Lý đã nhanh tay khai triển chiêu liên kích.

Chiêu liên kích của Đào Lý là mười cái phi tiêu liên tiếp phòng tới đầu Ma Điều, chiếc phi tiêu đầu tiên xuyên qua lớp lông dày trên người nó, lượng máu vẫn giữ nguyên. Nhưng khi chiêu tấn công cơ bản của Sơ Ảnh đồng thời phi tiêu thứ hai công kích lấy Ma Điều thì lượng máu của nó liền giảm đáng kể, những phi tiêu sau lại không còn chút tác dụng nào.

Sơ Ảnh cùng Đào Lý không then cùng có chung suy nghĩ, cả hai tách sang hai hướng. Ma Điều đảo sang dí lấy Đào Lý thì cô lại tấn công đuôi nó nhằm phân tán lực chú ý.

"Cách 15 giây tấn công một lần" Thanh âm ôn hòa đặc biệt khiến người khác bình tĩnh. "Cứ như vậy hơn năm lần là được"

Sau hơn năm đợt tấn công như thế thì Ma Điều thể lương rú lên một tiếng, Sơ Ảnh nghe âm thanh mà cảm tưởng bản thân thật sự vừa trải qua một trận chiến cừ tử nhất sinh với một con ác điều hung tàn.

"Khô cực cho đệ" Sơ Ảnh nhẹ giọng nói, dù sao người có công lớn nhất vẫn là Đào Lý, cô công nhận.

"Ma Điều cũng không hẳn là quá mạnh, nhưng tốn thời gian tìm cách giải quyết. Thiết! Game quá hung tàn" Trong nháy mắt giọng nói Đào Lý lại đậm mùi lưu manh yêu đời, nhưng Sơ Ảnh cảm thấy cũng không quá thô tục.

Nhưng một con ngươi lật mặt nhanh như vậy thật sự có ổn không?

Sơ Ảnh cười nhẹ, cô chạy tới thu nhập cọng lông đuôi của Ma Điều. Cọng lông này thì chế thuốc thế quái nào chứ? Cái này căn bản là lập trình viên trong giây phút hạn đời thiết kế game đào hố cho người chơi té mà!

Nhiệm vụ vừa thông báo hoàn thành thì tức khắc khung cảnh xung quanh Sơ Ảnh thay đổi thành vực thẳm. Sương trắng lượn lờ, đáy vực ánh sáng không thể chiếu tới lộ ra một cỗ âm hàn khó diễn tả, tiếng rầm trườn ma sát trên đất đá làm đáy lòng người không khỏi lạnh lẽo.

Sơ Ảnh theo thói quen nhìn sang tìm kiếm bóng dáng Đào Lý, nhưng nhìn một hồi vẫn tìm không thấy hắc y nam tử lạnh lẽo đâu. Cô vẫn còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy tiếng Đào Lý cao vút.

"Uy! Bích ca ca của đệ chạy đâu rồi? Huynh đang ở đâu?"

"Hình như là ở đáy vực, nhiệm vụ bên đệ là gì?" Sơ Ảnh nhìn thoáng qua nhiệm vụ của mình.

[Nhiệm vụ liên hoàn: Thu nhập Hắc liên (14/52)]

"Thu nhập Bạch liên gì đó, nó mọc ở chỗ quái nào chứ? Thậm chí còn không nói rõ" Sơ Ảnh chỉ nghe giọng cũng có thể tưởng tượng ra được bộ dáng nam tử bữu môi bất mãn cau mày.

Thật sát thương lòng người!!

“Ta là thu nhập Hắc liên, cũng không có gọi ý, chắc hẳn là tự tìm”

“Huynh cứ đợi đệ hảo hảo thu nhập Bạch liên cầu hôn đi” Đào Lý tựa tiểu phi tiểu nói khiến Sơ Ảnh bắt đầu không thể phân biệt được thật giả.

“Ăn không thể ăn bấy, nói cũng không thể nói bấy” Sơ Ảnh dùng giọng điệu bất đắc dĩ giáo huấn trẻ nhỏ.

“Huynh không biết giọng nói gọi cảm lắng lơ của huynh hoàn toàn không có tính chất giáo dục sao?” Cô có thể nghe được tiếng cười thỏa mãn của bên ấy, cô thể!

“Câm miệng!” Sơ Ảnh then quá hóa giận.

Đào Lý bật cười khoa trương, Sơ Ảnh chau mày, bao nhiêu cảm kích dành cho người này trong nháy mắt đều đã trôi theo sông Mê Kông đổ ra biển Đông hết rồi.

“Rời rời rời không trêu huynh nữa, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ” Đào Lý khó có dịp nghiêm túc không trêu chọc Bích ca ca của hắn ta, trong giọng nói ấy rõ ràng mang theo chút lầy lòng cùng chiều chuộng khó phát hiện.

Nếu ở đây có loại sinh vật mang tên hủ, bọn họ sẽ không ngừng giơ cao bảng gào thét có hint! Chỉ tiếc sinh vật mang tên Sơ Ảnh chỉ số tình cảm quá thấp, chỉ số thông minh cũng không cao. Đồng chí Đào Lý muốn quăng cầu lương cũng đã chọn nhầm đối tác rồi.

“Đệ có một yêu cầu, không biết Bích ca ca có thể nhân từ ban phát không đây?”

Cả hai người yên lặng dùng khinh công di chuyển tìm kiếm hoa sen một hồi lâu thì Đào Lý mới lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

“Ừ? Là cái gì mới được?” Sơ Ảnh không mặn không nhạt đáp.

"Thế giới của một người không hiểu tình cảm thì liệu có tình cảm hay không? Là không có nên không hiểu? Hay thật sự không hiểu nên không biết rằng mình có hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [5]

Sơ Ảnh cẩn thận nhìn từng vùng xuất hiện trên màn hình, bởi vì đáy vực tối đen, chỉ có ánh sáng từ những viên đá tỏa ra chiếu rọi một mảng âm trầm nơi này.

“Hát cho đệ nghe đi” Đào Lý im lặng một hồi lâu, đến mức Sơ Ảnh có thể nghe rõ tiếng click chuột và ấn bàn phím của cậu ta. Nhưng đến khi Đào Lý mở miệng thì lại khiến đối phương im lặng.

“Vi sao muốn nghe?” Sơ Ảnh không vội đáp ứng, cô không hiểu tư duy của Đào Lý.

Loại cảm giác nhìn không thấu này cực kì không dễ chịu, nhưng bản thân đã bị trói buộc với hắn, Sơ Ảnh không có cách nào thôi miên chính mình không để ý đến.

Chắc có lẽ bởi vì đã từng bị một người sống trong hoàn cảnh không thể tin ai ngoài chính mình ảnh hưởng, nên tư duy của Sơ Ảnh bị gấn ép với loại suy nghĩ luôn đặt vấn đề với người khác. Có thể cô không có ác ý, nhưng đây là cách cô tự bảo vệ mình.

Với hoàn cảnh mê man ở nhiệm vụ trước đã đem Sơ Ảnh cảnh tỉnh, nếu cô vốn yếu ớt, lại đem bản thân dung hòa với nguyên chủ thì khi trở về, cô làm sao đối diện với thực tại?

Liệu Sơ Ảnh rơi vào trạng thái không ổn thì Y có đào thải cô không?

Có thể Sơ Ảnh không sợ chết, nhưng không đồng nghĩa với việc cô muốn mất đi sự tồn tại. Đây là một loại bản năng, cũng là như suy nghĩ bức thiết cô cần phải bảo vệ mình.

“Không biết, chỉ là nghĩ rằng giọng huynh rất hay, hát chắc hẳn cũng sẽ rất êm tai” Đào Lý giả bộ đáng thương “Vội lại huynh cũng nhìn thấy đệ bỏ ra rất nhiều công sức rồi, chỉ hát một chút thì có sao đâu chứ”

Sơ Ảnh như bị đánh trúng tim đen, cô nhớ lại những việc Đào Lý làm cho mình, quả thật hát một chút cho cậu ta nghe cũng không hề gì. Hơn nữa Sơ Ảnh cũng có chút cảm thụ âm nhạc, không đến mức hát mà trời đất kêu thán.

“Chỉ một chút thôi” Sơ Ảnh lạnh nhạt nói.

Dù rằng cô không cảm thấy hát cho Đào Lý nghe có gì không ổn, nhưng không có nghĩa cô nguyện ý tiện nghi cho người ta.

“Huynh thật keo kiệt” Đào Lý xì một tiếng đầy bất mãn.

Sơ Ảnh đã quen với loại thái độ trẻ con của Đào Lý, cô tìm tòi trong trí nhớ một bài, cũng lười không tìm nhạc đệm mà trực tiếp nhẹ giọng ngâm nga.

“My lover's got humour

She's the giggle at a funeral

Knows everybody's disapproval

I should've worshipped her sooner

If the Heavens ever did speak

She is the last true mouthpiece

Every Sunday's getting more bleak

A fresh poison each week

"We were born sick" you heard them say it

My church offers no absolutes

She tells me "worship in the bedroom"

The only heaven I'll be sent to

Is when I'm alone with you

I was born sick, but I love it

Command me to be well

Amen, Amen, Amen

Take me to church

I'll worship like a dog at the shrine of your lies

I'll tell you my sins and you can sharpen your knife

Offer me that deathless death

Good God, let me give you my life”

Bài Take me to church của Hozier được Sơ Ảnh tái hiện với loại chất giọng hơi khàn, trầm nhưng không thô, giai điệu không buồn cũng chẳng quá vui, nó man mác về bị ai lại bị Sơ Ảnh làm cho buồn bã đến sâu thẳm.

Đào Lý rất yên tĩnh nghe Sơ Ảnh hát, mãi đến khi Sơ Ảnh dừng lại cậu ta vẫn còn im lặng như đang suy nghĩ điều gì đấy.

“Bích ca ca thật sự đang hát cho đệ sao?” Đào Lý sâu kín hỏi.

Sơ Ảnh như con mèo bị xù lông, cho tới khi cô hát xong, cô mới vô thức nhận ra mình chọn bài không thích hợp.

Trái tim ần ần co rút nhẹ nhàng, Sơ Ảnh liều mạng áp chế lại xúc động nhất thời không thuộc về chính mình đấy. Cô thật sự đã quá để tâm đến nhiệm vụ trước sao?

“Lần sau sẽ đền bù cho đệ” Sơ Ảnh hoảng hốt đón đầu Đào Lý.

“Được, đệ chờ” thanh âm Đào Lý như một con mèo không vui, cái đuôi đầy lông không ngừng quét qua quét lại, khiêu nhẹ lên trí óc Sơ Ảnh.

Sơ Ảnh cố gắng tập trung tinh thần vào việc tìm kiếm Bạch Liên, cô dùng khinh công nhảy lên mấy vách đá cheo leo, mặc dù có rớt xuống mấy lần

nhưng sau mười phút vẫn có thể leo đến đỉnh núi. Nhưng trên đỉnh núi trời trời không có lấy một tia khí tức.

Cô gian nan ngược lên ước lượng đáy vực, Sơ Ảnh cảm thán nhẹ, lại nhảy xuống tiếp tục theo lối mòn tìm kiếm.

Không lâu sau Sơ Ảnh đã phát hiện một hồ nước nhỏ không ngừng tỏa ra các tia khí lạnh, quang mang từ mặt hồ lấp lánh phát sáng chiếu rọi cả một góc đáy vực tăm tối.

“Đệ nhớ tìm hồ nước, Hắc Liên có thể sinh trưởng ở đó” Sơ Ảnh vui mừng phát hiện ra đóa sen trắng như bạch ngọc thượng đẳng tỉ mỉ điêu khắc sống động ở giữa hồ.

“Đệ hiểu rồi” Đào Lý không nhanh không chậm trả lời.

Tâm Sơ Ảnh có chút trùng xuống, cô thật sự có lỗi với Đào Lý, nhưng hiện tại lại không có cách nào mở miệng giải thích sự việc đáng xấu hổ ban này, cả hai đều trầm mặc coi như không biết.

Sơ Ảnh tạm đem việc phiền lòng để sang một bên, cô đang tìm cách hái Bạch Liên ở giữa hồ, từ y nam tử vừa chạm tới mặt nước thì lượng máu liền chậm rãi tụt xuống khiến Sơ Ảnh giật mình.

Cô nhìn đóa sen trắng có chút vô vọng.

Sơ Ảnh đành thử dùng chiêu tấn công duy nhất của mình đánh xuống mặt hồ, phát hiện cánh hoa lay động dập dờn, lá sen trôi lượn lờ.

Mất Sơ Ảnh sáng rực, cô cẩn thận dùng chiêu đánh xuống mặt nước đẩy lá sen dạt vào bờ rồi mình chạy sang bờ bên kia để lấy Bạch Liên.

Vừa thu nhập Bạch Liên xong thì nhiệm vụ cũng như bị cản trở, không có bất cứ thứ gì thay đổi ngoài mục thu nhập đã đầy.

Sơ Ảnh suy nghĩ trong chốc lát rồi vẫn quyết định nói cho Đào Lý nghe hiện tượng của mình.

“Đội đệ tìm được Hắc Liên rồi sẽ xuống tìm huynh, ở yên đây đừng đi đâu cả” Đào Lý suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nói.

Sơ Ảnh quả thật ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, loại không khí trầm mặc này khiến Sơ Ảnh vốn đã quen với một Đào Lý hoạt ngôn có chút khó chịu. Cô mở tiểu thuyết lung đọc các đoạn có dính liểu tới thu nhập nguyên liệu.

Đào Lý bên kia cũng đang rối rắm, vốn đang đợi Bích ca ca mở miệng kể chuyện xưa, thế nào mà bây giờ lại im luôn rồi?

“Huynh tại sao lại muốn chọn nghề ăn?” Đào Lý một hồi vẫn đầu hàng trước sự im lặng của cả hai, chắc có lẽ vì hân ôn ào với Sơ Ảnh đã quen, cũng không chịu được cảm giác làm khó Sơ Ảnh nên vẫn mở miệng đánh tan bầu không khí trầm mặc.

“Vi ta không giỏi như đệ, nhưng lại có ước muốn làm đại thần đất kim cương” Sơ Ảnh ăn ngay nói thật.

“Làm đại thần để làm gì?” Đào Lý có vẻ như vô cùng không hiểu tại sao một người như Sơ Ảnh lại có loại ước muốn đó.

“Không biết, chỉ đơn giản là muốn làm đại thần cầu còn không được mà thôi” Sơ Ảnh tiếp tục ăn ngay nói thật.

“Nhưng đệ yếu như vậy, làm đại thần như thế thì người khác chạy tới đập huynh dễ như trở bàn tay, còn gì là đại thần nữa” Đào Lý không ngần ngại xát muối lên vết thương Sơ Ảnh, giọng nói câu ta vẫn tràn ngập vô tội ngây thơ.

Sơ Ảnh co giật khóe môi, này. Chơi dờ là lỗi của tôi sao? Tôi vẫn đang cố gắng đấy thôi!

“Nhưng đệ sẽ không cho ai đụng tới một cọng lông của huynh, huynh cứ việc yên tâm làm đại thần” Đào Lý nhẹ giọng nói một câu, Sơ Ảnh lại không coi đây là lời nói thật, có thể giúp cô hoàn thành nhiệm vụ liên hoàn đã là tốt lắm rồi.

“Biết lấy gì trả công cho bảo tiêu đây?” Sơ Ảnh hiếm hoi mới phụ họa được một câu nói đùa.

“Thân huynh là được” Đào Lý khẽ cười.

Sơ Ảnh quyết định không đấu với da mặt dày này nữa. Cô đang làm đại thần.

“Ta không cong” Phải, không cong.

“Đệ cũng không cong” Đào Lý sâu kín thở dài “Nhưng đệ huyền huynh”

“Câm miệng!” Sơ Ảnh nhin không được quát lên một tiếng

“Được rồi đệ đã tìm được Hắc Liên” Đào Lý cười ha hả, câu ta vừa dứt lời thì màn hình lại tiếp tục chuyển sang một cảnh khác.

"Con người đôi khi cần phải tồn tại trước, mới có thể nghĩ tới việc sống. Đôi khi cần phải liều mình để tồn tại mới là ưu tiên hàng đầu.

Con người ai chẳng ích kỉ, nhưng không thể quá tham."

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [6]

Đào Lý dùng chiêu cuối cùng đánh lên con Boss, ngay tức khắc màn hình của cậu đã quay lại Thôn Tân Thủ, chỉ còn duy nhất Sơ Ảnh vẫn còn lại trong bản đồ ẩn. Cậu nhìn người chơi y phục đủ màu sắc lượn quanh, không khí đông đúc náo nhiệt, chỉ thiếu một y phục tím mái tóc bạc.

"Bên ngoài đã rất đông rồi đấy" Đào Lý mở miệng muốn thông báo với Sơ Ảnh, lại phát hiện không hề có thanh âm khàn khàn gọi cảm đáp lại cậu ta như mọi lần.

Đào Lý chau mày, thử liên lạc với Bích Lạc Hoàng Tuyền thì hệ thống thông báo đối phương bận. Bích ca ca của cậu chắc hẳn đang tiếp thu nghề mới đi? Vậy thì cậu đành phiêu bạt tìm kiếm hiểu hình tình đời Bích ca ca quay lại vậy.

Còn Sơ Ảnh hiện tại thì đang ở một bản đồ mang tên Đào Diệp Ma, đây là một bản đồ chỉ dành riêng cho Chế Tác Sư không nằm trong bản đồ chính quy. Các loại thông báo dồn dập xuất hiện khiến Sơ Ảnh nhìn đến choáng váng.

Sơ Ảnh không khỏi nhớ lại cô và Đào Lý đã phải mất sáu ngày để có thể hoàn thành hết nhiệm vụ liên hoàn, nhưng cơ hồ thời gian một ngày bọn họ đều miệt mài, có thể thấy được nhiệm vụ liên hoàn này khủng bố đến cỡ nào.

Thậm chí Sơ Ảnh còn nghe tin đồn rằng sau này để quản lý số lượng Chế Tác Sư không bị bạo động mà độ khó của nhiệm vụ liên hoàn có thể tăng lên rất nhiều.

Trong lòng thở ra một hơi, loại cảm giác căng thẳng chỉ vì mình chỉ còn một mạng không ngừng quán lấy Sơ Ảnh vài ngày nay cuối cùng cũng tan biến. Giờ phút này Sơ Ảnh toàn tâm chú ý đến từng thông báo và tin tức xuất hiện, đến cả sự tồn tại của Đào Lý cũng bị Sơ Ảnh tạm thời quên lãng.

[Thông báo]: Chúc mừng bạn trở thành người chơi đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ ẩn liên hoàn độ khó cao. Thưởng 5000 điểm thuộc tính, 100 vạn kim tệ, danh hiệu [Thần Thông Quảng Đại]

[Thông báo]: Chúc mừng bạn trở thành người chơi đầu tiên mở ra nghề nghiệp ẩn Chế Tác Sư. Thưởng 3000 điểm thuộc tính, 10000 danh vọng, 5 gói nguyên vật liệu chế tác trang bị cao cấp, tọa kỵ phi hành Bạch Trạch, thời trang Tà Ý Gian (Vĩnh viễn), linh thú Phiêu Miểu Ảnh.

[Thông báo]: Chúc mừng bạn nhận được Chúc phúc của Chiêu Thông, tỉ lệ đúc trang bị tăng 30%

[Thông báo]: ...

Sơ Ảnh nhìn vật phẩm trang bị vô ào ạt mà lòng như nở hoa. Túi đồ của cô các loại trang bị căng chật ních, cộng thêm các vật liệu rơi ra từ bản đồ ẩn thì cũng đủ để Sơ Ảnh co mình trong Đào Diệp Ma rèn luyện.

Cô mặc vào trang phục Tà Ý Gian, y phục màu tím tức khắc thay đổi thành cảm bào tím sẫm dệt hoa văn phức tạp, viền áo bằng chỉ bạc không hoa lệ quá mức nhưng vẫn khiến người khác phải liếc mắt xem lại mấy lần, mái tóc thật dài màu bạc rũ xuống gót chân được buộc một chùm nhỏ, cổ định bằng trăm ngọc tím. Sơ Ảnh cũng triệu hồi tọa kỵ Bạch Trạch của mình, một con rồng toàn thân tỏa ra hỏa diễm màu tím, chiếc đuôi thật dài quét qua mặt đất như phát sáng, linh thú tựa như tinh linh với đôi cánh nhỏ đập dòn xung quanh từ y nam tử. Quả thật tạo ra một trận hình hoa lệ diễm quang bắn tứ phía.

Đồng thời bên ngoài Đào Diệp Ma có hệ thống thông báo, khắp nơi dấy lên pháo hoa.

Hệ Thống: Chúc mừng người chơi Bích Lạc Hoàng Tuyền mở ra nghề nghiệp Chế Tác Sư, nhận được danh hiệu độc nhất [Thần Thủ Vô Song]

Hệ Thống: Chúc mừng người chơi Đào Lý trợ giúp Bích Lạc Hoàng Tuyền hoàn thành nhiệm vụ liên hoàn trong thời gian ngắn nhất, nhận được danh hiệu độc nhất [Thất Sát Đại Tông Sư]

Hệ Thống không ngừng phát ra mấy cái thông báo liên, làm cho kênh Thế giới của Cổ Kiếm Kỳ Mộng một phen dậy sóng.

[Thế giới] Tên Đù Hay Chưa: Có ai biết Chế Tác Sư là nghề gì không? (Icon nghi hoặc)

[Thế giới] Nhất Tiểu Khuynh Thành: Cổ Kiếm Kỳ Mộng chỉ mới ra ba ngày!! Đây là có chuyện gì?

[Thế giới] Lò Bát Quái: Tin mới tin mới!!! Đã có người mở ra nghề ẩn!!

[Thế giới] Tên Đù Hay Chưa: Lầu trên mau nói nghề ần là cái gì? (Icon nghi hoặc x n)

[Thế giới] Mục Hạ Vô Nhân: Đồng ý kiến với lầu trên! +1

[Thế giới] Qua Cầu Rút Ván: Đồng ý kiến với lầu trên! +2

[Thế giới] Khả Ái Ái: Đồng ý kiến với lầu trên! +cmd

[Thế giới] Lò Bát Quái: Một tin 100 kim tệ ~ Giá hữu nghị a ~

[Thế giới] ...

Lăn vào trong đồng tin nhắn thế giới là các môn đồ Thất Sát gào thét yêu cầu Đào Lý dẫn dắt thế hệ sát thủ ngày càng vuron xa. Nhưng phần lớn người chơi vẫn chưa biết được tin tức về Chế Tác Sư, vài người đã bắt đầu không nhận được tò mò muốn dùng kim tệ trao đổi thông tin.

Tầm một tiếng sau khi thông báo về Bích Lạc Hoàng Tuyền được phát ra thì Sơ Ảnh mới rời Đào Diệp Ma, cô thử liên lạc với Đào Lý.

[Tán gẫu] bạn nói với Đào Lý: Sao rồi?

[Tán gẫu] Đào Lý: Huynh đang ở đâu? Mau gửi tọa độ!

Sơ Ảnh không hiểu vì sao khẩu khí Đào Lý có vẻ hưng phấn, cô tìm một chỗ yên tĩnh trong Lạc Doanh Cốc, một bản đồ làm cửa khẩu cho các phó bản trung cấp từ level 40 trở lên. Cô nhìn Lạc Doanh Cốc không có lấy một người thì khó hiểu, mở bảng xếp hạng cấp mới thấy tên mình và Đào Lý mạnh mẽ chiếm đoạt hai vị trí đầu bảng, bởi vì cô và Đào Lý chơi trước ba ngày, còn nhận được vô số tiện lợi từ nhiệm vụ nên dùng tốc độ tên lửa để leo cấp có thể hiểu được, hiện tại trừ hai người Sơ Ảnh và Đào Lý thì người cao nhất cũng chỉ mới level 38, còn cô và Đào Lý đã level 47 rồi.

Nhưng mà Đào Lý cơ hồ chiếm hết tất cả các bảng xếp hạng ngoại trừ bảng xếp hạng danh vọng là thế quái nào?! Con mẹ nó! Trái tim của Sơ Ảnh đang bị tổn thương trầm trọng!

Hào quang đại thần đang bị khiêu chiến!

Ni nã! Đây là tiết tấu đại thần hàng thật giá thật muốn phi thăng trong truyền thuyết sao? Rõ ràng cả hai cùng làm nhiệm vụ, nhưng Sơ Ảnh đang nằm trong top 30 của bảng xếp hạng lực chiến, còn Đào Lý đã nhận được danh hiệu [Chỉ Tôn Thiên Hạ] mà bay nhảy rồi!

Cô nhìn qua kênh thế giới cũng đang nghị luận về vị nhân vật thần bí Đào Lý bỗng dưng xuất hiện chễm chệ ngồi lên top 1. Rồi rất nhanh đã có fan nào tán phong cậu ta là đại thần.

Sơ Ảnh mang theo trái tim run rẩy gửi tọa độ của mình cho Đào Lý, rất nhanh bên cạnh cô đã xuất hiện nam tử y phục đen tuyền, trên cổ có một lớp lông mềm, nếu không có viên cấm bảo hoàng kim thêu dệt thì cơ hồ Sơ Ảnh cũng không thể phân biệt được đâu là tóc đâu là y phục của Đào Lý.

Rất nhanh Sơ Ảnh đã thấy Đào Lý triệu hồi ra tọa kỵ giống y chang Bạch Trạch của cô, chỉ có khác màu mà thôi, ngọn lửa màu đen trên thân tọa kỵ bùng lên như muốn nhuộm đen cả Lạc Doanh Cốc.

Sao có cảm giác phái Thất Sát sắp đi trên con đường ma đạo không lối về vậy?

[Tán gẫu] Đào Lý: Huynh xem, đệ vừa nhận được thời trang và tọa kỵ rất giống với huynh (*~*~*)

[Tán gẫu] Bạn nói với Đào Lý: Đệ chỉ quan tâm điều đó thôi à? Hơn nữa rốt cuộc đệ nhận được gì trong nhiệm vụ, thế nào thực lực lại tăng nhanh như vậy?

Sơ Ảnh vẫn không nhận được hỏi, cô vẫn còn chưa phân phối lại nhân vật của mình, nhưng cô nhìn chỉ số dọa người của Đào Lý thì đã bắt đầu nuốt không trôi rồi.

Rõ ràng đại thần trong trí nhớ tên là “Nhất Diệp Chi Thu” chứ không phải Đào Lý. Hơn nữa cô chơi là sever 2, không phải sever 1 nhà nhà cao thủ, người người cao thủ.

Thật ra Sơ Ảnh cũng cố tình chọn sever 2 ít người chơi, bởi vì cô sợ mình sẽ không chế cơ thể không được mà làm loạn trong sever 1 cũ, hơn nữa sau này cũng sẽ gộp sever, bớt được bao nhiêu cao thủ dành đồ với mình thì cứ bớt, đến lúc đó sợ là muốn đánh Boss cũng phải gắng thiên la địa võng không cho ai lại gần mắt.

Nhưng một đại thần tên Đào Lý nhón nhơ ở sever 2 này rốt cuộc để lúc nào?!

[Tán gẫu] Đào Lý: Bởi vì nhiệm vụ phần lớn là đệ góp sức nên nhận được khá nhiều đồ Nhưng huynh đừng lo, đệ giao lại cho huynh nguyên liệu để huynh chế tạo trang bị cho mình. Nhanh chóng bổ sung thực lực nha nha (o’▽`o)

Sơ Ảnh rất nhanh đã nhận được giao dịch của Đào Lý, cô suy nghĩ rồi đem hết tất cả nội đan thiên về tấn công bạo kích trao đổi với Đào Lý. Cậu ta cũng rất nhanh đưa phần lớn trang bị phòng thủ sang cho Sơ Ảnh. Hai người đều nhất trí với kiểu phối hợp như trong nhiệm vụ.

Cô ban đầu không định kết bạn hay tham gia bang hội nào, bởi vì Sơ Ảnh biết Chế Tác Sư sẽ bị trói buộc với nhiều thứ, đó cũng không phải nguyện vọng của Bách Sơ Ảnh. Nhưng đến nước này mà cố gắng vạch rõ quan hệ với Đào Lý thì Sơ Ảnh cảm thấy quá mức quá đáng.

Hơn nữa thực lực người ta cao cường, cũng nói rõ muốn làm bảo tiêu miễn phí cho mình. Cùng lắm thì trang bị tốt liền cho hết cho cậu ta là được. Người anh em, tôi cũng có nỗi khổ tâm. Thật đấy.

[Tán gẫu] Bạn nói với Đào Lý: Được thì tổ đội đi thủ sát các Boss để kiếm khả năng roi trang bị vật liệu.

Sơ Ảnh sắp xếp lại kho đồ một chút rồi gõ một dòng cho Đào Lý. Nhân lúc người khác chưa biết sự tồn tại kì diệu của nghề nghiệp này mà vơ vét thêm tài liệu là tốt nhất, mặc dù có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, nhưng Sơ Ảnh cũng tự nhận mình là người keo kiệt bủn xỉn, có thể tiết kiệm đồng nào thì tiết kiệm đồng ấy.

[Tán gẫu] Đào Lý: Chỉ với hai chúng ta thì e rằng các phó bản cao cấp rất khó giải quyết. Huỳnh thấy sao về việc bồi dưỡng đàn em? (‘ε`)=

[Tán gẫu] Bạn nói với Đào Lý: Đệ quán.

[Tán gẫu] Đào Lý: Được được, huynh muốn kiểu đàn em như thế nào? (▽▽)

[Tán gẫu] Bạn nói với Đào Lý: Đội huynh lên đầu

Sơ Ảnh khó có dịp nói đùa một câu, cô vốn chỉ trêu Đào Lý một chút, không ngờ chưa kịp chữa cháy đã thấy đồng chí Đào Lý gào thét ở kênh thế giới rồi.

[Thế giới] Đào Lý: Tuyển đàn em! Tuyển đàn em! Yêu cầu đội lão đại lên đầu mà thờ phụng, coi lão đại như thần tiên mà phục tùng! Lợi ích bất ngờ bất ngờ! (Icon hừng hực ý chí)

[Thế giới] Nương Nương Thật Mềm Mại: Đại thần cầu bao nuôi! Nương Nương đảm bảo sẽ coi lão đại là thần tiên mà quỳ lạy cúng bái!

[Thế giới] Dâm Uy Hầu Gia: Huynh đài có thiếu trang sức hình người không?

[Thế giới] Hải Hoa Tặc: Lão đại có phải một cô nương mềm mại ngon ngọt không?

[Thế giới] Đào Lý: Lão đại là nam thần quyền rũ gọi cảm, thỉnh không cần ngắm nghe cúc hoa lão đại. Thân làm đàn em chỉ có thể dâng cúc chờ lão đại hưởng dụng!

[Thế giới] Cúc Hoa Thật Đau: Lão đại a~ Thiếp muốn thấy dâm uy của người a~

Sơ Ảnh cười bất đắc dĩ, nhưng cô vẫn cẩn thận nhìn xem một đồng người, nhưng càng nói càng loạn, bây giờ đã có người suy đoán kĩ năng của lão đại phải cao siêu cỡ nào mới có thể dùng dâm uy chấn áp đại thần Đào Lý.

[Thế giới] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Đào Lý, về được rồi. Ai tự tin mình hiểu chuyện thì pm

Sơ Ảnh vừa lên tiếng cả kênh thế giới đều rơi vào trầm mặc, ba giây sau thì như thủy triều ầm ầm đánh trôi.

[Thế giới] Tên Đù Hay Chưa: Hóa ra lão đại đại thần là vị Chế Tác Sư bí ẩn!!~

[Thế giới] Hải Hoa Tặc: Ta muốn bị bứt cúc ~ Dâm uy của lão đại thật đáng sợ ~

[Thế giới] Đào Lý: Lão đại lên tiếng thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể gột tả!

Sơ Ảnh cảm thấy mặt hàng như Đào Lý thì để con dân xử lý. Mình đi chế tạo trang bị là tốt nhất, dù sao cô vẫn còn chưa có tân trang gì cho chính mình đâu.

Đầu năm nay chức nghiệp đại thần quả thật khó giữ khó giữ.

"Luôn luôn cẩn thận cún nhỏ nhà bên dùng đôi mắt to tròn lúng liếng nhìn mình, có thể đó là con sói xám to bự lúc nào cũng chờ nuốt chửng bạn!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [7]

Trong Cổ Kiếm Kỳ Mộng, trang bị bao gồm năm phẩm chất xếp từ thấp lên cao là bạch, lục, lam, tử, hoàng. Tính từ ngày Sơ Ảnh chính thức trở thành Chế Tác Sư tới nay thì cũng đã vón vẹn hai tháng, cô cũng thành công chế tạo được trang bị màu tím, khả năng chế tạo trang bị vàng thành công cũng đã tăng lên 10%.

Vốn dĩ trang bị tím đã là trang bị siêu hiếm rơi trong phó bản, bây giờ được Sơ Ảnh thoải mái chế tạo, thậm chí còn có thể gia tăng thêm độ bền, trừ một số trang bị đặc thù cô vẫn không thể chế tạo ra thì tùy tiện đem một món trang bị Sơ Ảnh luyện cũng có thể khiến người ta tranh đến xứt đầu mẻ trán.

Đồng thời Sơ Ảnh cũng quy ẩn giang hồ hai tháng trời, nhiệt tình tụt từ top 30 bảng xếp hạng lực chiến xuống top 80. Đến cả level cũng tụt một cách thảm thương.

[Tổ đội] Manh Manh Manh: Lão đại! Đã tròn ba ngày lão đại ở trong Đào rồi! Huynh quên huynh đệ luôn rồi hả?

[Tổ đội] Tỷ Rất Khả Ái: Phải đó, không có lão đại khuyên nhủ nên đại thần Đào Lý cứ đi luân bạch mấy tiểu tử choai choai nói xấu huynh.

[Tổ đội] Manh Manh Manh: Thậm chí còn huy động lực lượng Thất Sát đi chém giết nhiệt tình, lũ Thất Sát muốn đem Đào ca thành tôn giáo luôn rồi!!!

[Tổ đội] Tỷ Rất Khả Ái: Bọn họ yêu cầu lão nhị tạo bang phái chứa chấp bọn họ, không ngờ lão nhị lại bảo phải lão đại yêu cầu mới được. Huynh không biết giờ huynh thành từ khóa mỗi ngày gặp phải ở kênh thể giới đâu.

Sơ Ảnh bắt đầu nhìn hai tiểu đệ người tung người hứng một cách phấn khích. Cô không khỏi nhớ lại thời điểm Đào Lý xác hai mỹ nữ tới nói cô đây là đàn em, lúc đó cô còn cảm thấy Đào Lý chọn hai tiểu mỹ nhân bên Thất Sát là định tạo đội ngũ đi ám sát người khác à. Quan trọng hơn là hai tiểu mỹ nhân này vô cùng trâu bò, Manh Manh Manh xếp hạng 9, còn Tỷ Rất Khả Ái xếp hạng 17 trong bảng xếp hạng lực chiến. Nhưng trong bảng xếp hạng PK thì hai nàng lại đều trong top 5.

Nhưng Sơ Ảnh không bao giờ nghĩ tới hai tiểu mỹ nhân này là đàn ông! Còn là nam tử cao lớn vạm vỡ hoặc ngọc thụ lâm phong, mỗi tội cũng buồn nôn không khác gì Đào Lý, điểm chung ít ỏi nữa là cuồng nhiệt với vị lão đại Bích Lạc Hoàng Tuyền cuồng ngạo độc miệng khó ưa Sơ Ảnh.

Tồn chi của nhóm là “Có thể nhúng chàm chúng ta chứ tuyệt không thể vấy bẩn lão đại!”

Ban đầu Sơ Ảnh còn ý kiến ý cò, về sau cũng mặc kệ ba tên đó nháo, cô chạy vào Đào Diệp Ma vẫn không có lấy một bóng người mà nhón nhờ cày kỹ năng, tài liệu thì trực tiếp sai hai tiểu đệ đi kiếm, thủ sát phó bản thì ngồi yên một chỗ để tiểu đệ đánh, còn mình treo máy tiếp tục tìm cách nâng cao kỹ năng rèn đúc.

Còn lí do vì sao Sơ Ảnh được kịch liệt hoan nghênh thì đơn giản bọn chúng đều là lũ thanh khổng! Còn bảo vốn thẳng như hai đường thẳng song song mà nghe giọng cô xong thì liên vương góc chèo queo luôn.

Manh Manh Manh còn lên thu âm một đoạn cô mắng bọn họ mà phát tán, thế là hội đồng thiếu ngược trong sever 2 đồng loạt muốn quy phục để hằng ngày bám mõng lão đại mà nghe mắng.

Cũng may là trong Đào Diệp Ma trừ tin nhắn tổ đội và tin nhắn riêng ra thì không bị làm phiền, nếu không thì Sơ Ảnh sẽ bị đồng tin tức của tiểu đệ nhà mình làm cho thổ huyết tại chỗ mà xuống uống trà với Mạnh Bà mất.

[Tổ đội] Đào Lý: Bích ca ca~ Để đệ dẫn huynh đi xoát level nhé? Người ta cũng đã level 63 rồi mà huynh vẫn còn ở 54 đấy~(￣O￣)ツ

Sơ Ảnh nhìn level trung bình của người chơi đều là 60, còn cô vì mãi lo chế tạo mà bây giờ cái gì cũng yếu, một tiểu muội khả ái non mềm tới đánh Sơ Ảnh mấy roi thì cô cũng có thể chầu ông bà ngay.

[Tổ đội] Tỷ Rất Khả Ái: Uy! Lão nhị không được độc chiếm lão đại như thế!

[Tổ đội] Đào Lý: Kẻ không được thị tẩm thì lăn ra xa cho bọn cung (ノ`□´)凸

[Tổ đội] Tỷ Rất Khả Ái: Rất nhanh ta sẽ chiếm được vị trí lão nhị! Hãy đợi đấy, top 1 thì ngon lắm sao? (Lật bàn)

[Tổ đội] Đào Lý: bọn cung chỉ biết có kẻ muốn được chọc cục hoa mà không được, tỷ thí xếp thứ hạng trong bốn người cũng chỉ có thể làm tiểu tứ không hề ngon chút nào ㄗ (￣▽￣) ㄗ

[Tổ đội] Manh Manh Manh: Hai người có dư sức cãi nhau thì suy nghĩ làm sao để dụ dỗ lão đại ra ngoài đi, làm như lão đại kim ốc tàng kiều nàng nào không bằng.

[Tổ đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Không phải ba người kim ốc tàng kiều ta sao?

[Tổ đội] Tỷ Rất Khả Ái: Lão đại nha~ Mau ra đi xoát cấp nào khừ khừ khừ

Sơ Ảnh có cảm giác tương lai mịt mù, cô xếp nốt đồng trang bị trong kho ở Đào Diệp Ma vào trong túi, rồi mới ẩn vào tọa độ mà Tỷ Rất Khả Ái gửi qua.

Cô vừa xuất hiện thì đã được ba bóng đen bao lại ở trong trung tâm, Sơ Ảnh cũng đã quen với kiểu bảo hộ kín không rơi một giọt nước của bọn họ, cô cũng chỉ cười nhẹ rồi đem vài trang bị mình đã gia công lại cho ba người đấy.

Bọn họ không nói một lời lên thay toàn bộ trang bị trên người thành trang bị Sơ Ảnh rèn đúc, màu tím lấp lánh lóe lên trên các ảnh hiển thị trang bị, điều đó khiến Sơ Ảnh cảm thấy vui mừng.

Ba người này cũng vô cùng cố chấp, ngoài trang bị của cô làm thì không dùng trang bị khác. Sơ Ảnh cũng không hiểu vì sao mình lại được họ bảo hộ như vậy, nhưng vì đây chỉ là một thế giới mạng, cô cũng không muốn truy tìm sự thật. Nếu như đây là một lợi ích, thì sao chúng ta không hưởng dụng nó trong khi còn có thể?

[Tổ đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Cứ vào phó bản, huynh giờ cũng không giúp được gì chỉ làm vướng chân. Đội huynh bán trang bị rồi gia tăng lực chiến đấu.

Sơ Ảnh ấn xác nhận vào phó bản rồi ngồi thiền tại cửa ra, ba người kia như thần ác sát hùng hổ chém chém giết giết, rõ ràng nghề nghiệp là sát thủ mà đánh đấm còn muốn bạo lực hơn Minh Giáo và Hợp Hoan.

Cô buồn cười nhìn thoáng qua họ, đội họ đi xa rồi mới chậm rãi gõ lên tin thế giới, cũng thuận tiện phát một cái loa cho càng nổi bật hơn.

[Thế giới] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Trang bị tím Cửu Âm và Hợp Hoan level từ 50 đến 60, pm giá cả thương lượng.

Tin vừa phát không lâu thì tin nhắn riêng của Sơ Ảnh như bị khủng bố không ngừng lóe đỏ, trên thực tế nhiệm vụ của Sơ Ảnh cũng đã hoàn thành trên phần nào, nhưng cô biết vẫn còn một nguyện vọng nhỏ của nguyên chủ nữa là chen ép Phong Nhất Hoa, nữ chính của cuộc đời Nhất Diệp Chi Thu – đại thân sever 1, cũng là người nguyên chủ từng yêu thích không buông.

Mà nhiệm vụ đó thì còn phải đợi hơn bốn tháng nữa thì mới có đường hoàn thành, nên hiện tại Sơ Ảnh chỉ chuyên tâm phát triển sở trường của mình, còn hai tháng nữa sẽ có vài Chế Tác Sư xuất hiện, lúc đó cô còn cần dùng khả năng rèn đúc tuyệt diệu của mình dụ dỗ mấy tiểu thị tơi nhà Chế Tác.

Sơ Ảnh vừa nghĩ vừa lọc người mua, sau khi chọn vài người có thực lực để bán kiếm chút giao tình thì trang bị trong túi đồ của cô đã cạn sạch.

Lúc này Sơ Ảnh mới chú ý đến lượng máu của ba người kia đang bị tụt khá nhanh, cô vội vàng mặc vào trang bị gia tăng phòng thủ và khả năng hồi phục rồi chạy ào vào trong.

Đập vào mắt Sơ Ảnh là Boss Dã Vương đang cuồng nộ bắt lấy ba bóng đen không ngừng di chuyển xung quanh, cô không nói một tiếng nâng quạt dùng chiêu thức hồi máu tầm xa kéo máu của ba vị tiểu đệ đẩy lại lần nữa.

Cô bật voice chat, không ngoài dự liệu đã nghe thấy thanh âm trung tính ôn hòa của Đào Lý.

“Huynh bán xong rồi à?”

“Ừ, cũng không tệ lắm” Sơ Ảnh cười khẽ “Có vài người yêu cầu làm trang bị, nhưng không nghĩ tới huynh không dư nguyên liệu”

“Đề ý đám ấy làm gì, bây giờ bọn họ hận không thể tìm đường trở thành Chế Tác Sư, khi xưa còn chê cười huynh” giọng nói khàn đục là của Manh Manh Manh, không khó nghe lắm, nhưng tạo cảm giác khó gần.

“Nghe nói tin tức về nhiệm vụ trở thành Chế Tác Sư vô cùng được giá, bên sever 1 cũng vừa mới ra đời hai vị thì phải” Tỷ Rất Khả Ái lạnh lẽo nói, giọng của cậu ta rất hào sảng trong trẻo, nhưng thật chất Tỷ Rất Khả Ái là một nam nhân cao to vạm vỡ, còn Manh Manh Manh lại là mỹ nam ôn nhuận.

Bốn người vừa tung chiêu vừa tám nhảm, các loại chiêu thức mang theo lực lượng màu đen đánh lên Dã Vương làm nó không kịp xuất ra tuyệt chiêu. Sơ Ảnh không nói hai lời định thân Dã Vương lại, Đào Lý đem nguyên đao chém một đường từ trên xuống kích sát.

“Lời đồn về lão đại cũng qua tới tận bên đó. Huynh không biết giờ huynh là thần tượng của bọn họ đâu” Tỷ Rất Khả Ái vốn tin tức linh động, cũng vô cùng nhiệt tình phổ cập thêm tin tức cho Sơ Ảnh.

“Vậy sao, ta còn tưởng tin đồn về Tam Huyết Sát còn nổi hơn” Sơ Ảnh đi lượm trang bị rơi ra từ rương thưởng đánh Boss, cẩn thận kiểm tra xem có nguyên liệu nào có thể dùng không.

“Vị bọn đệ mà huynh cũng có tiếng, đại thần bên sever 1 cũng muốn gặp huynh lắm đấy” Tỷ Rất Khả Ái khẽ cười, tiếng cười cậu ta như chuông bạc vô cùng dễ nghe.

“Nếu hợp sever thì cậu ta sẽ me lão đại, mấy đệ cẩn thận” Đào Lý sâu kín nói “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài”

Sơ Ảnh quát một tiếng, nghe được tiếng bọn họ xầm xì bắt mắt rồi mới lôi kéo họ đi xoát thêm kinh nghiệm với mình, cô phải nhanh chóng bổ sung thực lực, đánh không lại Nhất Diệp Chi Thu để ăn hiếp mỹ nhân hấn ta thì ít nhất cũng phải đập Phong Nhất Hoa ra bã rồi còn sức chạy trốn.

Cô chỉ làm đại thần dát kim cương cầu còn không được kiều ngạo ngất trời. Không phải đại thần thương hoa tiếc ngọc được các tiểu khả ái yêu thích.

Hơn nữa Sơ Ảnh cảm thấy mình đã bị ba tiểu đệ làm cho tam quan lộn tung phèo, nữ nhân nũng nịu quá thật khiến cô rợn cả người, còn nam nhân nũng nịu... Cũng thường thôi.

“Kiểu gì chẳng có clone bên đây qua đây tìm hiểu tin tức, căn bản sever này cũng toàn lũ tạp nham” Manh Manh Manh quái khí nói.

Sơ Ảnh nhướn mi, người anh em, cậu cũng là mặt hàng tạp nham.

“Trừ chúng ta” Sơ Ảnh không thẹn với lòng nói.

Vừa dứt lời thì một trận cười vang lên như muốn xé thủng trời, Sơ Ảnh cong mắt, tập trung hỗ trợ cho ba vị tiểu đệ nhà mình.

Đầu năm nay làm sát thủ cũng quá buur hân.

"Nếu bạn không phải nội tâm siêu kiên cường thì đừng tìm kiếm mặt hàng đầu óc không bình thường. Hãy luôn cố gắng vì lý tưởng cách mạng vĩ đại, giữ cho chính mình tỉnh táo!"

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Yêu nhân đại nhân cầu còn không được [8]

Thời điểm Cổ Kiếm Kỳ Mộng hợp sever thì Sơ Ảnh đang cùng nhóm tiểu huynh đệ đánh quái xoát phụ bản.

Cũng nhờ bọn họ chăm chỉ kiên nhẫn đem Sơ Ảnh đi kiếm kinh nghiệm mà hiện tại Sơ Ảnh đã có thể coi là một cao thủ.

Kĩ năng rèn đúc trang bị cũng được Sơ Ảnh làm cho thuần thục, cô đã có thể chế tạo được trang bị vàng. Toàn bộ trang bị vàng cô có đều được cô phân phát cho ba người Đào Lý.

Đào Lý vẫn chăm chỉ giữ vững hạng nhất trong hầu hết các bảng xếp hạng, nhờ vào trang bị Sơ Ảnh mà hầu như gặp thần giết thần gặp ma trấn ma. Đồng trang bị lóe lên từ quang cùng kim quang đã vượt qua được Nhất Diệp Chi Thu trong nguyên tác rồi.

Sơ Ảnh cũng trở thành nhân vật được yêu thích và trông ngóng nhất trong sever 2, chỉ còn một nguyện vọng nữa là cô có thể dừng chơi game và tập trung vào thế giới thật được rồi.

Nguyên chủ cũng mong muốn có thể bình an mà sống quá 30 tuổi, có lẽ bởi vì bị bệnh tim nên nguyên chủ vô cùng cố chấp với sinh mệnh chính mình. Nguyên chủ vốn chỉ sống tới tuổi 26.

Còn hiện tại Sơ Ảnh đã 23 rồi.

"15 phút nữa máy chủ bảo trì, lần này nghe nói bảo trì nửa ngày" Manh Manh Manh nhàn nhạt nói.

"Đã chuẩn bị tinh thần gặp cao thủ như rừng chưa?" Sơ Ảnh nhẹ giọng nói, vốn câu hỏi của cô vô cùng nghiêm túc, truyền qua chất giọng khàn gọt cảm hứng tỉnh lại tràn ngập ý tứ đùa nghịch.

Bởi vì Sơ Ảnh không thể nghe, nên cũng không hề biết bản thân dùng loại âm điệu nào truyền đạt.

"Mặc dù Chế Tác Sư bên đây cũng có vài chục, nhưng đệ thám thính rồi, chưa có khả năng đúc trang bị hoàng kim" Tỷ Rất Khả Ái dùng giọng điệu âm dương quái khí nói, rất dễ khiến người rung mình.

"Vậy thì lão đại càng được hâm mộ rồi" Manh Manh Manh nói ra suy nghĩ của ba vị huynh đệ.

Sơ Ảnh cũng đã quen với việc ba người này chẳng bao giờ nghiêm túc vật lộn, lúc pk còn có thể vui vẻ thảo luận đối thủ ngu dốt ra sao, hôm nay nên ăn gì các thứ.

Thế giới của người tài thật khó hiểu.

"Huynh ấy nổi tiếng ngang ngược, hung danh lan xa" Đào Lý cảm thán.

Sơ Ảnh liếc nhìn màn hình xem thường, hành động vô cùng ấu trĩ, trong lòng chỉ nghĩ chẳng phải do ba người gây ra sao? Hờ chút là đi luân bạch người ta, cô vừa ngao kiêu một tí thì đã bị cho là hung tàn.

"Rõ ràng lão đại muộn tao" Manh Manh Manh cũng cảm thán.

Tiếng bàn phím gõ vang có quy luật khoa trương phụ trợ ba người đấy. Sơ Ảnh nhìn máu mảy con quái phụ cận, cô lập ra một kết giới gom bọn quái lại với nhau rồi thiêu sống.

Hai nữ tử hắc y đen tuyền cùng nam tử cầm bảo hoa lệ cũng màu đen nốt quần lầy con Boss. Mỗi lúc máu hạ thì Sơ Ảnh lại hồi từ xa, phụ trợ thêm vài chiêu hỗ trợ kiện cường cơ thể.

Manh Manh Manh núp một bên, đợi nhận được hỗ trợ từ Sơ Ảnh đã phi thân lên, đồng loạt thi triển kỹ năng cùng bạo kích nhân ba đánh cho Boss khóc thét. Hai người kia mỗi bên trái phải ác liệt đem chiêu thức định thân cùng âm thân đánh lừa hướng của Boss.

Sơ Ảnh thật sự không hiểu bọn họ làm sao có thể đem một nhân vật môn phái chỉ có thể đánh lén làm cho trâu bò như vậy.

Đến khi hoàn thành phó bản thì chỉ còn cách thời gian bảo trì cập nhật 3 phút. Manh Manh Manh và Tỷ Rất Khả Ái đã mở miệng thoát game.

"Huỳnh ở thành phố X đúng chứ?" Đào Lý thanh âm phá lệ nhu hòa hỏi cô.

"Ừ, làm sao à?" Sơ Ảnh vốn đang tính thoát game cũng dừng lại.

"Đệ sắp đến thành phố X" Đào Lý cười khẽ một tiếng, Sơ Ảnh bỗng dưng có chút hoảng hốt.

Sơ Ảnh vội vàng cáo từ rồi thoát game, cô thở ra một hơi, đứng dậy vươn vai vặn eo một hồi.

Thoáng nhìn qua đồng hồ treo tường, bởi vì hôm nay Bách Tuấn Minh anh hai cô về nước sau 2 năm du học, Sơ Ảnh phải ra sân bay đón, thuận tiện hảo hảo bồi dưỡng tình cảm anh em.

Cô mở tủ đồ lấy quần lửng jeans màu trắng, áo xéch vai màu vàng chanh ngọt ngào mà Bách Tuấn Minh tặng.

Thay đồ xong Sơ Ảnh nhìn chính mình trong gương, cả người không hề có trang sức, tóc đen được tết sang một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, trông rất yếu điệu mềm mại, gò má ửng đỏ cùng đôi mắt to màu nâu sáng trong suốt linh động. Dung mạo không tính là xuất sắc nhưng tràn ngập cảm giác ngọt ngào dịu dàng.

Thảm mỷ của Bách Tuấn Minh không tệ, đem Sơ Ảnh từ tiểu mỹ nhân yếu điệu thành mỹ nhân tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Sơ Ảnh xỏ chân vào đôi giày thể thao màu vàng, cô lấy một chiếc ba lô nhỏ kiểu cách đơn giản màu trắng rồi đi xuống lầu.

Bách tổng cùng Bách mẫu đang ngồi trên sofa trong phòng khách, nghe tiếng động thì cùng quay đầu nhìn thoáng qua Sơ Ảnh.

"Con đi đón anh con à?" Bách mẫu cười tủm tỉm, dù rằng đã hơn bốn mươi nhưng dường như thời gian đa bỏ quên bà, dung mạo vẫn còn như ngày xưa, chỉ có ánh mắt tràn ngập phong sương là đúng với tuổi bà.

"Vâng, cha mẹ có đi không?" Sơ Ảnh mỉm cười nhìn thoáng qua Bách tổng đang dịu dàng nhìn mình.

"Thời, con với nó cứ đi đâu chơi đi" Bách tổng nhàn nhạt nói.

Sơ Ảnh nhìn khuôn mặt tuần nghị trầm ổn của Bách tổng, vóc dáng ông cao to, bộ dáng tuấn mỷ được bồi thêm khí chất tài anh, lúc này cánh tay ông vác qua vai Bách mẫu, dịu dàng nắm một lọn tóc của bà trong tay mà vuốt ve.

"Con không làm bóng đèn nữa hì hì" Sơ Ảnh cười đầy ý vị.

Cô chưa kịp đợi Bách mẫu then quá thành giận đã vọt đi.

Hai người ngồi trong phòng nhìn nhau cười, lâu rồi không thấy con gái nhỏ dịu ngoan như vậy.

Sơ Ảnh lái xe đến sân bay, bởi vì kẹt xe mà đến không đúng với thời gian dự tính của cô, lúc Sơ Ảnh vội vàng đi vào thì đã thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc trong trí nhớ, hai chân cô cũng nhanh chóng chạy tới vị trí đó.

Bách Tuấn Minh áo thun quần bò đơn giản lại vẫn phát ra khí chất bức bách, khuôn mặt tám phần tương tự cha Bách, đôi môi lại tựa như mẹ Bách hồng nhuận đầy đặn, anh chỉ đứng yên lặng ở đó vẫn khiến người khác bất giác bị anh thu hút.

"Anh hai có mệt không?" Sơ Ảnh nhẹ giọng mở miệng, giọng cô nghe ở ngoài vẫn khàn, nghe rất dụ hoặc, nhưng cũng không hề trung tính như qua các thiết bị thu.

"Không mệt. Ái chà mới 2 năm không gặp mà em gái anh đẹp ra nữa rồi" Bách Tuấn Minh nhìn em gái mà anh vẫn luôn thương yêu, thanh âm em gái anh vẫn đặc biệt như ngày nào, với anh nó là giọng nói dễ nghe nhất.

"Còn anh trai em cũng tuấn tú ra rồi nha" Sơ Ảnh khéo môi treo nụ cười, hai mắt cong lại như phản chiếu cả một bầu trời đầy sao.

Cô lôi kéo Bách Tuấn Minh ra xe, trong miệng không tự chủ mà bắt đầu thao thao bất tuyệt. Trong lòng Sơ Ảnh cũng thầm cảm ơn Y vì đã cho cô một nhiệm vụ dễ, nếu không cô vẫn còn bị mê man như nhiệm vụ trước mắt.

Bách Tuấn Minh thì vui vẻ nghe cô nói, đôi lúc còn có thể bồi thêm vài câu. Không khí giữa hai anh em vô cùng tốt đẹp.

Sau khi hai anh em đi mua sắm chán chê thì Bách Tuấn Minh mới chịu buông tha Sơ Ảnh mà đi thăm mấy người bạn chỉ cốt đã lâu không gặp.

Sơ Ảnh thờ một hơi dài thả lỏng, cô lê thân thể mệt mỏi về phòng, xả cho mình một bồn đầy nước nóng rồi ngâm mình.

Lúc nước ấm nhe nhe chạm vào da thịt, cảm giác thoải mái tràn ra từ các bắp cơ đang được thả lỏng khiến tâm tình Sơ Ảnh bất giác suy nghĩ về một số chuyện.

Khi mà Sơ Ảnh nghe được Bách Tuấn Minh hỏi thăm cô có người yêu chưa thì cô mới nhận ra mình hoàn toàn không thể cảm nhận được nguyên chủ có muốn suy xét về vấn đề ấy hay không, có lẽ nó chưa từng là bận tâm của cô ấy.

Nhưng Sơ Ảnh bận khoản.

Cô có thể cả nhận được tình cảm Đào Lý dành cho mình, và hiển nhiên cô cũng nhận thức được rất rõ Đào Lý không phải là người có thân phận thấp.

Nhưng bảo Sơ Ảnh không giả vờ mà đồng ý thì cô không làm được.

Lý do duy nhất chỉ là cô không hiểu tình cảm, cô có thể cảm thấy vui vẻ vì thứ gì đấy, nhưng trong đó không bao hàm hai chữ “tình cảm” bao giờ.

Cô cần học được tình cảm, nhưng lại không thể học nếu gắn liền với nhiệm vụ.

Sơ Ảnh trầm ngâm một lúc lâu mới vươn tay lấy máy tính xách tay chống thấm nước đặt riêng trong nhà tắm, kéo kệ đỡ rồi đặt máy tính lên khỏi động vào Cỗ Kiếm Kỳ Mộng.

Bởi vì mới cập nhật và gộp sever nên Cỗ Kiếm Kỳ Mộng cũng có một sự thay đổi lớn, đồ họa càng thêm tinh tế đẹp đẽ, cũng càng chân thực hơn, khi tải xong bản cập nhật thì có một đoạn video ngắn về một số nhân vật nổi trội trong game được máy chủ lựa chọn.

Sơ Ảnh thẳng người xem video chứ không vội lướt qua, quả nhiên đầu video là một nam tử y phục đỏ, trên đầu nhấp nháy bốn chữ Nhất Diệp Chi Thu đang công kích Boss khó xoi nhất lúc trước. Hai tay không ngừng phồng ra chiêu thức hoa lệ đỏ thẫm như máu về phía Boss, âm thanh rống giận của Boss khi sắp cạn máu cũng được lồng vào vô cùng sống động.

Tiếp theo là vô số màu sắc y phục và người chơi khác nhau lên sóng.

Trong game các pha cũng được mặc định chia ra thành nhiều màu y phục, Minh Giáo là đỏ, Cửu Âm là trắng, Cỗ Mộ lục, Hợp Hoan lam, Thất Sát thì đen còn Chế Tác Sư là màu tím nên nhìn y phục đã có thể biết được nghề nghiệp.

Sơ Ảnh vốn chỉ nghĩ chắc là xuất hiện toàn cao thủ bên sever 1 cũ, nhưng không ngờ cuối video thì xuất hiện hình ảnh Bích Lạc Hoàng Tuyền đứng giữa đồi núi trống, xung quanh được ba người khác vây quanh chặt chẽ, trên màn hình còn xuất hiện dòng chữ “Có thể chọc những vị cao thủ trên chứ tuyệt không thể chạm vào bốn vị này”

Đuôi lông mày giật lên mấy hồi thì video mới tải xong, Sơ Ảnh vờ như không thấy dòng chữ, bình tĩnh đăng nhập vào game. Hiện tại sever của cô chính là sever 1 được gộp từ ba sever cũ.

Sơ Ảnh nhìn sơ thì thấy không có thêm chức năng gì mới, chỉ có bảng xếp hạng đảo đến nghiêng trời lệch đất, Đào Lý xếp hạng hai, chỉ sau Nhất Diệp Chi Thu vốn vẹn 99 điểm lực chiến.

Cũng có một bảng xếp hạng riêng cho các môn phái, trong bảng Chế Tác Sư chỉ có tổng cộng tám mươi mấy người, trong đó Sơ Ảnh đứng đầu, cách người thứ hai một vạn dặm cũng với không tới.

Sơ Ảnh cảm thấy hết sức mỹ mãn, tâm tình vốn tệ cũng đã tốt hơn không ít, cô vui vẻ chạy vào Đảo Diệp Ma vẫn chưa thấy ai, kiểm NPC thủ kho lấy nguyên liệu để theo đuổi lý tưởng tuyệt vời của mình.

[Thông báo] Người chơi Đào Lý gửi đến bạn lời mời tổ đội.

Ấn đồng ý, rất nhanh đã thấy Đào Lý khùng bỏ kênh tổ đội.

[Tổ đội] Đào Lý: Không nghĩ tới đại thần sever cũ cũng chỉ như thế thôi ٧ (͡° ͜ʖ ͡°) ٧

[Tổ đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Không phải do ta sao? Làm gì có Chế Tác Sư tốt tình nào suốt ngày chế trang bị cho bọn đệ không công.

[Tổ đội] Đào Lý: Đệ lấy thân báo đáp nhé? (͡° ͜ʖ ͡°)

[Tổ đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Ngoan ngoan theo dõi một người tên Phong Nhất Hoa, thấy người ta online thì kêu mấy thằng đệ đi đón đầu.

Sơ Ảnh nhướn mày, cô tuyệt không thừa nhận là mình đang có tâm tư xấu xa đâu.

[Tổ đội] Đào Lý: Đó là người nào?

[Tổ đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Cừu địch, không thể hít thở chung một bầu không khí.

[Tổ đội] Đào Lý: Đề đệ luân bạch là được rồi mà. (; ￣Д￣)

[Tổ đội] Bích Lạc Hoàng Tuyền: Kẻ thù tự tay giết mới có ý nghĩa, với lại nàng ta có Nhất Diệp Chi Thu bảo vệ, đệ lo đánh chết hần.

[Tổ đội] Đào Lý: Quyết không phụ sự tin tưởng của huynh (*⁻³⁻*)≡

Sơ Ảnh bật cười, cô quăng cho Đào Lý kiện trang bị mà cô chế tác riêng cho hần xong thì tắt máy.

"Đến cả bản thân còn không thể yêu thì còn có thể yêu ai được đây?"

[Đại Đại: Thật ra người ta vừa bị tai nạn nhẹ phải phẫu thuật đẩy lại xương nên không viết truyện được, nhưng mọi người yên tâm rằng người ta không bỏ truyện nhé ~ mãi yêu]

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vật Phụ Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.